

De tornada a casa

La conversió del cor, no únicament
per la Quaresma, constitueix un
dels pilars de la vida cristiana

El que té lloc al cor de l'home quan aquest es troba amb Déu és una cosa que no es pot explicar. Les paraules queden curtes, esdevenen tan pobres... Només serveixen, llavors, les paràboles, com la del fill pròdig (Lluc 15,11-32), en què es deixa entreveure tímidament la profunditat d'una experiència que no té parangó: «Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.»

La trobada real amb Jesús, que pot produir-se de moltíssimes maneres, marca un abans i un després en la vida de les persones. És la conversió, el canvi radical de vida amb Déu, que n'és el centre i motor. La Bí-

blia n'és plena d'exemples. La història de salvació del mateix poble d'Israel n'és potser un dels més impactants. Cada cristià, però, és cridat a viure la seva particular història de salvació. És cridat permanentment a la conversió, a una transformació pregona del cor, fet que només és possible de manera autèntica si abans ha tingut lloc una trobada real i íntima amb Jesucrist. En aquest temps de Quaresma, temps de conversió, l'Església convida de manera particular a adreçar encara més la mirada vers Jesús, a convertir-nos i creure en l'Evangeli.

Pàg. 3, 4 i 5

Detall d'«El fill pròdig», de Rembrandt.

L'Escola Cristiana presenta al·legacions al decret d'ensenyament de la Generalitat

La Conselleria d'Ensenyament ha publicat un projecte de decret segons el qual els alumnes de famílies immigrants s'haurien de distribuir pels diversos

centres privats concertats. La Fundació Escola Cristiana ha manifestat que les seves escoles estan ben predisposades a acollir tothom, especialment nens i joves d'altres països, però que amb les subvencions actuals aquesta tasca resulta impossible. També ha destacat que el document de la Generalitat presenta massa ambigüitats i creu que podria vulnerar drets dels òrgans de govern de les escoles. Per tots aquests motius ha presentat al·legacions al projecte de decret.

L'Escola Cristiana ha fet saber públicament el seu desacord amb el govern.

Pàg. 17

Cardenal Carles: «Marxaré quan el Sant Pare em digni que he de marxar»

El cardenal Ricard M. Carles, en l'homilia del Dimecres de Cendra, va afirmar la seva disponibilitat davant de la decisió que el Sant Pare prengui sobre la diòcesi de Barcelona. «Ja fa catorze anys que sóc entre vosaltres», va manifestar l'arquebisbe de Barcelona, «vaig venir per estricta obediència al Sant Pare, perquè ell m'ho va demanar. I marxaré quan el Sant Pare em digui que he de marxar. I, evidentment, de la mateixa manera que no vaig fer res per venir aquí, tampoc no faré res per romandre més temps del que el Sant Pare em demani». El cardenal Carles, que ha reiniciat les seves activitats pastorals habituals a l'arquebisbat després d'haver estat sotmès a una intervenció quirúrgica, es va referir també a la necessitat de fomentar la comunió en l'Església i va lamentar que manqui comunió amb l'ensenyament del Sant Pare.

Pàg. 18

Sumari

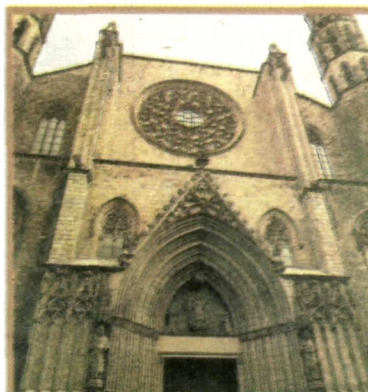
Pàg. 7 «Volem veure Jesucrist», missatge del Papa per a la JMJ

Pàg. 19 25a Trobada de Rectors de Santuaris

Pàg. 22 La Pasqua de les Avellanes fa la seva oferta als joves

Pàg. 30 L'Evangeli en goma escuma

Pàg. 31 Celebració dels cent anys de l'Observatori de l'Ebre

La bellesa amagada de Santa Maria del Mar

Amb motiu del 675 aniversari de la
primera pedra, els responsables
de la basílica n'impulsen la restauració

Pàg. 20 i 21

Editorial

Eleccions generals

Aquest diumenge els ciutadans espanyols estem cridats a les urnes per elegir un nou parlament de l'Estat. Unes eleccions molt importants perquè les grans decisions es continuen prenent des de Madrid, malgrat tenir parlaments i governs autònoms.

Com sempre, el dia de les eleccions ve precedit d'una intensa campanya electoral. Són dies en què teòricament s'han d'explicar programes i propostes de govern, però que solen convertir-se en una batalla de desqualificacions i d'agressions verbals múltiples, que fan un flac favor a la mateixa democràcia. En aquesta ocasió els qui l'han dita més grossa són la ministra d'Administracions Públiques, Julia García Valdecasas, quan va anomenar «terroristes» els representants d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), i el president de la Comunitat Autònoma de Múrcia, Ramón Luis Valcárcel, que va definir com a «borratxo» l'actual president català, el Sr. Pasqual Maragall. Altres dirigents, però, del Partit Popular, com el mateix Mariano Rajoy, han estat bastant més correctes i han explicat en diverses ocasions el seu projecte de govern.

Per la seva banda, el Partit Socialista, que té com a nou candidat a la presidència del govern el Sr. José Luis Rodríguez Zapatero, ha basat la seva campanya, almenys a Catalunya, en l'atac al Partit Popular. El seu eslògan, «Derrotarem el PP», i les seves falques són burles a declaracions fetes per dirigents del partit en el poder. Està clar que tenen programa electoral, però en els anuncis i fulls de propaganda només hi ha crítica a l'adversari.

A Catalunya, un partit que ha pres un gran protagonisme és ERC, sobretot després de l'entrevista que el seu dirigent Josep-Lluís Carod-Rovira va tenir amb representants etarres, i amb el comunicat posterior de la banda terrorista on s'afirmava que no atemptarien al Principat. Carod tampoc no parla gaire del seu programa i ha plantejat la seva campanya com

un plebiscit personal a la seva actuació amb ETA, el lema triat ho diu tot: «Parlant la gent s'entén.»

Pel que fa a la coalició Convergència i Unió continua sentint-se dolguda per la pèrdua del govern de la Generalitat a mans de l'anomenat «tripartit», i això es nota; per això aprofita aquest moment per atacar amb duresa el nou govern català, quan aquestes eleccions no són per al Parlament autònom sinó generals, i han d'estar per sobre de la realitat estrictament catalana.

Per això els bisbes ens recorden als catòlics que no ens deixem portar per les declaracions dels polítics, ni pels eslògans electorals, perquè el que veritablement importa és el que farà cada partit si aconsegueix el triomf electoral. En aquest sentit els prelats en la nota de la seva Comissió Permanent davant de les eleccions d'aquest 14 de març ens conviden a repassar els programes electorals i observar de forma crítica i responsable com es plantegen qüestions com:

—la defensa de la vida i més concretament en temes com l'avortament, l'eutanàsia, la investigació amb embrions...

—la defensa de la família, del matrimoni format per un home i una dona. Que inclou polítiques fiscals favorables, i facilitat d'accés a l'habitatge especialment entre els joves.

—la llibertat dels pares per elegir l'educació dels seus fills, així com el tracte adequat a l'ensenyament de la religió.

—la defensa de les persones més desfavorides o injustament tractades, com immigrants, ancians, malalts, tant al nostre país com solidàriament amb els països subdesenvolupats.

—la defensa de la cultura de la pau, la convivència i el respecte mutu, entre les persones i els territoris, amb una repulsa clara al terrorisme.

Com diuen literalment els bisbes: «Que el Senyor i la seva Mare Santíssima ens il·luminin als qui votarem perquè ho fem de manera veritablement lliure i responsable.»

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
 Resta d'Europa: 146,74 €
 Amèrica i Àfrica: 178,30 €
 Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Hi ha dues formes de descontentament: una d'activa, i una altra d'indolent i queixosa»

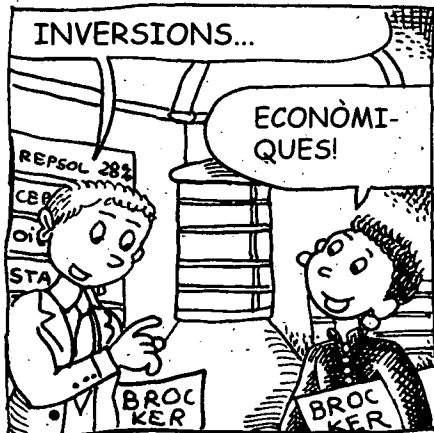
(John Ruskin. Escriptor i crític d'art anglès. 1819-1900)

L'optimisme és bo, necessari i útil. Però en la mateixa mesura també ho és la capacitat d'entreveure les dificultats, advertir el risc i fins i tot el que és inconvenient, sigui el que sigui. Entreveure-ho i advertir-ho no per ser l'esgarriacres ni perquè s'estengui el desànim o el pànic, sinó per «activar» els nostres ressorts de creativitat a fi que el que emprenem arribi a bon port; perquè la ruta sigui l'adequada i l'aventura resulti gloriosa. Al capdavant, la prudència és una virtut i si per «arrencar» cal il·lusió, fe i esperança —optimisme—, de manera simultània i paral·lela hem de preveure els esculls o errors que ens puguin sortir al pas en les coordenades d'espai i temps. Quan sorgeixen les dificultats n'hi ha molts que

es desanimen i s'escampa el descontentament; és a dir, les queixes, que quan s'aguditzen es tradueixen en desistiment, en el fet de fer marxa enrere i quedar-nos en la indolència. És allò que diu el refrany: «Tenir arrencada de cavall i parada de somera.» Sense optimisme el cristianisme encara estaria en fase embrionària, però sense prudència seria un *totum revolutum*, amb tants encerts com avançades a les palpentes, per als qui n'estan necessitats, seriosament i cordialment, una desgràcia! L'optimisme, amb l'ingredient de la prudència, genera una activitat joiosa per abatre els obstacles i resoldre les crisis, per «anar endavant, sempre endavant». Aquest és el secret de la fecunda obra missionera!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Quaresma, temps de conversió

■ Tota trobada real amb Jesús convida a un canvi radical de vida

Conversió significa canvi. En el context cristià, on aquesta paraula forma part del vocabulari habitual, aquest canvi afecta tota la persona, des del seu centre vital més profund. La pregunta és: què o qui pot provocar un canvi com aquest? La resposta és Jesucrist. En contac-

te amb Ell es produeixen els grans canvis d'una vida. La conversió, doncs, per als cristians, més enllà dels tòpics, no és altra cosa que apropar-se una mica més a Déu. O més aviat, «deixar-se apropar» per Ell. En aquest sentit, sempre i a tota hora, estem cridats a la conversió.

Encara avui, quan parlem de conversions dins de l'Església, són molts els que automàticament s'imaginen aparicions d'àngels; visions sobrenaturals o experiències supraterrènies... Això és possible, ha passat alguna vegada, i en casos ben puntuals continua passant, però no és la manera habitual d'actuar de Déu. Quin Déu seria aquest que per trobar-se amb els homes hagués de saltar-se les lleis de la naturalesa? El Déu cristià és un Déu que s'encarna precisament per poder-se trobar amb els homes des de la seva humanitat, sense aparicions ni coses estranyes, amb naturalitat. Això no treu que la trobada amb Jesús constitueixi per a qui ho viu un miracle autèntic. Un fet que trenca tots els seus esquemes i l'empeny cap a un canvi radical de vida. Això és la conversió. Això és, al cap i a la fi, la vida cristiana. Un canvi que neix de la trobada. O més ben dit, una dinàmica constant de canvi fruit de la trobada personal i assídua amb Déu.

En aquest temps de Quaresma, l'Església insisteix una vegada i una altra sobre la necessitat d'una conversió constant, «ara, que és el temps favorable, el dia de la salvació». La proximitat de la Pasqua, el temps de gràcia per excel·lència de l'any litúrgic, convida a cercar Déu amb més insistència, a afavorir i posar mitjans per a aquesta trobada. Perquè és que només des d'aquesta trobada, des d'aquest deixar-se abraçar per la divinitat, es pot viure d'acord amb el manament nou.

Església de conversos

L'Església catòlica és una Església de conversos. Persones que gràcies a la trobada amb Crist, feta en cadascú d'una manera diferent, han canviat la seva percepció de les coses, les seves actituds, la seva

vida... Així ho senten d'una manera particular els membres de Renati Sunt, una experiència eclesial nascuda fa uns quants anys a Barcelona on es viu amb especial intensitat l'esperit de conversió. Entre els seus membres, que no superen el centenar, hi ha fins a una vintena d'antics ateus militants, ara fidels seguidors de Jesús. La resta, però, també es consideren «conversos», ja que han experimentat canvis forts a les seves vides arrel d'un contacte més gran amb Déu.

Ferran Riera, responsable laic de Renati Sunt —que significa «renascuts»—, confessa que ell és un d'aquests ateus convertits avui al catolicisme. L'amistat amb un jove sacerdot barceloní, Mn. David Amado, el va portar un dia a despertar inquietuds en l'àmbit de la fe. En el transcurs d'unes «catequesis» personalitzades van anar caient cadascun dels tòpics que sobre l'Església i la religió catòlica s'havia construït. Riera havia iniciat la recerca, una cosa que mesos més tard el conduiria cap a la trobada personal amb Jesucrist.

Des d'aleshores, aquest jove professor de Física i Religió, en contacte amb Mn. Amado, treballa de valent per aconseguir que altres persones puguin viure una experiència semblant i replantejar-se la seva situació pel que fa a Déu. Aquest és el primer pas per a la conversió, el petit granet de sorra que cadascú pot posar de la seva part perquè després Déu faci la resta.

Aquesta parella intrèpida ha arribat a dissenyar unes catequesis que ells mateixos anomenen «per a ateus». Hi pot assistir tothom qui tingui un mínim d'afany de re-

cerca o inquietuds, tot i que els més allunyats de la fe són, per a ells, el públic més atractiu. A través de 15 sessions, Mn. Amado s'encarrega de resituar els assistents pel que fa a Déu. No inventa res, senzillament

Trobar Déu implica rellegir la pròpia vida a la llum de la Veritat.

fa un repàs dels grans temes de la fe cristiana: el pecat original, l'origen del mal al món, la salvació de Jesucrist, l'Església... Aquests temes són, precisament, les excuses que moltes vegades la gent es posa avui per no creure en Déu. L'objectiu és esfondrar aquests murs que s'han aixecat en la consciència a base de tòpics i de prejudicis, per deixar entreveure que una cosa fascinant s'amaga en això que anomenem «fe».

«Les catequesis et trenquen per dins —afirma Riera— t'ensorren els esquemes, però això no et fa creure. L'amistat que es crea en aquests grups és la que tard o d'hora et pot impulsar a entrar definitivament en l'Església i fer el salt cap a Jesucrist.» «En aquesta amistat —afegeix— el creient ofereix a qui no ho és, o a qui viu la fe tèbia-

ment, el millor que té i que dona sentit a la seva vida. L'amic només pot escoltar i tenir-ho en compte. En aquest context, si realment hi ha un desig real de recerca i es fan servir els mitjans que l'Església posa a l'abast —pregària, sagraments...— és gairebé inevitable la trobada real amb Déu, una trobada transformadora que et fa revisar la teva vida a la llum de la Veritat.»

De tot això, els membres de Renati Sunt no n'estan convençuts perquè ells ho hagin dit o bé ho hagin llegit als llibres, sinó perquè ells mateixos ho han experimentat.

«He vist persones —explica Ferran Riera— que amb 30 o 40 anys s'han confirmat i han canviat la seva vida després d'haver viscut una experiència brutal. Les conversions són els miracles més grans que avui podem trobar.»

Reevangelitzar la Vella Europa

En el context català, on tot el que és sacramental està tan injuriat, l'experiència de Renati Sunt constitueix una invitació a fer un cop d'ull al que és sagrat.

Al mateix temps, aquest grup neix amb ganes d'apostolat, i respon així a la crida urgent de Joan Pau II de reevangelitzar la Vella Europa. En el fons, se senten autèntics fills pròdigs que han tornat feliços a la casa del Pare. Podran tenir defectes i caigudes, com tots els mortals, però se senten cada dia més confiats en la misericòrdia de Déu. La certesa del seu amor és tan forta que no poden callar davant la possibilitat de fer conèixer l'antídoto d'aquest càncer terrible que és el pecat. A la desèrtica Barcelona actual, i més en temps de Quaresma, els membres de Renati Sunt són un testimoni radical de profetes autèntics de la Bona Nova, que anuncien sense embuts la salvació, i conviden entusiasmat tothom qui s'hi entrecruï a convertir-se i a creure en l'Evangeli. (S.G.)

De delinqüent perillós a monjo benedictí: història d'una conversió

L'últim llibre de Maria Vallejo-Nágera, *Un mensajero en la noche* (Ed. Belacqua), explica el relat fascinant d'una conversió. Una d'aquestes conversions espectaculars que deixen absolutament bocabadat. El més increïble del cas és que, segons assegura l'autora al final de l'obra, la història que s'explica està basada en fets reals. El protagonista, un monjo benedictí que va formar part d'un dels grups mafiosos més perillosos d'Anglaterra, va explicar la seva història sorprenent a Vallejo-Nágera responant a una crida de Déu: «Expliqui-ho al món. Tothom ha de conèixer aquesta història, perquè Déu, en la seva infinita misericòrdia em va salvar. Que el meu testimoni serveixi, a través de la seva novel·la, perquè molta gent cregui.»

L'obra explica com estant Albert Wensbrough tancat en una de les presons de màxima seguretat d'Anglaterra, en la qual s'havia convertit per mèrits propis en un dels presos més perillosos, rep la visita d'un àngel. Albert no era creient, ni tan sols estava batejat. Havia viscut una infantesa difícil i amb els anys s'havia convertit en un dels delinqüents més buscats per Scot-

land Yard. «El Senyor t'ha elegit —li va dir l'àngel en aquella aparició esgarrifosa— i treballaràs per a Ell. A partir d'ara no tornaràs mai més a ofendre el teu Senyor i acabaràs els teus dies en una casa de Crist.» A partir d'aleshores la seva personalitat va començar a canviar i l'Albert —nom fictici, per preservar-ne la intimitat— es va convertir en un home nou, irreconeixible. Quan va sortir de la presó va ingressar en un monestir benedictí i posteriorment va ser ordenat sacerdot. Un dia decideix fer conèixer el seu secret al món.

L'autora ha reconegut que va passar més d'un any i mig treballant al costat de l'Albert al monestir. El va entrevistar a fons i es va estudiar tots els tests psiquiàtrics que li van fer tant a la presó com al monestir. «La meua opinió humil després d'investigar a fons aquest cas estrany —assegura Vallejo-Nágera al final de la novel·la—, és que tots els fenòmens sobrenaturals als quals fa al·lusió l'Albert Michael Wensbrough són reals.»

Rere les petjades de sant Pau

■ Testimoni de conversions «espectaculares» a Crist

Tota conversió implica en major o menor grau una certa espectacularitat. L'encontre real amb Jesús marca un abans i un després en la vida de les persones. Una cosa indescriptible, que trastoca per dins i que

permet redescobrir el sentit pregon de l'existència. Aquest encontre tan transformador es pot produir de moltes maneres: de cop i volta, com un rampell, o lentament, com una pluja fina que cau i deixa amarada la terra.

Déu té dissenyat per a cadascú la seva pròpia estratègia, la seva pròpia història de salvació. La Bíblia n'és plena, encara que al món, avui, si ens hi fixem bé, també podem trobar-les.

Francisco Javier Casale va tornar a l'Església després de 40 anys lluny d'ella

«Em sento tan estimat per Déu!»

Francisco Javier Casale celebra cada 4 de febrer com si fos el seu aniversari. Per a ell, aquesta data ha quedat gravada a foc en el seu cor com el dia en què després de 40 anys allunyat de l'Església hi tornava. El 4 de febrer del 1998 va néixer l'home nou que és avui i que després de sis anys de camí continua emocionant-se en recordar les «bogeries» que Déu ha arribat a fer en la seva vida per atreure'l fins al seu costat.

Als seus 61 anys, Francisco Javier Casale sent com si hagués tornat a néixer. Això no obstant, la seva història de salvació no ha estat cosa d'un dia, sinó d'anys en què Déu, amb paciència i molta delicadesa, l'ha anat interpel·lant i convidant a acceptar els plans que tenia pensats per a ell des de tota l'eternitat. Davant de tanta insistència, no ha pogut resistir-s'hi i, malgrat l'«agnosticisme» que ha regnat en la seva consciència durant més de quaranta anys, finalment ha sucumbit a l'influx diví. Avui parla de la fe com del gran tresor de la seva vida, com un veritable miracle que no deixa d'impressionar-lo cada cop que hi pensa: «Visc un autèntic miracle interior, més que si hagués perdut un braç i m'hagués tornat a créixer. En aquest cas, tard o d'hora el braç es podria, però allò que porto dins, si li sóc fidel, és per a la vida eterna.»

El retorn a la fe catòlica es va produir després d'un llarg caminar pel desert. «Un èxode de 40 anys!», ens remarca Casale engrescat pel paralelisme amb el poble d'Israel. Durant aquest temps havia format part de «la gran secta de la modernitat, de la competitivitat, de l'èxit social i econòmic...». Era la seva autèntica religió, a la qual es va lliurar en cos i ànima després que als nou anys, per diverses circumstàncies, s'allunyés de la fe catòlica. I això que quan amb prou feines tenia set anys fins i tot jugava per casa a ser capellà. També recorda avui amb estimació com durant l'únic any que va passar en un col·legi dels Salesians sortia de les confessions «com volant». Tot aquell fervor tendre, en contacte amb un entorn tebi, ateu o fins i tot anticlerical, es va anar esvaint a poc a poc. Déu va desaparèixer de la seva vida, o si més no això semblava...

Van passar els anys, va estudiar enginyeria química a Sarrià, i es va casar amb la que avui és la seva dona. «La meva vida

se centrava a cercar l'afalac i el beneplàcit dels homes i no m'anava malament, tenia les meves satisfaccions», assegura. En l'àmbit religiós, Casale navegava entre l'agnosticisme i l'ateisme, segons l'«estat anímic». La seva dona, catòlica practicant, va començar a deixar d'anar a l'església i a unir-se a la manera de pensar del seu marit. La vida i els negocis li anaven bé i no

Francisco Javier Casale, al costat del quadre que presideix el seu menjador, una reproducció d'«El fill pròdig» de Rembrandt.

calia preocupar-se per res. Ben aviat, però, començarien a tenir lloc certs fets puntuals —hi ha qui ho anomena casualitats— que a la llarga canviarien el rumb de la seva vida.

Una nit, mentre navegava amb la família en el seu veler per alta mar, es va despertar una terrible tempesta. Francisco Javier es va espantar fins a límits insospitats i enmig de l'angoixa se li va ocórrer de resar un avemaria, una de les poques oracions que recordava de la seva infància. La tempesta va continuar i a les vuit del matí va amainar sense que ni el veler ni els seus tripulants no haguessin patit cap mena de dany. «El pitjor va ser que aquell matí vaig

sentir una gran vergonya per haver resat un avemaria.»

«Déu meu, ajuda'm»

Tot el que fins aleshores havia anat tan bé va empitjorar i va entrar en una crisi professional i psicològica. L'estrès es va apoderar d'ell. «No sabia on agafar-me, feia unes animalades immenses», afirma. «Un dia —afegeix—, anant amb cotxe, se'm va ocórrer dir: «Déu meu, ajuda'm.» I vaig notar dins meu un estremiment ben especial, una cosa fisiològica, que aparentment no tenia cap explicació. I vaig tornar a repetir-ho.» De moment no va passar res més.

A causa del seu estat de salut cada cop més delicat, Francisco Javier va provar amb el ioga, es va dissenyar algunes dietes i es va prendre seriosament el benestar corporal. Van desaparèixer les angoixes psicològiques i les rancúnies fins que un bon dia, mentre treballava, va sentir com una veu interna —res d'aparicions ni de visions estranyes— que li deia: «Javier, ara que t'has guarit de cos i de ment, per què no et guareixes d'ànima?» La resposta no era tan fàcil, ja que no sabia la forma de fer-ho.

Un primer intent va passar per l'astrologia, els horòscops i aquesta mena de coses, però ben aviat va desistir perquè resultava molt ridícul. Una nit, mentre sopava amb uns amics, després d'anunciar-los que abandonava la seva vida estressada i que cercava un nou rumb, un d'ells, el més callat i discret, es va aixecar i li va dir: «Allò que estàs cercant, cerca-ho amb humilitat.» «Un cop de massa al cap m'hauria impactat menys», afirma Casale sense poder evitar emocionar-se.

Vet aquí que, pocs dies després, amb molta naturalitat, va sentir una nova moció interna —com les anomena sant Ignasi—, que el convidava a cercar la guarició de la seva ànima en l'Església catòlica: «Oi que parles català perquè has nascut a Catalunya? Per què no cerques, doncs, la guarició de l'ànima a la parròquia que tens a 50 metres? Allí trobaràs la salvació de la teva ànima.» Francisco Javier no donava crèdit a la possibilitat de tornar a l'Església, però s'hi sentia empès, sentia una certesa dins seu que li mostrava allò que estava cercant: «Jo no sé el que li va passar a sant Pau quan va caure del cavall, però devia ser alguna cosa semblant. Jo no vaig caure del cavall,

perquè no anava a cavall, però em vaig quedar absolutament commocionat.»

De tornada a l'Església

Tornar a l'Església no era tan fàcil, ell era ateu. Què hi diria la gent? Això no obstant, sabia que no tenia cap més opció... El 4 de febrer del 1998, a les vuit del vespre, amb una pluja fina caient sobre Parets del Vallès, Casale va emprendre gairebé «d'amagatotis» el camí de l'església més propera. Ho recorda com si fos ahir, amb tota mena detall. De nou, en reviu-ho, les llàgrimes li llisquen espontàniament per la cara. «Senyor capellà —li vaig dir al jove prevere que em va atendre al despatx parroquial—, fa més de 40 anys que estic allunyat de l'Església i voldria tornar.» No vaig dir res més, però el primer pas ja havia estat fet, «la porta estreta de què parla l'Evangeli s'havia obert».

Aquella nit, agenollat als peus del llit, Francisco Javier va resar el seu primer Pater noster com a creient. A continuació va llegir, per recomanació del capellà que l'havia atès, la paràbola del Fill pròdig (Lluc, 15). Aquella lectura marcaria des d'aleshores tota la seva vida espiritual: «El pare, en veure el seu fill que tornava, es va avançar, el va abraçar i el va cobrir a besades. Amb quina intensitat ho he viscut! Em sento tan estimat per Déu!»

Poc després tindria lloc la seva primera missa, la seva primera confessió... el seu primer Camí de Santiago i els seus primers exercicis espirituals. «La providència —assegura convençut— em va fer un curset accelerat de cristianisme, ja que no en tenia ni idea. En aquests darrers anys Déu ha anat, a través de diversos mitjans, protegint i blindant el

tresor de la fe.» Per tot això, Francisco Javier Casale sent que Déu l'ha estimat amb un amor que no es pot expressar amb paraules. Se sent terriblement afortunat i no deixa de donar gràcies a Déu a temps i a deshora. Un dels signes d'aquest agraïment és la senzill creu de fusta que sempre porta penjada al coll. És la seva forma particular de confessar públicament la seva fe, de proclamar que Déu ha canviat la seva vida i l'ha omplert de sentit. Això no obstant, «no em considero cap superman —afirma—, sóc una persona molt feble, una taca enmig de l'univers a la qual li han donat una cosa més important que tot l'univers. Puc no entendre gaires coses, però no tinc cap dubte sobre l'existència de Déu. Déu m'estima, aleshores existeixo. Aquest és el pilar fonamental de tota la meva existència». (S.G.)

«Déu m'estima, aleshores existeixo. Aquest és el pilar fonamental de la meva vida»

Mónica Vázquez, periodista

«Déu és viu i continua avui rescatant ànimes»

Llegeixo diverses setmanes seguides els articles de Mónica Vázquez al suplement religiós del diari «La Razón». Aquesta argentina de 28 anys establerta a Madrid sembla que té un interès especial a donar a conèixer testimonis cridaners de conversions. N'hi ha de tots colors: de drogoaddictes, alcoholics, ateus recalcitrants... la majoria, això sí, emmarcats en el context de la Renovació Carismàtica Catòlica. La meua sorpresa esdevé majúscula quan, després de trucar-li per entrevistar-la sobre aquests casos, descobreixo que ella mateixa també ha viscut una fortíssima conversió. El seu testimoni, com els que sol narrar cada setmana a «La Razón», és dels que deixa de pedra, sense paraules, i fa recordar la misericòrdia infinita d'un Déu que fa l'impossible per atreure vers ell cada persona humana.

—Quina és la raó d'aquest interès per publicar articles sobre conversions més o menys espectaculars?

—Pertanyo a la Renovació Carismàtica, on aquestes conversions són abundants arreu del món. Molta gent em truca per donar-me el seu testimoni, així que no em resulta difícil trobar-los. M'interessa molt publicar articles sobre conversions perquè és la «prova» fefaent que Jesús és viu i continua rescatant ànimes.

—Entens que a alguns cristians els resultin una mica «incòmodes»?

—Crec que la mateixa Església s'ha refredat i que hi ha molta manca de fe. Moltíssima gent continua anant a missa, batejant-se, casant-se per l'Església..., però més per tradició que per res més. No experimenten el Déu viu, el Déu amor. Van com a mecanitzats complint una rutina i oblidant que Crist és dins del cor. Avui molts s'escandalitzen d'aquestes coses perquè el seu Déu és de fusta. Ignoren que Crist és una persona viva que parla i escolta, que plora i riu, que es compadeix i mai no desatén una pregària. Tampoc jo creia gaire en aquesta mena d'experiències fins que vaig viure la meua pròpia conversió, també força espectacular. Per això crec tant en les altres conversions i les dono a conèixer. Per a mi és una cosa nova, una cosa de la qual no tots els catòlics estan al corrent i que haurien de conèixer.

—Dius que tu mateixa vas viure una conversió espectacular.

—La meua conversió va succeir de sobte en un grup de pregària. Jo era catòlica, però per a mi la fe i la vida estaven separades. Portava una vida completament desordenada, de pecat. Sortia cada cap de setmana, lligava amb el primer que es presentava i me n'anava al llit amb qualsevol noi. Portava una vida sexual molt activa i perversa. Jo creia que això no era pecat, pensava que el sexe era normal, encara que fos fora del matrimoni.

Aleshores vaig conèixer la Renovació Carismàtica a Santiago de Compostel·la i, quan vaig anar a Madrid, vaig continuar anant a pregar. Un diumenge, abans d'anar al grup de pregària de joves, em trobava sola al pis i vaig posar cintes de la Renovació que invoquen l'Esperit Sant. Mentre cantava i tancava els ulls amb les mans esteses vaig tenir un fort impuls d'obrir la Bíblia a l'atzar, aleshores vaig llegir: «Ara, doncs, li barraré el pas amb espines, l'hi tancaré amb un mur i mai més no trobarà la seva ruta. Correrà darrere els amants, però no els atraparà; els cercarà, però no els trobarà.

Llavors dirà: «Me'n torno al meu primer marit, amb qui estava millor que no pas ara.» Ella no entén que era jo qui li donava el blat, el vi i l'oli, qui l'enriquia amb plata i or, que després servien per a adorar Baal. (...) Mostraré el seu desvergonyiment davant els seus amants: ningú no la salvarà de la meua mà. Posaré fi als cants alegres; s'acabaran les festes de lluna nova i els dissabtes i totes les solemnitats. (...) Jo la seduiré, la portaré al desert i li parlaré al cor» (Osees, 2).

—La impressió devia ser enorme.

—Vaig començar a plorar profundament: Déu era viu i em coneixia! Entre llàgrimes vaig sentir una veu dins meu que va dir: «Senyor, et prometo ser casta.» Això em va sorprendre i me'n vaig riure perquè mai en la meua vida no havia valorat ni la virginitat ni la castedat. Crec que aquesta veu potser era la d'una persona nova que naixia dins meu.

En aquell moment no em considerava capaç de no tornar a tenir sexe amb ningú. Per la força de l'Esperit Sant així ha estat fins ara, malgrat haver tingut moltes temptacions al començament.

Vaig mirar el rellotge i em vaig afanyar per arribar a temps al Grup Elòhim, que es reuneix els diumenges al barri Usera de Madrid, als Caputxins. Em vaig incorporar a la pregària i alhora un jove que amb prou feines coneixia va dir: «El Senyor vol guarir una dona que té problemes amb la seva sexualitat perquè està fent una cosa que creu que està bé perquè tothom la fa...» No sé què va dir després perquè vaig

arrencar a plorar com un nadó en un part. Vaig plorar i plorar, tot era un mar de llàgrimes, els altres continuaven cantant i pregant. Vaig sentir més que mai que Jesús era viu i em parlava coneixent-me més que jo mateixa. Aquell dia el Senyor em va guarir i d'una manera

tal que mai més no vaig tornar a aquest pecat. Aquest dia em vaig convertir i vaig continuar anant al grup ja que, malgrat la vergonya que vaig patir, vaig sentir com mai la joia de saber-me perdonada.

—Què va passar a partir d'aleshores?

—La Paraula de Déu es va complir i es continua complint. Vaig passar un període de gran desert ja que, malgrat el meu currículum, no trobava feina de periodista. Un dia em vaig agenollar i li vaig dir: «Jesús,

t'ofereixo la meua vida. Si tu vols, m'agradaria servir-te a través del periodisme, però, si no, sóc aquí per fer la teua voluntat, en un monestir o on tu em diguis, Jesús.» Vaig treballar de cambrera, fregant

Mónica Vázquez.

pisos, vaig dormir durant molt de temps en un sofà sense tenir habitació pròpia i vaig passar fam. Vaig confiar en Déu i alhora em van fer contracte en una revista, després em van admetre en un màster amb pràctiques a l'agència Efe, també vaig fer pràctiques a l'ABC i avui col·laboro amb La Razón i a Ràdio Intereconomia. Sóc corresponsal per a un telediari de Còrdova (Argentina) i de la televisió catòlica Cetelemón d'Alacant. A més m'encarreguen articles i quadernets per a la prestigiosa revista Mundo Cristiano de l'Opus Dei.

Cada dia m'agenollo davant del meu estimat Jesús, veig la seva gran bondat i la meua gran misèria. Puc veure la meua lepra, els cucs, estic plena de pecat però no més puc confiar en Déu per millorar. Crec que sóc el «femer de Crist» perquè, tan bruta com estava, Ell es va fixar en mi, em va mirar i el seu amor va ser més gran que el meu pecat. Moltes vegades vaig sentir que Ell em deia: «Mira el meu amor, i no tant el teu pecat, el meu amor és més gran que el teu pecat.»

—Els testimonis que ara ofereixes a La Razón, són una invitació a demanar la gràcia de la conversió?

—Crec que aquests testimonis poden aportar la Bona Notícia que el Regne de Déu és a prop. És als nostres cors! Jesús és viu! No diguem: «Jo ja sóc catòlic, ja estic convertit.» No! Necessitem convertir-nos cada dia i demanar amb la Mare de Déu ser cada cop més a prop de Jesús, estimar-lo més. En veritat no estimem Déu, ens cal estimar Déu i saber que els moments

de patiment i de dolor són els més propicis per acostar-nos a Ell i dir-li com al cònjuge: «En la pobresa o en la riquesa, jo t'estimaré, en la salut o en la malaltia, jo t'estimaré...» A més, per convertir-nos necessitem ser conscients de l'immens amor que Déu ens té. Quan ens sentim estimats malgrat la nostra misèria som com Zaqueu que, rere el seu gest d'amor de Jesús, va exclamar: «Donaré la meitat dels meus béns als pobres i als que els he robat els en restituiré el doble.» Aquest sí que és un testimoni.

Crec que el que aporten els testimonis és conèixer més Jesús, veure com continua cridant cada persona. I no un cop, sinó cada dia, Ell truca a la porta del nostre cor: Cal dir: «Sí, Jesús, entra.» Així ens inundarà amb el seu amor i veurem amb els seus ulls i podrem estimar amb el Seu amor.

—Creus que aquesta mena de conversions són la manera habitual d'actuar de Déu?

—Déu és una persona i actua amb cadascú d'una manera diferent. Ell ens coneix, ens estima i ens parla en el nostre llenguatge, diferent per a cada persona. Allò que sempre és igual és

l'amor, l'amor infinit que ens té. Ell diu a Isaïes: «Ets preciosa als meus ulls, no tinguïs por, jo t'estimo i estic amb tu.» Hem de pregar més i cercar constantment el rostre de Crist en el nostre cor. Ell habita en el nostre interior i cal fer silenci per escoltar-lo. Tenim por d'obrir-li el cor, que canviï la nostra vida. Preferim continuar com sempre. Però el qui estima Jesús i hi confia, li pot dir: «Senyor, mira aquestes conversions, a mi mai no m'ha passat res d'això.» I aleshores Jesús respon i fa renéixer l'Esperit Sant que semblava adormit dins nostre.

—Explica'ns quina és la conversió narrada que més t'ha cridat l'atenció...

—Va ser un noi asturià amb qui vaig compartir una Pasqua a Toledo. Jo no sabia res del seu passat i va transcórrer el recés sense assabentar-me de res. Mesos després em vaig trobar amb el Joan, que és com es deia, i em va explicar que durant la Pasqua havia tingut una gran conversió. Em va dir que hi havia anat obligat per la seva tieta i que abans traficava amb droga a Astúries! Ell em va confessar: «La nit del Divendres Sant, quan el capellà narrava el lliurament amorós de Jesús i cadascú passava al davant simulant clavar-li un clau a la creu, vaig començar a plorar. Em vaig adonar de com Déu m'estimava i patia per mi.» També em va dir que, a la feina, pensava tothora en Jesús, que estava com «enamorat». Encara em sorprèn aquest testimoni i fins i tot l'envejo perquè jo també voldria estar realment enamorada de Jesús. (S.G.)

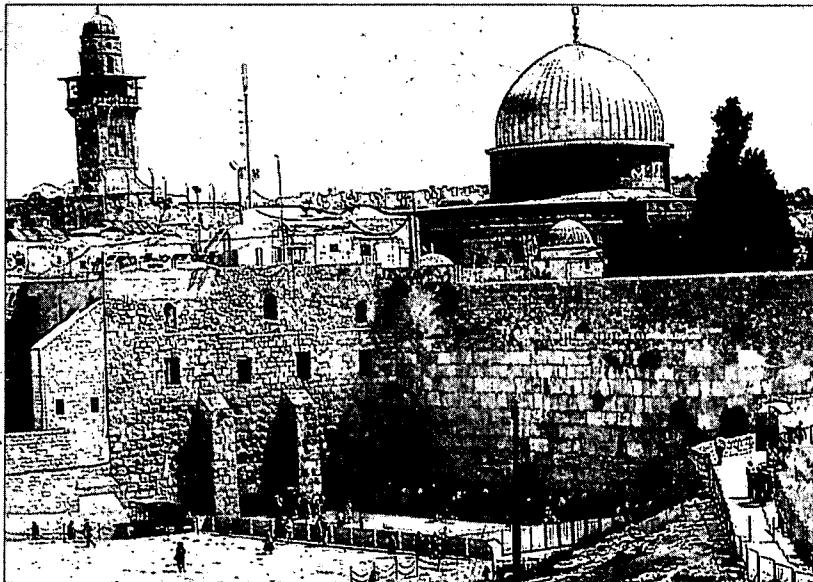
«Ell es va fixar en mi, em va mirar i el seu amor va ser més gran que el meu pecat»

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- **Del 22 al 29 de març**
- Del 15 al 22 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2005

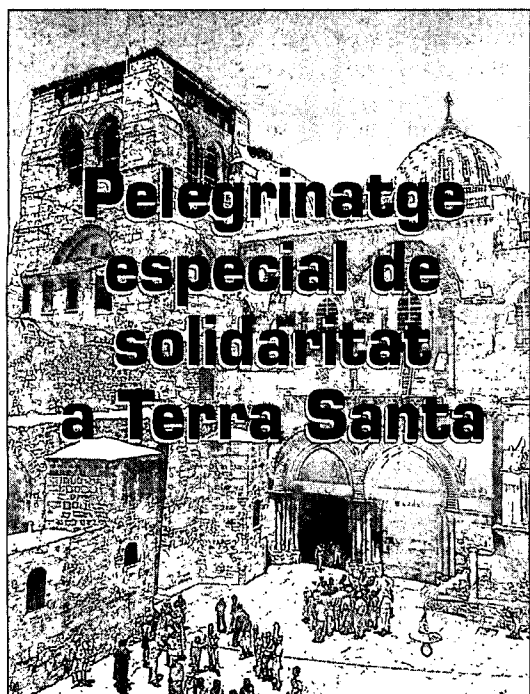

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

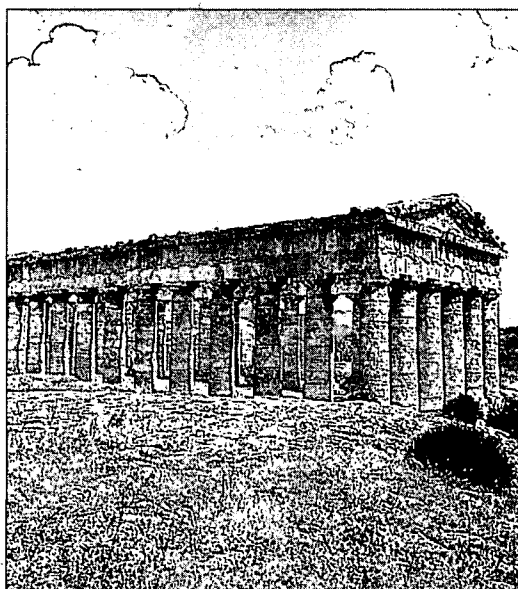
Del 22 al 29 de març

**Pelegrinatge
especial de
solidaritat
a Terra Santa**

Guiatge religiós a càrrec de
Mn. Joan E. Jarque

Del 14 al 21 de juny

**VIATGE A L'ILLA
DE SICÍLIA**

La més gran de la Mediterrània.
L'illa del gran volcà

De l'1 a l'11 d'agost

ISLÀNDIA

Un enclavament molt
característic de l'Atlàntic
septentrional

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 6 al 21 d'octubre

**VIATGE A L'ÍNDIA
DEL NORD**

Visita de
missions, i la
casa de la
mare Teresa
a Calcuta

Del 5 al 12 de desembre

MARROC

Dunes,
estels i
oasis.
La porta
del desert

Vaticà

església en el món

«Volem veure Jesucrist», missatge del Papa per a la JMJ

■ La Jornada Mundial de la Joventut se celebra el Diumenge de Rams

ROMA.— «El cristianisme és una trobada meravellosa amb Jesucrist.» Ho diu el Papa als joves en el seu missatge per al Diumenge de Rams. Enguany, el missatge que envia a tots els joves del món amb motiu de la XIX Jornada Mundial de la Joventut (4 d'abril del 2004) té un títol tret de l'Evangeli: *Volem veure Jesucrist* (Jn 12,21).

«Voleu, estimats joves, contemplar la bellesa d'aquest rostre?» és una de les preguntes que el Papa adreça als joves, tot demanant-los que no responguin amb preses. «Deixeu que emergeixi del fons del cor aquest ardent desig de veure Déu, un desig a voltes sufocat pels rumors del món i per les seduccions del plaer.» Joan Pau II contextualitza en el missatge la pregunta que alguns grecs adreçaven als apòstols: El Papa convida els joves a ser com aquells grecs que van demanar a Felip que volien veure Jesús.

«La vostra recerca no ha d'estar motivada només per curiositat intel·lectual, sinó estimulada per l'exigència de trobar resposta al sentit de la vostra vida», diu Joan Pau II. «Només Jesucrist pot donar un

sentit ple a la vostra vida», avança el Papa, que recomana als joves «descobrir Jesucrist en l'Eucaristia i així el sabreu descobrir també en els vostres germans i germanes, en particular en els més pobres». «L'Eucaristia rebuda amb amor i adorada amb fervor es converteix en escola de llibertat i de caritat per realitzar el manament de l'amor», segons Joan Pau II. El Papa també parla de l'Església com a «perllongament de l'acció salvífica de Jesucrist en l'espai i en el temps» i del sentit de la creu. Finalment, els insta a ser testimonis entre els joves i els demana que se sentin «responsables de l'evangelització dels amics i de tots els coetanis».

Miriam Díez i Bosch

ESTATS UNITS

Set-cents sacerdots o diaques expulsats des de l'any 2002

WASHINGTON.— Uns set-cents sacerdots o diaques han estat expulsats del seu ministeri a les diòcesis catòliques dels Estats Units des de l'any 2002, després de les mesures que van prendre els bisbes per afrontar els casos d'abusos sexuals, revela el president de l'episcopat. Mons. Wilton Gregory, bisbe de Belleville (Illinois), va donar la dada en una roda de premsa per presentar dos informes: l'un recull totes les acusacions contra clergues catòlics als Estats Units entre 1950 i 2002; l'altre fa recomanacions. «Els bisbes dels Estats Units hem afrontat el problema, l'hem aclarit i hem fet fora de l'Església els sacerdots abusadors.»

Les investigacions, que van ser encarregades per l'episcopat al Col·legi John Jay de Justícia Criminal, revelen que s'han donat 10.667 casos de denúncies contra clergues en els 52 anys analitzats. Un 4% dels clergues nord-americans, 4.392 d'un total de 109.694 entre sacerdots i diaques, han estat acusats d'abusos. Més del 80% de les presumptes víctimes de l'informe són de sexe masculí, i més de la meitat en el moment dels fets tenien entre 11 i 14 anys. En aquests anys, 615 sacerdots van ser denunciats davant de la policia i 100, sentenciats a penes de presó. De

fet, una tercera part de les denúncies recollides en l'informe es va registrar en l'any 2002.

En l'altre informe, el de les recomanacions, queda clar que «hi ha d'haver conseqüències» per a aquells bisbes, superiors d'ordes religiosos o de seminaris, les conductes dels quals «negligents i criminals» van impedir prendre mesures contra sacerdots o seminaristes amb historial «d'abús per contacte» amb nens. L'informe assenyalava que la qüestió central és si el candidat a sacerdot és capaç d'afrontar la castedat i el celibat i no la seva orientació sexual. «No obstant això —afegeix—, donada la naturalesa del problema dels abusos de clergues a menors; la realitat de la cultura actual i l'atmosfera exclusivament masculina dels seminaris, cal més esforç d'investigació previ, per persuadir i apartar del seminari i del ministeri homes amb tendència homosexual.» L'arquebisbe de Denver, Mons. Charles Chaput, i el seu bisbe auxiliar constataren en una carta que aquest informe demanat per l'Església «no té precedents». «Cap altra comunitat, institució o organització nacional s'ha compromès a fer una investigació així», deien els prelats. (Zenit)

Al consistori del 19 de febrer es va fer pública la canonització del P. Manyanet.

Intens programa per a la canonització del beat Josep Manyanet

ROMA.— La canonització del pare Josep Manyanet, que serà elevat als altars el 16 de maig, inclourà diversos actes commemoratius previs, segons han informat fonts dels dos instituts fundats per ell. A Roma està prevista la celebració d'un tridu especial per fer memòria del beat Manyanet. El 12 de maig se celebrarà una missa presidida pel cardenal Antonio M. Javierre al temple parroquial de la Sagrada Família de Natzeret que els Fills de la Sagrada Família han construït i regenten a Roma. Durant la celebració, dedicada especialment a les famílies consagrades a la Sagrada Família, el purpurat espanyol posarà en relleu l'esforç del nou sant per propagar el culte i la devoció a la Sagrada Família. El 13, Mons. Luigi Moretti, arquebisbe vicegerent del vicariat de Roma, presidirà una altra celebració, adreçada especialment

als nens i joves, en la qual ressaltarà la dimensió pedagògica del P. Manyanet.

Finalment, el 14 de maig, el cardenal Giovanni Canestri, que presidirà la celebració, s'adreçarà als matrimonis i famílies tot fent-se ressò de la pastoral familiar impulsada pel nou sant anomenat precisament «profeta de la família». El 15, vetlla a l'auditori Pius de Roma, on es farà un acte d'acollida dels pelegrins i de preparació espiritual i festiva al gran esdeveniment de l'endemà. El 16 el Pontífex proclamarà sant el fundador dels Fills de la Sagrada Família i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret. S'han organitzat diversos viatges a Roma, en avió i en autocar, per assistir als actes centrals de la canonització. Més informació als centres de les dues congregacions i al telèfon 902 300 600. (C.C.)

CASA D'ESPIRITUALITAT
del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

- **LA SETMANA SANTA** és un temps ideal per a dedicar uns dies de recés a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima.
- **VENIU A PASSAR** uns dies de la Setmana Santa a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió, de pregària i de celebració.

SETMANA SANTA

RECÉS PER A TOTHOM.

Del Dijous Sant, 8 d'abril fins al matí del diumenge de Pasqua.

Director: P. Hilari Raguer, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

BRASIL

Nova edició de la Campanya de Fraternitat

BRASÍLIA.— Durant aquesta Quaresma l'Església brasilera ha posat en marxa la 40a edició de la tradicional Campanya de Fraternitat. La campanya es fa durant la Quaresma perquè representa un gran instrument per viure l'esperit quaresmal de conversió, de renovació interior i d'acció comunitària. Enguany la campanya té per tema *Fraternitat i Aigua* i el lema és «Aigua, font de Vida». L'objectiu és que la societat sigui conscient del valor de l'aigua, una necessitat de tots els éssers vius i un dret de la persona humana, i estimular tothom perquè treballi perquè aquest dret sigui garantit a les generacions presents i futures. La campanya s'expressa concretament en el gest fratern de la col·lecta de solidaritat que es fa el Diumenge de Rams a totes les diòcesis, comunitats cristianes, escoles catòliques, parròquies. El que es recapti es destinarà a projectes a favor dels sectors més marginats de la societat que es trobin en situacions de perill. (Fides)

IUGOSLÀVIA

La unitat europea crida a la unitat entre les Esglésies

BELGRAD.— Una Europa unida és també un imperatiu a la unitat i a la col·laboració entre les Esglésies en tots els països del sud-est del continent, van constatar els presidents dels episcopats d'aquesta regió on viu una majoria ortodoxa i una minoria catòlica, i on és forta la presència de l'islam. És una de les conclusions de la reunió anual que, per iniciativa del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE), ha convocat a Belgrad els presidents de les conferències episcopals d'Albània, Bòsnia i Hercegovina, Bulgària, Grècia, Romania, Sèrbia i Montenegro, i Turquia.

Europa i cristianisme va ser el tema que va obrir els treballs, del 20 al 22 de febrer, en els quals es va assenyalar que en el context europeu actual les Esglésies han de reforçar el testimoni cristià, anunciar l'Evangeli i promoure els valors fonamentals, com el respecte a la vida i la família. Els prelatos van dir que «la unificació d'Europa podrà ser un marc en el qual, a través de l'intercanvi d'experiències i de coneixements, serà possible contribuir a la fase de transició viscuda a la regió balcànica, a la reconciliació entre les diverses ètnies i a la solució dels greus problemes econòmics, socials i polítics. La col·laboració ecumènica es va perfilar també com «un dels elements clau per afrontar les dificultats de la regió, entre elles la pobresa». La trobada del 2005 serà a Sarajevo per expressar la solidaritat amb la difícil situació dels catòlics a Bòsnia i Hercegovina. (Zenit)

Vaticà

«La procreació artificial contradiu la dignitat de pares i fills», segons el Papa

■ El Pontífex no veu bé les tècniques artificials de fecundació

ROMA.— El Papa insta els investigadors a buscar com superar la infertilitat de manera natural i no amb la procreació artificial, ja que aquesta «contradiu la dignitat de pares i fills». Ho va exposar als membres de la Pontificia Comissió per

a la Vida que s'han reunit en la seva desena assemblea a Roma per tractar aquesta qüestió sota el títol de «La dignitat de la procreació humana i les tecnologies reproductives: aspectes antropològics i ètics».

«L'acte mitjançant el qual l'espòs i l'esposa es converteixen en pare i mare els fa cooperadors del creador i és un gest tan ric que no pot ser substituït per una mera intervenció tecnològica.» En altres paraules, un fill s'ha de concebre de manera natural i no en un laboratori. El Papa admet que aquesta qüestió està «carregada de greus problemes i implicacions» ja que el que està en joc no són els valors dels cristians sinó de l'ésser humà com a tal.

Per al Pontífex, cada vegada emergeix més fortament «l'imprescindible vincle de la procreació d'una nova criatura amb la unió esponsalícia, per la qual l'espòs es converteix en pare a través de la unió conjugal amb l'esposa, i aquesta es converteix en mare a través de la unió conjugal amb l'espòs». Aquest projecte del Creador «està inscrit en la natura física i espiritual de l'home i la dona, i com a tal té un valor universal», va subratllar el Papa.

Aquesta unió dels esposos «transcendeix la pròpia vida dels pares» i no pot ser

substituït per una «mera intervenció tecnològica, empobrida del valor humà i sotmesa als determinismes de l'activitat tècnica i instrumental». Què poden fer, doncs, les parelles que no aconseguei-

xen tenir fills? Confiar que els científics trobin solucions naturals a la infertilitat: segons el Papa, els científics han de maldar per «investigar les causes de la infertilitat masculina i femenina per prevenir aquesta situació de patiment dels esposos» i ho han de fer amb investigacions científiques orientades a la «superació natural de l'esterilitat dels cònjuges».

L'Acadèmia Pontificia per a la Vida «farà tot el possible per treballar per tota iniciativa vàlida dirigida a evitar les manipulacions perilloses que acompanyen els processos de procreació artificial», va acabar el Papa, que veu en la procreació artificial un acció «lesiva de la dignitat tant dels pares com dels fills». A l'assemblea, els participants han analitzat el significat bíblic i teològic de la procreació humana i el sentit de la paternitat i la maternitat davant de les noves tecnologies.

Miriam Díez i Bosch

Un fill s'ha de concebre de manera natural i no en un laboratori, diu el Papa.

MÈXIC

III Congrés Mundial de Famílies

MÈXIC.— Dins del X Aniversari de l'Any Internacional de la Família es farà al Centre Banamex de la Ciutat de Mèxic del 29 al 31 de març el III Congrés Mundial de Famílies amb el títol *La família natural i el futur de les nacions*, per reflexionar sobre la relació que hi ha entre família i desenvolupament, plantejar una agenda comuna per promoure el desenvolupament integral d'homes i dones des d'una perspectiva de família i formar una aliança mundial. Entre els ponents convidats hi figuren el cardenal Alfonso López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família, i el cardenal Renato Martino, president del Consell Pontifici Justícia i Pau. Els congressos anteriors es van celebrar el 1997 a Praga, amb 700 delegats i 145 organitzacions pro-famílies, i el segon el 1999 a Gènova, que va acollir més de 65 països amb més de 1.600 persones i 275 organitzacions pro-família. En aquest congrés s'esperen més de 300 organitzacions i 2.500 líders de 70 nacionalitats. (Fides)

FILIPINES

Mor un musulmà intentant salvar una nena catòlica

JOLO.— A l'illa de Jolo, al sud de Mindanao, una nena cristiana de set anys va ser segrestada el 19 de febrer mentre pujava a l'autobús escolar. El xofer de l'autobús, el musulmà Abubakar Salip Iston, va intentar protegir la nena i va ser assassinat. Cristians i musulmans van condemnar l'atac. El vicariat apostòlic de Jolo, a través de l'oficina de Justícia i Pau, ha demanat a la policia més protecció i esforços per capturar els criminals. El P. Romeo Villanueva, responsable de l'oficina, va convidar els segrestadors a alliberar la nena: «Feu-ho en nom d'Al·là, el potent, el misericordiós, el judici de qual no podeu evitar. Comenceu a actuar com a veritables musulmans, oferiu una indemnització a la família de la víctima i deixeu anar la nena.» El P. Villanueva també ha elogiat el gest valent del musulmà. (Fides)

Recapte
LA HUERTA EN CASA

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 104€, 4 caixes (1 per setmana)

A partir de 1.145€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Espanya

Càritas s'aboca amb el Marroc

MELILLA.— El servei de notícies de Càritas espanyola informa que Càritas interparroquial de Melilla ha aconseguit transportar fins a Alhucemas vuit contenidors d'ajuda humanitària, que es reparteix als damnificats pel terratrèmol que va assolir la regió del Rif el 25 de febrer, a través de la comunitat de les Filles de la Caritat que treballen a l'hospital d'aquesta localitat marroquina. L'ajuda enviada per Càritas Melilla consisteix en aliments bàsics, roba d'abric, medicines, llet maternitzada i bolquers.

A l'èxit d'aquesta iniciativa solidària de Càritas ha contribuït el bon clima de col·laboració que Càritas Melilla manté amb l'associació marroquina VIAS (Voluntaris Islàmics d'Acció Social), dins de les relacions permanents de col·laboració que aquesta Càritas manté amb les comunitats locals del Marroc per desenvolupar una tasca social bàsica a favor de les famílies més pobres de la zona d'Alhucemas, Nador i Druich. Aquest treball és coordinat des de fa anys per Mons. Ramón Buxarráis, bisbe emèrit de Màlaga. Per col·laborar amb Càritas es pot fer a través de "la Caixa" al compte «Càritas amb Marroc»: 2100-0965-59-0200091123. (C.C.)

L'escola, indret d'evangelització

MADRID.— La complexitat del món contemporani requereix dels docents cristians la seva col·laboració perquè l'escola sigui indret d'evangelització i d'educació integral, va afirmar l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, en una carta amb motiu de la XX Jornada diocesana d'Ensenyament. El purpurat va assenyalar com cada vegada és més necessari el conreu de la interioritat en el professor cristià «com un mitjà imprescindible per poder escoltar la veu de Déu, entre tantes crides que en requereixen l'atenció». Perquè, va afirmar, fent-se ressò de les paraules del Papa, «sense interioritat la cultura no té entranyes, és com un cos que encara no ha trobat la seva ànima».

A la carta, el cardenal va destacar que en l'ensenyament no hem de tenir en compte només la transmissió d'uns coneixements, sinó també l'educació de l'alumne en totes les dimensions que integren la seva personalitat. «L'ensenyament religiós», va afegir, «afavoreix la formació integral que ha de procurar tota educació escolar», ja sigui a l'escola estatal, o a la catòlica. El cardenal Rouco va concloure la carta confiant que la proposta que es preveu en la recent estrenada Llei de Qualitat, d'introduir l'assignatura de Societat, Cultura i Religió en el currículum escolar, «posi fi a la postergació acadèmica que patia l'ensenyament religiós escolar», i va demanar «que aquesta nova jornada d'ensenyament encoratgi l'ànim i l'esperança de tota la comunitat educativa». (N.E.)

Les carmelites descalces de Lleó demanen ajuda

■ Una part del seu monestir corre perill de ser expropiat

LLEÓ.— Des de fa tres anys les carmelites descalces del convent de la Santíssima Trinitat de Lleó viuen amb més intensitat que mai el silenci, la pregària, el sacrifici, l'ofrena de les seves vides,

l'alegria, l'esperança... Ara han fet públic un problema que arrossegueu des de l'any 2001 i que posa en perill la continuïtat de la comunitat carmelita.

L'Ajuntament de Lleó ha disposat, dins del seu pla urbanístic, expropiar part del monestir de clausura de les carmelites descalces. Segons preveu aquest projecte, gran part de l'horta del monestir desapareixeria. Per a la comunitat contemplativa, «l'horta és el nostre espai vital i una font de sosteniment del monestir». Fa tres anys, sense cap comunicació prèvia, es van incloure en un pla d'urbanització de la zona 18.300 metres quadrats de la propietat de les religioses, o dit en altres paraules: les dues terceres parts del convent. El terreny de les carmelites, que era «urbà amb ús de convent», va ser requalificat com a «urbanitzable» per ser inclòs en una urbanització privada. Aleshores, les religioses van presentar un recurs contenciós administratiu al Tribunal de Justícia de Valladolid.

La pèrdua d'aquest terreny suposaria per a les carmelites descalces «gairebé tota l'horta del convent», indica la comunitat, «per a nosaltres, monges de clausura, l'espai és vital per al cos i per a l'esperit, necessari per viure la nostra vida contemplativa amb goig i pau». Un altre problema que donen a conèixer les religioses és el traçat de l'autovia que comunicarà la capital lleonesa amb Astúries. Al setembre del 2003 el Pla General d'Ordenació Urbana recollia que l'horta «havia

estat transformada i envaïda per carrers, zones verdes i parcel·les per edificar». La comunitat va fer un seguit d'al·legacions i va elaborar un altre pla, en què es respecta gran part del terreny de les carmelites, però els treu un altre lloc de l'horta per fer un carrer de servei a la urbanització.

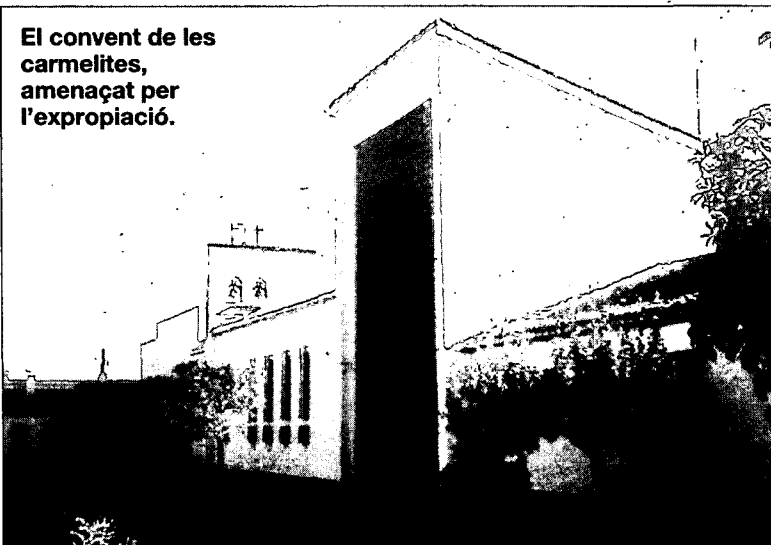
Les religioses afirmen que «això ens ha desconcertat i ens ha deixat molt amoninades i amb gran patiment, ja que ha augmentat el terreny que ens treuen. Sabem que en aquests afers sempre hi ha pressions polítiques i interessos econòmics, però ens sembla que no es poden saltar així com així els drets dels pobres». La preocupació de les carmelites es palpa en les seves declaracions perquè si es duen a terme aquests projectes, «el monestir quedaria tancat entre quatre murs i perdria, a més de la vida tranquil·la, l'únic indret

cercant beneficis econòmics, ni prestigi, ni poder, ni més comoditat; no anem cercant excepcions egoïstes ni privilegis; només cerquem la veritat, la defensa d'uns drets que han estat violats, la defensa d'un terreny propietat de la comunitat que és vital per a nosaltres, per poder viure la nostra vida contemplativa amb un espai suficient i digne, que ens pertany i que necessitem, sense voler, per la nostra part, perjudicar ningú.»

Des del principi, les monges han rebut el suport i l'estimació no únicament de Lleó, sinó de tota la geografia espanyola, i assenyalen especialment les mostres de simpatia arribades des de Catalunya. Per això, es demanen oracions i iniciatives per ajudar aquestes carmelites descalces que veuen perillar la seva presència a Lleó.

Rosa María Jané Chueca

El convent de les carmelites, amenaçat per l'expropiació.

d'expansió». Tot i aquesta situació, les carmelites descalces indiquen que «només en Déu descansa la nostra ànima, confiem en Ell, perquè sabem que només Ell pot il·luminar i moure els cors».

El bé comú

La comunitat del monestir de la Santíssima Trinitat no pretén oposar-se a cap projecte que redundi en el bé comú de la societat com pot ser la urbanització o l'autovia: «No anem

MOÇAMBIC

Assassinada una missionera luterana

NAMPULA.— El 24 de febrer va ser trobada assassinada a casa seva Doraci Edinger, de 53 anys, missionera brasilera luterana. El crim va tenir lloc a Nampula, al nord de Moçambic, la mateixa ciutat on unes religioses espanyoles han denunciat una xarxa de tràfic d'òrgans d'infants. Fins ara s'han elaborat diverses hipòtesis sobre la mort de Doraci, però no n'hi ha cap que relacioni aquest crim amb el tràfic d'òrgans. Fonts de l'ambaixada brasilera a Maputo van declarar a l'agència Efe que aquest crim podria tractar-se d'una venjança, ja que la missionera tenia la intenció de denunciar el presumpte ús indegut de fons de l'església en què treballava. En cartes enviades a la seva família, Doraci

indicava que havia estat amenaçada de mort. De totes maneres, altres hipòtesis apunten la mort de la missionera com un avís a les altres religions que lluiten contra el tràfic d'òrgans infantil. Malgrat les denúncies de les monges espanyoles, cada

setmana continuen desapareixent nens a Nampula.

Doraci Edinger vivia a Nampula des del 1998 i es dedicava a programes socials de l'Església evangèlica de confessió luterana del Brasil. (Misna)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

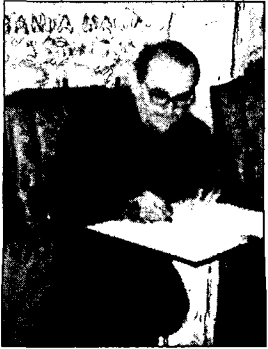
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Espanya

Un capellà espanyol,
nomenat bisbe
auxiliar de Panamá

Pablo Varela.

MADRID.— El Papa ha nomenat bisbe auxiliar de Panamá el capellà espanyol Pablo Varela Server, natural de Dènia (Alacant), i li ha assignat la seu titular de Macomades Rusticana. Va-

rela va néixer el 1942 i ben aviat va emigrar a Amèrica Llatina. Va rebre l'ordenació sacerdotal a la catedral de Sant Cristòfor de l'Havana (Cubana) el 1970 i es va incardinar al servei de l'arxidiòcesi de Panamá. Va fer els estudis eclesiàstics al Seminari Major de València. Va cursar Teologia i Filosofia a Lovaina (Bèlgica) i es va doctorar en Teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Al llarg dels seus 34 anys de ministeri sacerdotal a la diòcesi de Panamá ha estat professor del Seminari Major i de la universitat catòlica, capellà de religioses i rector. També ha estat rector del Seminari Major de Panamá i rector de la Universitat de Santa Maria l'Antiga de Panamá, càrrec que ocupa actualment. (SIC)

La diòcesi de Getafe acomiada
Mons. Pérez y Fernández-Golfín

■ Trenta bisbes assisteixen al seu funeral

MADRID.— Mons. Francisco José Pérez y Fernández-Golfín, bisbe de la diòcesi de Getafe (Madrid), va morir el 24 de febrer a la seva casa del Cerro de los Ángeles, a causa d'un infart, als 73 anys d'edat. Va néixer a Madrid el 12 de febrer del 1931. Va ser ordenat prevere el 26 de maig del 1956 i va rebre l'ordenació episcopal l'11 de maig del 1985, com a bisbe auxiliar de Madrid.

La seva missió pastoral sempre va estar lligada a Madrid. Va estudiar al Seminari Conciliar de Madrid i era llicenciat en Teologia Dogmàtica, Teologia Moral i diplomad en Psicologia. Va ser rector d'Alpedrete-Los Negrales, director espiritual del Seminari de Madrid, rector de Sant Jordi, vicari episcopal de la Vicaria I; a la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha estat membre de les comissions episcopals del Clergat, el 1985-1990, de Límits, el 1993-1996, i de Seminaris i Universitats, des del 1987; després va ser vicari general (Madrid-Alcalà); del 1958 al 1991 va ser nomenat bisbe auxiliar de Madrid i, el 1991, va ser nomenat bisbe

Mons. Francisco José Pérez y Fernández-Golfín.

de Getafe, on va romandre fins a la seva mort.

El seu lema episcopal era *Ibentissime impendam et superimpemdar ipse pro animabus vestris* (2Co 12,15): «De grat em gastaré i em deixaré gastar per les vostres ànimes.»

El funeral es va celebrar el divendres 27 de febrer. El cardenal arquebisbe de Madrid i president de la CEE, Mons. Antonio M. Rouco Varela, va presidir la missa exequial per Mons. Francisco José Pérez y Fernández-Golfín, la qual va tenir lloc a la basílica del Cerro de los Ángeles, i posteriorment va rebre sepultura a l'ermita del Cerro de los Ángeles, que és, al seu torn, la capella del Seminari Diocesà.

Van assistir-hi prop de 30 bisbes, el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro; els arquebisbes de

Santiago de Compostel·la, Toledo, Valladolid, Granada, València, Burgos, castrense; el bisbe administrador diocesà de la diòcesi de Getafe, els bisbes d'Alcalá de Henares, Cartagena, Sigüenza-Guadalajara, Ciudad Real, Sogorb-Castelló, Menorca, Plasència, Albacete, Segòvia, Astorga, Conca i Osca; els tres bisbes auxiliars de l'arxidiòcesi madrilenya; l'arquebisbe emèrit castrense i el bisbe emèrit de Ciudad Real. També hi era present el secretari general de la CEE, el P. Juan Antonio Martínez Camino.

El Col·legi de Consultors de la diòcesi de Getafe ha elegit com a administrador diocesà el bisbe auxiliar de la diòcesi Mons. Joaquín M. López de Andújar y Cánovas del Castillo. Va rebre l'ordenació sacerdotal el 30 de novembre del 1968 i va ser ordenat bisbe el 6 de maig del 2001, tot nomenant-lo bisbe auxiliar de la diòcesi de Getafe. És llicenciat en Estudis Eclesiàstics, en Dret Civil i en Teologia Catequètica. El seu treball pastoral ha estat: vicari parroquial, vicari episcopal de la Vicaria V de Madrid, i el 1991 va ser elegit vicari general de Getafe. A la Conferència Episcopal és membre de la Comissió Episcopal del Clergat.

Conchi García

Saps què sent un missioner
quan rep notícies de casa?ASIA APADRINA
UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

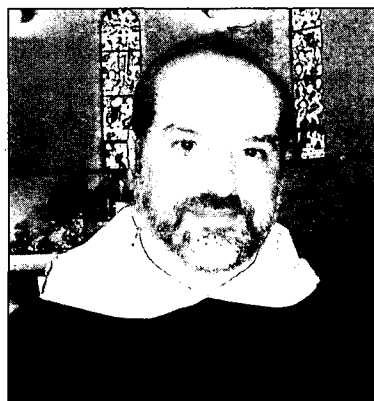
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Visita del mestre general
dels dominics

MADRID.— El mestre general de l'orde de predicadors, l'argentí d'origen navarrès Carlos Azpiroz Costa, visita durant aquest mes de març la província d'Espanya dels pares dominics, que s'estén pel centre i nord del país. Azpiroz visitarà els diferents convents dels dominics per conversar amb tots els frares. Destaquen dues trobades especials amb tota la família dominicana: el 10 de març a Valladolid i el 24 a Madrid.

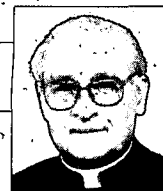
Carlos Azpiroz va ser elegit en el càrrec en el capítol general de Providence, celebrat el 2001 als Estats Units, i és el 86è successor del fundador de l'orde el 1216 i fill de Burgos, sant Domènec de Guzmán, després del carismàtic dominic irlandès Timothy Radcliffe. A la seva arribada el 28 de febrer passat a la cúria provincial, Azpiroz va deixar palès el tarannà amb què afronta aquestes trobades. Aquesta visita «no és una obligació que tingui el mestre amb la província. És més aviat un dret dels frares a ser animats pel mestre», va dir.

Carlos Azpiroz.

Azpiroz Costa va néixer a Buenos Aires el 30 d'octubre del 1956. Després d'estudiar amb els germans maristes al seu col·legi de la capital d'Argentina, va iniciar els estudis de Dret a la Pontifícia Universitat Catòlica Argentina Santa Maria de Buenos Aires. Acabats els estudis d'advocat, va ingressar a l'orde dominic el 1980 i va ser ordenat prevere el 1987. A la Universitat Sant Tomàs d'Aquino dels dominics a Roma, es va doctorar en Dret Canònic. La seva tesi doctoral va versar sobre el *Govern de l'orde dominic*. Ha desenvolupat diversos serveis, com secretari i arxivista de la província dominicana de l'Argentina. També va fer tasques de formació a l'estudiantat de Filosofia, on va ser professor. A més, va ser prior de la casa de noviciat al convent de Sant Martí de Porres, de Mar del Plata. El seu darrer servei a l'orde, abans de ser elegit mestre general, ha estat com a procurador general dels pares dominics davant de la Santa Seu. (Ivicon)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'arrel i el desànim (II)

He vist molts pins creixent en parets de roca llisa, on sembla impossible que hi trobi aliment la seva saba. He admirat pòmells de flors silvestres bellíssimes en roques que, per contrast, fan tan belles com absurdes les flors crescudes en un lloc que sembla impossible per a elles.

Avui no pretenc tant tocar un tema muntanyenc, com expressar les lliçons que m'han suggerit les plantes que m'han sorprès per veure-les on sembla que no haurien d'estar. I hi estan i sobreviuen. Què m'han suggerit en in comptables ocasions? En primer lloc, que l'arrel no tria el lloc, sinó que l'utilitza. Sigui quina sigui la nostra vocació en el món i la situació en què ens trobem, és summament important que sapiguem que el sòl en què em trobo és capaç de fer-me viure.

Tots —també els consagrats— tenim la temptació repetida del desànim, del descoratjament, del desencís. Hem d'estar atents al fet que el sòl en què la Providència ens ha col·locat està ple de suc que no conec o que

menyspreo. Podem refusar d'arrel·lar-nos en ocupacions no grates, o en terrenys sorrencs (àrids), o en feines austeres, o en ambients o dificultats o situacions que ens fan pensar que ocupem un terreny pedregós. Això ens condueix al descoratjament. L'enemic no ignora que aquesta és l'esquerda per la qual pot introduir-se fins i tot en els esperits més generosos.

Potser no hem après a adherir-nos a les asprors de la roca, a florir en el que poden semblar ruïnes, a brollar en esquerdes hostils, cosa que comporta, d'una banda, una docilitat conqueridora de l'ambient i, de l'altra, un amor humil. Si no ens abandonem a seguir on i quan el Senyor ens va plantar podem marcir-nos, precisament perquè no ens abandonem.

Les arrels es dirigeixen cap endins i s'oculten per servir i nodrir millor, atretes per la força misteriosa i aferrant-se amb més força a mesura que fa temps que avancen. Tant de bo que fos aquesta la nostra actitud, sense vacil·lar ni defallir, sabent que és Déu qui ens va

plantar allà i ens nodreix!

És fonamental que fixem la nostra estabilitat, el nostre progrés i avenir únicament en Déu. De manera semblant ho fa l'arrel; s'enfonsa i s'enterra (Jesús va parlar-ne) perquè en té necessitat, i busca el que li falta per no morir amb tot el que ella suporta. Així mateix, de nosaltres —de tots— depenen persones, actuacions, realitats, valors que necessiten ser recolzats...

Importa molt —i no és una fuga artificiosa cap a àmbits eteris que obliden la realitat— que no ens preocupem només de la planta que es veu, que pot ser efímera, i no de la planta subterrània, principi i regeneració de l'altra, que és la vida interior, aquell àmbit de l'ànima en què batega, alimenta i anima l'Esperit Sant. Això seria col·laborar amb el sòl diví. I ajuda, sens dubte, que un passatger o repetit o mantingut desànim —que cal procurar no contagiar a d'altres— danyi la família o les responsabilitats personals, siguin cíviques, professionals, familiars o de persona consagrada.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Quaresma, temps catecumenal

La nostra arxidiòcesi s'ha instaurat el catecumenat, que és una institució de llarga tradició a l'Església, però que va caure en desús sobretot en països de vella cristiandat. Tanmateix noves circumstàncies que ens toquen viure també en països com el nostre han tornat a posar d'actualitat el catecumenat.

Aquesta institució prepara els adults que demanen a l'Església rebre el Baptisme. Des del segle IV, la preparació baptismal dels nous convertits va quedar integrada en el marc de la Quaresma. Aquesta preparació catecumenal anava orientada, abans de tot i sobretot, a aquells que havien de rebre el Baptisme en la llarga celebració de la Vetlla Pasqual.

En aquesta preparació tota la comunitat hi feia un paper molt actiu, acollint en el seu si els catecúmens, caminant juntament amb ells i acompanyant-los fins al moment culminant de la recepció dels sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia.

L'acompanyament comunitari pertany a l'essència

del catecumenat. En la preparació dels catecúmens, el sacerdot, els catequistes i els padrins haurien de constituir un nucli comunitari d'acompanyament, obert als altres cristians de la comunitat parroquial. La iniciació en els sagraments de la fe i en l'experiència de la vida de l'Església demana també unes relacions específiques dels catecúmens amb el bisbe diocesà i l'església mare, la catedral, lloc originari i propi del catecumenat.

La nostra societat es configura cada vegada més com a multiètnica i plurireligiosa, amb un nombre creixent d'infants, joves i adults que no han rebut el Baptisme. La instauració del catecumenat ajuda la nostra comunitat diocesana a prendre consciència de la seva vocació missionera i evangelitzadora. L'Església va engendrant nous fills amb el sagrament del Baptisme. Tanmateix això demana l'anunci de la bona nova de l'evangeli a aquells que no coneixen Jesucrist.

La Quaresma és per a tots els cristians un temps fort de conversió. D'alguna manera, tots els batejats continu-

em essent catecúmens durant tota la nostra vida perquè el camí de la nostra iniciació cristiana no és totalment acabat. L'exercici quaresmal ens ha de menar a reviure el Baptisme que vam rebre i a renovar la nit de Pasqua la nostra professió de fe i els nostres compromisos baptismals.

La fe cristiana és conversió a Jesucrist, adhesió plena i sincera a la seva persona i decisió de caminar en el seu seguiment. Això demana un canvi de vida que es manifesta en tots els àmbits de l'existència del cristià: en la seva vida interior de pregària i d'acolliment de la voluntat de Déu, en la seva participació activa en la missió de l'Església, en la seva vida matrimonial i familiar, en l'acompliment de les responsabilitats enmig del món...

La conversió quaresmal porta a conèixer, estimar i imitar Jesucrist, i en això consisteix la santedat, que és la vocació primera i fonamental que Déu dirigeix a tots els cristians. Assolint la iniciació cristiana, amb l'ajut del Senyor, hom va lliurant més i més la seva vida i els seus béns al servei de Déu i dels germans.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

P. Joaquín Iglesias
Fundació ARSIS

Déu és comunicació

Sant Joan evangelista inicia el seu evangeli amb el Spròleg formós de la Paraula. Joan, deixeble estimat, tenia una relació molt propera amb Jesús. Van viure junts, el va escoltar, segurament van parlar en profunditat moltes vegades.

Joan ens revela que Déu és comunicació. No és un ésser estrany, allunyat, endogàmic, centrat en si mateix. És un Déu que se'ns comunica, que es relaciona, que surt de si mateix amb totes les seves forces i es revela a través d'un home. Jesús de Natzaret és la paraula de Déu. Una paraula que colpeix amb força i il·lumina la nostra existència.

Aquesta paraula és alguna cosa més que llum. A través de la seva paraula, Déu ens comunica l'amor. Unes paraules que no comuniquen amor, que no il·luminen la nostra vida, són paraules buides, sense sentit.

Com n'és, d'important, recuperar el sentit de la paraula donada i la paraula comunicada! Aquest missatge interpel·la els filòsofs, els literats, els polítics, també els sacerdots que tenen el ministeri de la paraula. Ens demana que tot allò que siguem capaços de comunicar serveixi la voluntat de Déu.

Si en diem, de paraules absurdes cada dia! Confonem, critiquem, embrutem la fama d'algú, assenyalem, jutgem. Parlar a algú d'una altra persona sense que aquesta hi sigui present, o parlar per parlar, és traïr la paraula, matar-la. Sant Joan ens diu que la paraula és de Déu i estava amb Ell des de sempre, planava sobre l'univers. Per tant, és un deure moral parlar amb seriositat. Parlem de coses boniques, de Déu, de com construir una societat més justa i solidària. Parlem del que val la pena.

Hem de rescatar la paraula. L'impacte de la moda i les tendències actuals secularitzen les festes cristianes. També s'ha secularitzat la paraula; l'han segrestada. L'hem d'alliberar. Una paraula que expressi tendresa, amor, relació, que expressi poesia, que respongui als continguts més profunds del cor humà, aquesta és la paraula que hem de rescatar.

La paraula autèntica neix del silenci. Per què Déu va veure Maria com a dona idònia per assumir la maternitat de

Jesús? Perquè en ella hi va poder veure la transcendència del silenci. Un silenci que no és l'absència de paraules, sinó al contrari. El silenci cristià és el marc adient on neix el sí a Déu.

Si la paraula és de Déu, el silenci també és sagrat. Per omplir les nostres paraules de transcendència, necessitem silenci. Des de la pregària sortiran paraules autèntiques alliberadores de l'ésser humà, paraules autèntiques, capaces de convèncer.

Avui podem constatar en la societat una manca de credibilitat del fet religiós. Es qüestiona la coherència cristiana. Potser les nostres paraules no sempre surten del silenci de la nostra comunicació amb Déu. Poden sortir del nostre orgull. Aprofundir en el misteri de Déu ens farà coherents en la nostra vida cristiana i tot allò que diguem serà convincent al nostre món.

L'Església se sosté gràcies a l'amor immens de l'Esperit Sant. Però, els cristians també tenim una gran responsabilitat. La nostra missió ha de partir d'una comunicació profunda i íntima amb Déu, sense això no es pot fer apostolat, cauríem en l'activisme apostòlic, on manca el referent profund de l'espiritualitat i de la comunió. Els cristians seguim Crist, i no altres personatges històrics. Crist ens il·lumina. Ell és el nostre far, la nostra gran torxa, flamarada que ens guia per instaurar el Regne de Déu al món. Tots som imatge viva de Déu, criatures seves. Cridades per Ell a aquesta gran tasca: crear comunitats, construir el Regne, fer cel entre tots nosaltres.

La paraula té una força poderosa que ve de Déu i que ha d'anar acompanyada del testimoni i de l'exemple. No ens quedem en l'aspecte teòric de la revelació. La paraula es va fer carn i va viure entre nosaltres. Per tant, una paraula que comuniquem ha d'encarnar realment el que Déu vol en la nostra vida. Perquè paraula i acció van unides en la pregària.

El cristià ha de créixer cap endins en la seva relació íntima amb Déu i també ha de créixer cap enfora per universalitzar l'amor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La Quaresma: un rostre per contemplar

Primer diumenge de Quaresma. A la pregària del cap tard, a les vespres, hi ha el càntic de la primera carta de sant Pere (2, 21-24), on es medita la passió voluntària de Crist, el servent de Déu. Un himne breu, clar i impressionant. «Crist patí per nosaltres, i així ens deixà el seu exemple, perquè seguís les seves petjades.» Aquesta primera estrofa és suggeridora. Tant, que m'ha recordat l'homilia d'aquest diumenge.

En efecte, el president de la concelebració eucarística, en l'homilia, ha fet esment de l'oració primera —oració col·lecta— d'aquest diumenge. És bonica, profunda i al·lisonadora. Afirmar i suplicar el comportament espiritual durant la santa quarantena! Hom demana a Déu que faci «que les pràctiques quaresmals ens siguin profitoses per conèixer més i més el misteri de Crist i per viure'l d'acord amb les seves exigències». El prevere ens ha invitat a contemplar el rostre del Senyor, a admirar, experimentar i seguir el nostre Mestre. Ha glossat, després, les temptacions de Jesús al desert.

El càntic de sant Pere m'ha evocat les paraules de la

litúrgia i el comentari enfervorit del mossèn. He transcrit la primera estrofa, però no em resisteixo pas a oferir la resta. És així: «Ell (Crist) no actuava amb violència, ni tenia mai als llavis la perfídia. Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell portà en el seu cos les nostres culpes, perquè no visquéssim més com a pecadors, sinó com a justos. Les seves ferides ens curaven.»

Sincerament, crec que el text bíblic —paraula de Déu— no necessita cap glossa. N'hi ha prou de llegir-lo, adonar-se dels esdeveniments de la Passió, agrair el sofriment del Senyor per nosaltres i demanar el coratge de seguir les seves petjades. Foragitant del cor la violència, i la deslleialtat i les amenaces. Segurs que la nostra causa està a les bones mans del Pare que ens pot fer —i ens fa— justos. Perquè el Bon Pastor ha lliurat la vida per nosaltres. A fi que, deixant el pecat, acomplíssim el voler diví que ens fa profundament persones com cal.

Que les nafres del Senyor siguin el nostre guariment!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Juventut-2000

Una de les qüestions que ha ocupat grans espais als mitjans aquests dies, és el resultat d'una enquesta sobre la religiositat de la joventut actual.

Adverteixo que no dubto d'aquestes estadístiques, però, més que impressionar-me o espantar-me, penso que el que és important, el més honrat i correcte, és reflexionar-hi.

En primer lloc, aquesta joventut que rebutja la dimensió transcendent és una joventut feliç?, o no-més, i en alguns casos, viu contenta? Si això fos així cal una actitud missionera. Això implica que la nostra vida, la dels educadors, inclòs el clergat, i la dels pares de família, ha de ser provocadorament religiosa. La seva actitud ha de sorprendre, interrogar i, fins i tot, incomodar. I, en conseqüència, també caldrà estar preparats per donar raó de l'esperança en la qual es viu (1P 3,15) (potser els adults han perdut l'esperança? Doncs, si fos així, no hi ha res a fer. I cal la nostra pròpia conversió). Aquesta actitud missionera no és proselitisme, és generositat i docilitat al manament de Jesús. D'altra banda, davant del problema de la manca de vocacions sacerdotals, jo, prevere, m'he de preguntar: «La meua vida ha perdut atractiu?» I l'adult seglar cristià s'hà d'interrogar: «Sóc conscient de la necessitat del sacerdoti ministerial, de la vida sacramental, de la gràcia eucarística i penitencial, per al progrés de la comunitat, o crec que amb reunions, assemblees, manifestos i altres coses, n'hi ha prou?» Entorn d'un cristià radicalment lliurat a la seva vocació, sorgeixen altres lliuraments. Com a mostra, tenim l'exemple inqüestionable de la mare Teresa de Calcuta. Al voltant seu no manquen persones que la imiten.

Hi ha un aspecte sobre el qual ens hem d'examinar. Una de les característiques de la nostra actualitat, és l'exaltació de valors humans intermitjos, així que amb facilitat esdevenen valors supremes. El progrés tècnic, la facilitat de relacions personals a través dels mòbils, l'amor al país, la llengua, el valor de la sexualitat eròtica, genuïnament humana (els animals no en tenen), la possibilitat de viatjar i de descobrir cultures noves, la facilitat de sortir-se'n en qualsevol lloc si es parla anglès, el sentiment de responsabilitat pel que fa a la conversa de la naturalesa, la preservació de la capa d'ozó, etc., són valors humans, però no valors supremes. I ha estat un error exaltar-los d'una manera, que els hem elevat a la categoria d'únics i transcendents i quan en constatem les limitacions, i el fet de gaudir-ne sense fre a sobre deixa insatisfet arribar, conseqüentment, el desencís en què es viu. Cal afegir el descrèdit de la política, per entendre que en una joventut desil·lusionada, l'única cosa interessant del cristianisme és allò que fa que s'assembli a una ONG.

Quan som joves albirem molts aspectes de la nostra vocació cristiana. Somio (ara penso des de la meua realitat de capellà), amb el fet de ser fundador, líder de joventut, director d'una revista, potser pare espiritual d'esperits inquiets, angoixats o mansos. Quan ens fem vells i constatem que no hem aconseguit res de tot això, pensem que l'única possibilitat de triomf que ens queda és el martiri i, encara que aquesta modalitat té molta glòria, fa respecte i por. Pensant-hi, i relacionant-ho amb el que hem dit abans, pensem que potser viure il·lusionats contra tota experiència adversa, o, més ben dit, contra qualsevol estadística, és un martiri incruent, al qual ens hem de lliurar.

El més preocupant, doncs, no és la joventut, sinó la generació adulta, ja siguin laics o clergat, que resulta ser una generació envellida. Déu meu, quin pecat col·lectiu d'esperança!

Notes insignificants

Germà Adrià

Dos amics

Molts dels meus amics marginats em sorprenen pels seus sentiments religiosos. I hi endevino la marca de la seva infantesa, en la qual van tenir la fortuna de romandre en algun centre religiós, tantes vegades criticats pels pedagogs moderns d'una falsa avantguarda. Vull deixar constància de dos casos, el d'un home i el d'una dona.

L'home té 48 anys. És del nord d'Espanya. Va ser abandonat pels seus pares i va estar-se en una casa bressol, i després en un col·legi de monges, l'únic lloc on el van estimar de debò. Després va estar amb una família. Després en dos reformatoris. Després... la presó i una mena de manicomi. I va cometre dos homicidis i va passar 18 anys seguits en una presó de Catalunya.

Ara, lliure i malalt, no domina les seves reaccions. El tracten metges i psicòlegs i l'omplen de píndoles. Va com somnàmbul i amb la seva barba desafiant i la seva mirada fixa fa por. En molts llocs, també en alguns bars, no el deixen entrar.

Ens veiem diverses vegades cada setmana des que el visitava en una presó. Ve, a més, cada cap de setmana a parlar i a resar un Pàrenòstre amb mi perquè diu que li va bé pregar com li van ensenyar les monges. I em diu que des de fa molts anys resa una pregària que va aprendre quan tenia cinc anys. Que la copii. Que digui a la gent que la resi.

I seguint el seu consell, la copio, i us convido perquè la reseu, encara que supo-

so que ja la sabeu. Diu així: «Déu i Senyor meu, et dono gràcies per haver-me creat, redimit i fet cristià. T'ofereixo els meus pensaments, paraules i obres d'aquest dia. En honor i glòria teva. No permetis que t'ofengui i dona'm fortalesa per fugir de les ocasions de pecat.»

La dona passa dels 60 anys. La vaig conèixer quan en tenia 25, era molt guapa. Ha estat operada unes quantes vegades de càncer, els metges li han dit que ja no la poden operar més. Que si es vol sotmetre a un tractament nou, dolorós, això sí, que està en experimentació.

I la dona, que va deixar fa temps la vida de prostituta, que ho va perdre tot a causa de la seva malaltia, ara viu gràcies a Càritas i a uns quants que l'ajudem una mica.

Però parlar amb ella és com un bany de serenitat i d'esperança. Fa temps que no li he sentit cap queixa. Ella, tota la vida, diu, prega quan s'aixeca i quan se'n va a dormir, com li van ensenyar unes monges quan era molt petita. I ha pregat sempre, fins i tot quan formava part d'un grup de ball famós i ultramodern.

La dona sap que s'ha de morir però a tothom amb qui té relació li transmet la seva pau. No té por de la mort. A mi em va dir fa poc que allò que jo l'esperaria serà a l'inrevés, ella m'esperarà a mi.

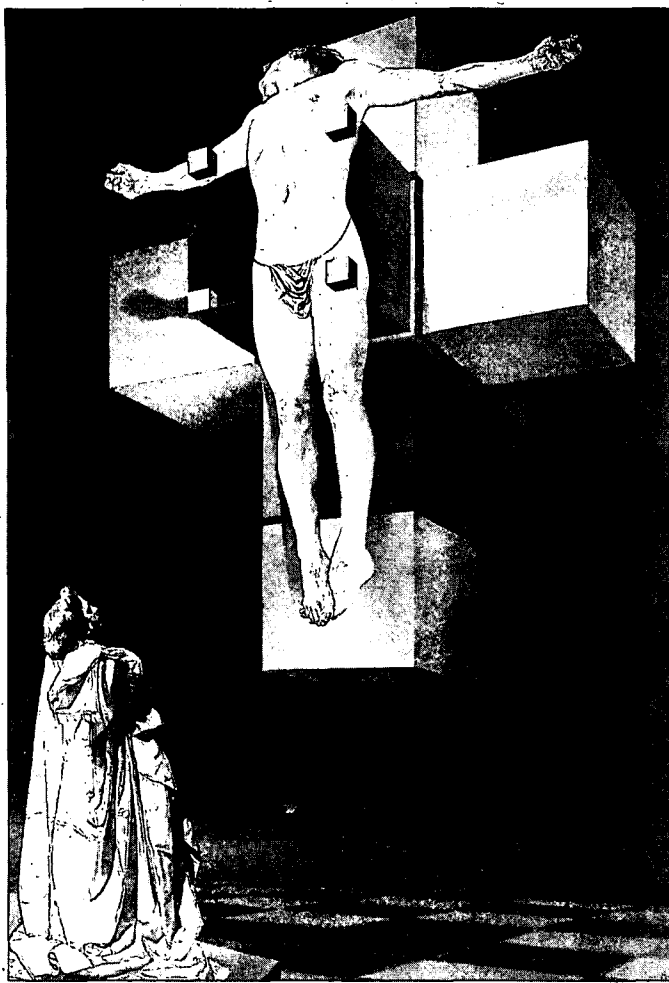
I al cel m'explicarà tot el que ara pateix i que procura dissimular perquè no té perquè turmentar els altres.

Que resi també per ella.

Zoom

Eduard Brufau

L'Any Dalí commemora els cent anys del naixement del famós pintor surrealista. Més enllà de la pretesa excentricitat del personatge, val la pena fixar-se en la seva extensa producció artística, perquè hi trobarem més d'una pintura de temàtica religiosa. Salvador Dalí va representar al llarg de la seva vida la Mare de Déu, sant Antoni, sant Sebastià i diversos santcrists, com aquesta «Crucifixió» de l'any 1954.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Distorsió mediàtica

El Papa va manifestar a principis de febrer una preocupació per la distorsió mediàtica dels documents pontificis: «Els fidels sovint són desorientats més que informats a causa de les reaccions i interpretacions immediates dels mitjans de comunicació.» Crec que aquesta situació cal emmarcar-la en un context més general, sense deixar de considerar que l'element religiós troba dificultats específiques.

La vida pública, lamentablement, està plena d'intents d'engany i manipulació sistemàtics. La política constitueix un exemple evident. Sembla que la rendibilitat electoral dona peu a tota mena d'actuacions, la validesa ètica de les quals no compta amb la condició d'obtenir un suport més gran de l'opinió pública, a través d'adhesions o paperetes. Es deformen frases, se suposen intencions, es calculen riscos, s'intenta destruir l'adversari, es malinforma, s'és un sac de mentides, s'amaguen dades, es polaritzen arguments... Al nostre país assistim a una degradació de la convivència, els fonaments de veritat i de confiança de la qual són destruïts diàriament. No hi fa res enfrontar comunitats si això proporciona avantatges estratègics. Els mitjans de comunicació són menys independents del que podem imaginar. Interessos polítics i econòmics serveixen de filtre a les notícies i a les informacions, i s'estableixen les distorsions degudes perquè el lector, com a destinatari final, sigui un consumidor acrític del producte presentat. La dependència de les televisions públiques dels partits que governen culmina en submissió flagrant i no ofereixen als ciutadans elements per pensar sinó consignes per interioritzar. La veritat no interessa. Convé, però, presentar els continguts amb una pàtina de versemblança per fer-los més digeribles. La distorsió és prou subtil perquè, sovint, passi inadvertida.

En aquest context poc falaguer, l'aparició d'informacions o continguts religiosos no evita la dinàmica general de l'engany i la manipulació. Cal tenir en compte una sèrie de consideracions. Primera: es dedica poc espai al tema religiós en la nostra societat secularitzada. Quan es tracta aquest tema, no s'acostuma a presentar des del punt de vista propi, sinó des de perspectives socials o d'una altra mena. Així, es produeix una reducció a altres àmbits i se'n desnaturalitza el contingut. No sempre els periodistes que signen aquests articles tenen coneixements teològics, per la qual cosa el rigor és més aviat escàs. Segon: l'existència de postures prèvies, sustentades per poders públics determinats, econòmics, mediàtics, ideològics i socials, impedeix entrar en diàleg amb la religió. Es tracta en part de reduir o d'eliminar si fos possible la influència que té sobre moltes persones. Com que és autònoma en els seus plantejaments, es pot contraposar a interessos concrets o a postures dominants. La seva defensa de plantejaments ètics pot contraposar la religió a poders que cerquen imposar-se en la societat. Hi ha una altra forma subtil d'aprofitar-se del fenomen religiós i consisteix a utilitzar-lo com a aliat per defensar les tesis pròpies. Tercer: la religió ha de presentar els seus continguts específics amb molt de respecte i diàleg amb les ciències interdisciplinàries. Per exemple, les normes ètiques no poden desconèixer els avenços de la psicologia encara que no constitueixin l'últim punt de referència; la defensa dels valors familiars no pot ignorar les aportacions de la sociologia, encara que no s'hi redueixi. Quart: convé que el llenguatge, sense rebaixar els continguts, sigui més intel·ligible i clar per a l'home i la dona contemporanis. En molts casos, el missatge cristià no arriba als seus destinataris perquè els resulta incompreensible. Els nivells de formació religiosa són possiblement més baixos del que imaginem. Cinquè: cal recordar que, si bé la tasca docent té com a referents finals el Papa i els bisbes, no té perquè reduir-s'hi. L'actitud profètica, de denúncia o d'orientació, pot ser portada a terme per cristians seglars que des de la seva competència professional poden tenir una gran credibilitat no només davant la comunitat cristiana, sinó davant la mateixa societat. Sisè: és important dotar els cristians d'una preparació més gran perquè afrontin críticament la presentació mediàtica dels documents eclesials i puguin comprendre'ls sense interferències. Això exigeix tenir molta cura amb el que es proclama, argumentar-ho amb profunditat i obertura, i no témer l'anunci sempre que es faci des de la humilitat i des de la fidelitat a la Paraula de Déu. La distorsió continuarà, però es pot esmorteir.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

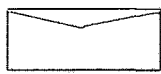
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Cotxes i religió

Seat fa un anunci on menysprea la utilització sagrada dels objectes de culte comparant els garatges on es guarda el model *León* amb les esglésies i catedrals d'aquella província. I acaba dient que el cotxe és un «objecte de culte». Farà el mateix amb el model *Toledo* mostrant garatges i dient que són sinagogues? I amb el model *Córdoba*? S'atrevirà a comparar els garatges amb les mesquites?

Ja n'hi ha prou de les vexacions serioses o «en to de broma» a la religió catòlica. No hi ha un organisme que controli com són els anuncis?

GUILLEM GALCERAN
Badalona

□ Fonamentalismes

Quan parlem de fonamentalismes, pensem de seguida en fanàtics religiosos violents, capaços de dur a terme accions que som incapaços de comprendre. Però hi ha, a més, altres fonamentalismes laics, no sagnants, però radicals, buròcrates que a cop de paper escrit volen esborrar des dels seus despatxos la imatge de Déu en l'home, qualsevol símbol religiós i, per descomptat, l'ensenyament de la religió. Per nociva?

Això no obstant, com que l'ésser humà està format de cos i d'esperit o ànima, resulta que l'absència de la religió en la formació i instrucció d'un infant ignora una dimensió de la seva persona, que no exclou, sinó que exigeix les altres dimensions. És una greu mutilació, un empobri-ment i una injustícia.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

□ Prou pressió

Prou pressió homosexual. Que algú opti per relacionar-se amb persones del seu mateix sexe és una opció individual que els afecta a ells i no al col·lectiu, a la societat. Aquesta opció que aquests grups

defensen produeix rebuig majoritàriament perquè va contra una cosa tan important i necessària com és la continuïtat de l'espècie humana (i del món animal).

Respectem les opcions individuals de cada individu (que minoritàriament s'han donat sempre), però que deixin de pressionar com a col·lectius i sobretot volent introduir els infants en aquest món que ells han triat, i que no és l'imposat per la naturalesa de l'espècie, ja que aquests infants són el producte de la relació entre un home i una dona, i són els referents que ells necessiten per al seu desenvolupament.

Els seus al·legats per defensar les seves tries és que els infants allò que necessiten és amor, això tan elemental i que tots sabem. N'hi ha per preguntar-se si és que ells ho garanteixen, i més que els seus pares i mares. Per favor!

JULIA H. GARIN
Membre d'Acció Familiar Barcelona

□ Voluntariat de suport a la solitud a l'hospital Trueta de Girona

El mes de gener passat vaig haver de ser ingressat dues setmanes a l'hospital Trueta de Girona i vaig ser intervingut quirúrgicament. Agraïxo les moltes atencions rebudes de l'equip mèdic i del personal sanitari.

Immers les vint-i-quatre hores del dia a les habitacions, als passadissos i a les sales de repòs, em vaig adonar que les famílies diverses i els malalts que hi conviuen sentien el goig d'obrir espontàniament la seva vida i explicar-te intimitats. És molt agradable, doncs, compartir les penes i les alegries de tots ells dins d'aquell ambient de companyerisme hospitalari, de dolor i d'esperança.

També vaig tenir el goig de resar a la capella de l'hospital, de confortable recolliment, i de conèixer el mossèn, encara que fora de les hores de la missa i altar

del mossèn és el llit dels malalts. Ajudat, sempre que és possible, d'un voluntariat de suport a la solitud, format per bones persones que s'obliguen voluntàriament a estimar el malalt, fer-li companyia, preferentment al qui està sol i sense família, i prestar el servei d'ajut i d'acompanyament gratuïtament.

Una obra social que mereix que sigui coneguda pels gironins, i que actualment el forma un grup d'unes quaranta persones. Són pacients preferits d'aquest voluntariat famílies desestructurades, dones maltractades, víctimes de la droga, sida, alcohol, emigrants sense papers, ancians apartats d'un geriàtric i també infants. Tots, si no podem ser voluntaris físicament, almenys sí que podem ser socis cooperadors, amb una aportació, per exemple, de 30 a 150 euros o més anuals.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ Lesbianes contra pares

Em va semblar molt encertat l'article que, amb aquest mateix títol, va publicar Cristina López. És cert que ha costat l'esforç de més d'una generació. Molt raonar, molt demanar també —per què no dir-ho?— fins a aconseguir que els homes comprenguessin l'abast pràctic del seu rol imprescindible de pares, per exercir des del primer moment sense esperar la mili, que ja no n'hi ha.

Les noves generacions de pares canvien bolquers i els seus fills associen la veu del pare a la sensació agradable de sentir-se nets. És important. Després continua aquesta relació estreta, amiga, còmplice. De sobte, apareixen dues senyores i afirmen que amb elles n'hi ha prou per assumir-ho tot. Però aquesta nena que han adoptat estarà mancada del referent masculí. Li han robat a la nena la meitat necessària antropològicament per construir la seva estructura mental. Una desgràcia. La nena és òrfena per decisió personal de tercers. Em sembla cruel arrabassar-li un pare per voluntat pròpia.

MÒNICA SERRA VIDAL
Sant Cugat del Vallès

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

El camí moral

—Es veu que quan els bisbes es fiquen en qüestions de moralitat hi ha un gran rebombori (només cal veure tot el que s'ha dit a propòsit del directori de la família...). Vull preguntar si l'ensenyament moral de l'Església és vàlid per a tothom o només per als seus fidels i, si és així, per què insisteixen en temes conflictius que saben que no seran escoltats pels que no se senten identificats amb l'Església.

—Evidentment, els que no formen part de l'Església no en reconeixen l'autoritat doctrinal i això té la seva lògica. Això no obstant, l'Església parla (en el seu magisteri sobre la fe i els costums) en nom de Jesucrist i al servei de tothom. El Senyor ressuscitat va enviar els seus apòstols amb aquest mandat: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova...» L'Església és conscient que el misteri de l'home només s'il·lumina plenament a la llum del Misteri de Jesucrist i per això té el dret i el deure d'anunciar Jesucrist i la veritat de l'home que se'n desprèn. A l'encíclica *Veritatis splendor* el Papa recordava l'exercici d'aquest deure: «Sempre els Summes Pontífexs, ja sigui personalment o juntament amb el Col·legi episcopal, han desenvolupat i proposat un ensenyament moral sobre els múltiples i diferents àmbits de la vida humana. En nom i amb l'autoritat de Jesucrist, han exhortat, denunciat, explicat; per fidelitat a la seva missió, i comproment-se en la causa de l'home, han confirmat, sostingut, consolat; amb la garantia de l'assistència de l'Esperit de veritat han contribuït a una millor comprensió de les exigències morals en els àmbits de la sexualitat humana, de la família, de la vida social, econòmica i política...»

En aquest mateix document el Papa condemna l'opinió segons la qual el mateix Magisteri de l'Església no ha d'intervenir en qüestions morals més que per exhortar les consciències i proposar els valors en què cadascú basarà després autònomament les seves decisions i opcions de vida. L'Església sap que està al servei de la salvació de tots els homes i sap molt bé que en el camí moral es fa o compromet aquesta salvació. Vull recordar novament la lluminosa encíclica: «L'Església sap que la qüestió moral incideix profundament en cada home; implica tothom, fins i tot els que no coneixen Crist, el seu Evangeli i ni tan sols Déu. Ella sap que precisament per la sendera de la vida moral està obert a tothom el camí de la salvació.» Per tant, els Pastors de l'Església han de parlar, sobretot quan es tendeixen a presentar com a bons o indiferents actes que són intrínsecament dolents sempre i en tota circumstància i s'estenen formes de vida contràries a la dignitat humana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Seguretat vial, alcohol i pornografia

Em semblen molt bé les mesures de tolerància zero adoptades per certs governs per millorar la seguretat vial. Això no obstant, no fa gaire, els carrers de les nostres principals ciutats van aparèixer plens d'anuncis, en què un actor molt popular de la sèrie *Cuéntame* promocionava una beguda alcohòlica. No els sembla incoherent aquesta mena de publicitat amb els objectius de la tolerància zero?

Referent també a la seguretat vial, fa un temps es va optar per eliminar els grans panells publicitaris de les

carreteres i autopistes perquè es va considerar que distreïen els conductors. Així doncs, no caldria aplicar-se també una mena de tolerància zero amb els anuncis semipornogràfics que envaeixen les nostres calçades? I en això hi ha en joc, a més de la seguretat vial, la dignitat de la dona. O és que els diners pagats als ajuntaments per aquests espots afavoreixen el «tot s'hi val»?

Jo advoco perquè entre tots, i sobretot des de les institucions municipals i de govern, promoguem una societat més autèntica.

PILAR COSTA CASELLAS
Barcelona

La set de Jesús i la set de la samaritana

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Els escrutinis

Una de les accions litúrgiques típiques que es fan amb els catecúmens que es preparen immediatament per als sacraments són els anomenats «escrutinis». Aquesta paraula ens evoca la tasca de recompte dels vots en unes eleccions, per exemple. En el catecumenat, significa la pregària que fa l'Església amb els catecúmens perquè col·laborin amb la gràcia de l'Esperit Sant que «escruta» els seus cors, il·lumina les seves decisions, enforteix els seus propòsits. L'escrutini, doncs, és l'obra de Déu en els catecúmens.

Els escrutinis es fan, en principi, els tres diumenges abans de Rams, és a dir, el tercer, quart i cinquè diumenge de Quaresma, i la tradició litúrgica, des de molt antic, ha proposat per a aquests diumenges uns textos evangèlics de sant Joan especialment adients: la samaritana, el cec de naixement i la resurrecció de Llätzer. El leccionari A els

proposa com a propis, però poden llegir-se també en els altres cicles, sobretot si una comunitat té catecúmens que es preparen per al baptisme. D'acord amb aquests evangelis es proposen en el Missal Romà uns prefacs propis per als tres diumenges esmentats.

La set de Jesús

El diàleg de Jesús amb la samaritana és ben conegut. Tot comença amb la set física de Jesús, a migdia, després d'un llarg camí: «Dóna'm aigua.» Això, però, és el que es veu, el que se sent. Invisible, però més real encara, hi ha una altra set de Jesús: set de la fe de la samaritana i, en ella, de tot el món. Perquè això sigui real, s'ha de fer un escrutini. En el diàleg, Jesús desvetlla l'interès de la samaritana, i escruta la seva vida. Li promet una font que ha donar-li constantment l'aigua viva, perquè no tingui set... És l'Esperit Sant.

La set de Jesús és, doncs, set de l'Esperit Sant. Ell proclama que en si mateix té la font de l'aigua viva, i això ho deia referint-se a l'Esperit Sant que havien de rebre els creients (vegeu Joan 7,37-39). I abans que s'obri aquesta font del seu costat, a la creu, anunciarà aquest desig, cridant: «Tinc set!»

La set de la samaritana

El procés de la fe de la samaritana es fa sota la influència de la paraula de Jesús i la inspiració de l'Esperit Sant. La samaritana, d'entrada, només anava a buscar l'aigua del pou, com tantes vegades, però el suggeriment de Jesús fa néixer en ella una altra set: l'aigua viva que li promet aquell home. Després, es transforma en una altra set, quan Jesús ha escrutat el seu cor. Finalment, és una set de reconeixement de Jesús, que es fa comunicativa, fins a provocar la gran aclamació final, que correspon al «Tinc set» del Calvari. Els

samaritans diuen: «Aquest és de debò el salvador del món!»

El text del prefaci del III diumenge de Quaresma, quan es llegeix l'evangel·li de la samaritana, diu en síntesi tot això: «Ell [Jesús], quan va demanar a la samaritana aigua per beure, ja havia fet néixer en ella el do de la fe; i tingué una set tan ardent de la fe d'aquella dona, que va encendre en el seu cor el foc de l'amor diví.»

El diàleg de Jesús amb la samaritana és una realitat viva en cadascun de nosaltres. L'Esperit Sant és foc viu i alhora font d'aigua viva, que no s'esgota mai. Quan ens obrim a la seva acció, no sols experimentem el consol de la seva presència —«dolç refrigeri», diu la Seqüència de Pentecosta— sinó també l'impuls de la seva força perquè, com Jesús, tinguem una set ardent de la fe dels homes, una set missionera. És aquesta l'acció de l'Esperit, que invoquem com a *scrutator alme cordium* («sant escrutador dels cors»).

Per Eduard Brufau

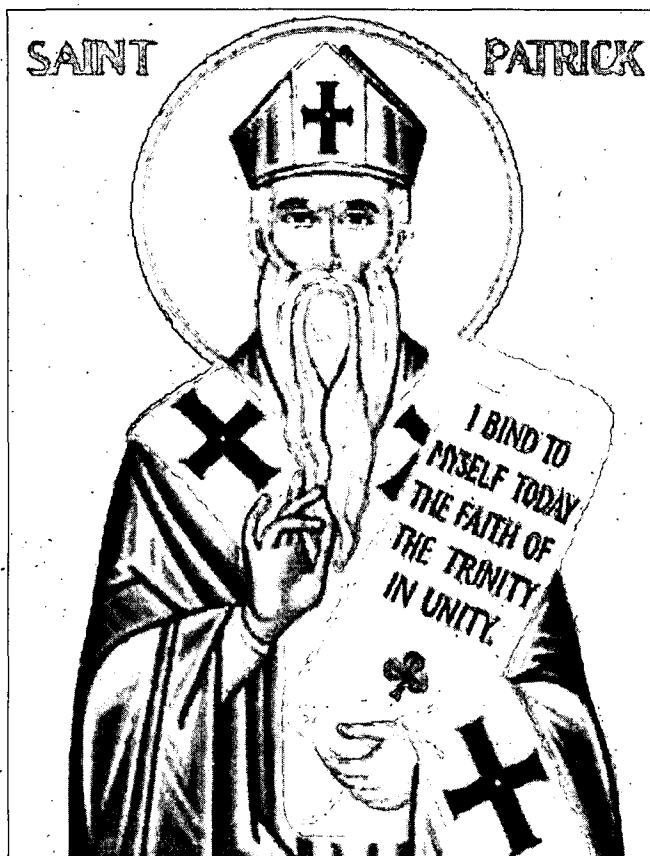
El sant de la setmana

- ❑ Nascut a Anglaterra cap al 385
- ❑ Gran evangelitzador d'Irlanda
- ❑ Bisbe que va adaptar el cristianisme a la societat irlandesa
- ❑ Va morir cap al 460 a Down, actual Ulster
- ❑ Patró d'Irlanda

Sant Patrici als setze anys va ser fet presoner per uns pirates i portat de la seva Gran Bretanya natal a la veïna Irlanda, on va ser venut com a esclau. Es va passar sis anys esclavitzat a l'illa, fins que en va poder fugir. Després d'aquesta mala experiència qualsevol altra persona hauria fet el possible per no tornar a trepitjar aquella terra, però Patrici va actuar d'una manera molt diferent. Veient que a Irlanda encara no havia arribat la Bona Nova de l'Evangeli, es va proposar de cristianitzar-la.

Tenint això al cap es va preparar profundament a Auxerre, la Gàl·lia, on va adquirir coneixements teològics, sota el guiatge de sant Germà. Després d'aquesta etapa de formació encara va viatjar per Itàlia, i va fer una estada especialment prolongada

Sant Patrici

a les illes Tirrenes, on va conèixer de primera mà la vida monàstica.

Amb tot aquest bagatge, sant Patrici ja estava preparat per evangelitzar una nació sencera, de manera que l'any 432 va ser enviat pel Papa a Irlanda com a successor del primer bisbe de l'illa. Sant Patrici va evangelitzar a fons, adaptant el cristianisme a les peculiaritats culturals d'aquella societat, estructurada en tribus i clans. El nostre sant va respectar aquest funcionament. Sant Patrici també va ser el fundador de diversos monestirs —inspirats en els que ell havia vist a Itàlia—, els quals amb els anys es convertiren en ciutats. La tradició també diu que sant Patrici va saber explicar senzillament el misteri de la Trinitat, comparant-la amb un trèvol: una sola planta amb tres fulles.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 3)

MARÇ

14. Diumenge

III de Quaresma. Morat. Lectures: Èxode 3,1-8a.13-15 / Salm 102 / 1 Corintis 10,1-6.10-12 / Lluc 13,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Arnal, ab. i mr.; Santes, Matilde, emp.; Florentina, vg.

Festa Major: a Riner.

15. Dilluns

Fèria. *Morat.* Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, ab. i fund.; Climent Maria Hofbauer, prev.; Santes, Madrona, vg. i mr.; Lluïsa de Marillac, rel. i fund.

16. Dimarts

Fèria. *Morat.* Lectures: Daniel 3,25:34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Heribert, b.; Ciríac i comp.; Abraham, erm.; Santes, Eusèbia, vg.

17. Dimecres

Fèria. *Morat.* Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19 (Es pot commemorar: *Sant Patrici*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep d'Arimatea.

18. Dijous

Fèria. *Morat.* Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23 (Es pot commemorar: *Sant Ciril de Jerusalem*). TORTOSA i GIRONA: es pot commemorar *Sant Salvador d'Horta*.

19. Divendres

Sant Josep (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a (o bé: Lluc 2,41-51a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amanç, mr.

Festa Major: a Picamoixons.

20. Dissabte

Fèria. *Morat.* Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ambrós de Siena, rel.; Martí de Dumio, b.; Santes, Fotina, mr.; Eufèmia i Alexandra, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 3,1-8a.10.13-15

Lectura segona

1Co 10,1-6.10-12

Jo sóc m'envia a vosaltres

La vida del poble amb Moisès al desert
va ser escrita per advertir-nos a nosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arriba a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Not'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.»

Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres. Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions"».

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva,
del fons del cor beneeix el seu sant nom.
Beneeix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis dels seus favors.

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
rescata de la mort la teva vida
i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits,
sentència a favor d'ells.
Ha revelat a Moisès els seus camins,
el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor.»
El seu amor als fidels és tan immens
com la distància del cel a la terra. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritu-

al que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

Al·leluia

Mt 4,17

Convertiu-vos, diu el Senyor, que el Regne del cel és a prop.

Evangeli

Lc 13,1-9

Si no us convertiu, tots acabareu malament

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual».

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la, encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar"».

Barcelona

diòcesis

L'Escola Cristiana reclama a la Generalitat una nova política d'ensenyament

■ L'Escola Cristiana de Catalunya educa més de 250.000 alumnes

BARCELONA.— El govern de Catalunya va fer públic a principis de febrer un projecte de decret pel qual s'estableix un canvi en el criteri d'admissió d'alumnes immigrants als centres religiosos concertats. Aquests col·legis, la majoria agrupats en l'Esco-

la Cristiana de Catalunya, tenen la voluntat d'acollir i integrar nens i joves estrangers, però afirmen que amb els recursos actuals aquest objectiu és absolutament impossible. Per això demanen que la Generalitat en subvencioni el 100% del cost.

En els darrers anys la realitat del alumnat català ha canviat notablement; la immigració creixent, sumada a una natalitat alta de molts dels nous nats, ha provocat que el nombre d'alumnes estrangers a les aules s'hagi multiplicat. Aquesta situació nova reclama una atenció per part de les escoles i l'administració pública. És evident que cal facilitar al màxim la integració eficaç d'aquesta quantitat importantíssima de nens en la nostra societat, sobretot si tenim en compte el nivell econòmic baix de les seves famílies. Tothom està d'acord que els fills dels immigrants amb dificultats econòmiques han de tenir l'oportunitat d'accedir —de manera gratuïta, si cal— a l'escola privada concertada, majoritàriament cristiana. Les desavinences, però, apareixen a l'hora de decidir la manera concreta de fer-ho. L'executiu català proposa que els centres acullin més alumnes immigrants, però l'Escola Cristiana afirma que només pot afrontar aquest repte si rep més recursos, fet que a parer seu el nou projecte de decret de la Generalitat no recull. Per aquest motiu, entre d'altres, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya ha presentat al·legacions al projecte per tal de resoldre els aspectes que considera més perjudicials.

En la roda de premsa del 2 de març passat —a la qual van acudir força mitjans de comunicació atrets per la transcendència que pren l'assumpte— la Fundació Escola Cristiana de Catalunya va fer saber a través del seu secretari general, el P. Antoni Riu, el seu punt de vista

sobre el tema. Riu va assegurar que les al·legacions presentades no pretenen ser un enfrontament amb el govern sinó una col·laboració oberta. Per a l'Escola Cristiana, el projecte elaborat per la Conselleria d'Ensenyament és massa ambigu, la qual cosa podria induir a «interpretacions no sempre respectuoses de la legalitat vigent». A més, tal com s'ha plantejat el projecte, el nou repartiment d'alumnes podria entrar en contradicció amb un dels drets fonamentals dels pares: la lliure elecció d'escola per als fills. I encara, segons els portaveus de l'Escola Cristiana, el document de la Generalitat vulneraria competències que les lleis assignen als òrgans de govern de les escoles. Per tot això, l'Escola Cristiana creu que «en el projecte de decret no es descobreix la voluntat de la Conselleria d'Ensenyament de sortir al pas dels problemes reals que comporta el procés d'escolarització al nostre país davant del fenomen de la immigració creixent».

Antoni Riu va afirmar que l'Escola Cristiana està oberta a tothom i que desitja més que ningú acollir alumnes de famílies immigrants, però que si aquests

El P. Antoni Riu, secretari general de la Fundació Escola Cristiana.

tenen dificultats per accedir-hi és per manca de subvencions de l'administració. Així, per exemple, es va lamentar que el govern català hagi decidit no subvencionar els cursos de P4 i P5 dels centres concertats, tal com havia planificat l'execu-

tiu anterior. El P. Riu va dir que mentre hi hagi nivells com aquests no coberts hi haurà famílies que en quedaran excloses. El secretari general de la Fundació Escola Cristiana va afirmar, no obstant això, la voluntat de col·laborar amb l'administració, i solucionar les diferències mitjançant el diàleg. Ara, un cop acabat el termini per presentar al·legacions al projecte de decret —en total se n'han presentat 500 per part de diverses entitats—, la Generalitat les haurà d'estudiar i després intentar trobar un consens amb totes les parts.

Eduard Brufau

L'Escola Cristiana de Catalunya

L'any 1997 el cardenal Narcís Jubany va crear el Consell de l'Escola Cristiana de Catalunya, que pretenia agrupar els òrgans representatius dels diversos centres cristians del Principat i donar-los una veu única. Amb el temps al seu voltant han nascut altres associacions com ara la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya (CCAPAC), l'Associació Professional Serveis Educatius de Catalunya i l'Associació de Professors de les Escoles Cristianes de Catalunya (APECC). L'any 2002, coincidint amb els 25 anys de l'entitat creada pel cardenal Jubany, el Consell va passar a ser la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. La fundació té com a objectiu assessorar les comunitats educatives de les escoles cristianes en tots els camps possibles i fer valdre les atribucions pròpies d'aquests centres.

Actualment les escoles cristianes adherides a la Fundació són 437, representen més del 60% de les escoles concertades i eduquen uns 260.000 alumnes, una quarta part de la població en edat escolar. El pes de l'escola cristiana en la nostra societat, doncs, és força significatiu. Els diferents centres existents cobreixen tots els nivells educatius, des de preescolar fins a batxillerat i cicles de formació professional, però el gruix d'alumnes se centra en educació primària i secundària obligatòria. Pel que fa a la implantació territorial les escoles cristianes es troben repartides per tot Catalunya. Això no obstant, la majoria, 340, són a la demarcació de Barcelona, que és la més poblada. La resta es reparteixen entre Girona (37), Tarragona (35) i Lleida (25). D'aquesta manera l'escola cristiana té presència a gairebé totes les comarques catalanes.

Jornada sobre les necessitats espirituals i religioses del malalt

BARCELONA.— El 28 de febrer passat, va tenir lloc a l'Hospital Sant Rafael de Barcelona una jornada sobre l'assistència holística de la persona, això és, sobre les necessitats espirituals i religioses del malalt. Va ser organitzada per Prosac (Professionals Sanitaris Cristians) i estava adreçada a tots els professionals de la salut des de metges, infermers, zeladors, psicòlegs, religiosos, treballadors socials fins a administratius, gestors, etc.; en general, a tothom que es troba en contacte amb qui pateix una malaltia, ja que allò que es pretenia era aprofundir en com es pot ajudar el malalt i la seva família a suportar, acceptar i comprendre la malaltia terminal i, per tant, la mort. Per això es va aprofundir en dos temes: l'espiritualitat i el fet religiós. Els ponents que els van desenvol-

lupar, respectivament, van ser Alba Payàs Puigarnau, psicoterapeuta pertanyent al Servei de Suport al Dol de Girona, i Mn. Ramon Prat Pons, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida.

Generalment, els professionals estan preparats per atendre la part física de la persona, mentre que l'espiritual ha quedat relegada a un segon pla davant de l'avenç increïble de la ciència i la medicina. Però tan bon punt s'ha actuat en la part física i la malaltia persisteix, els professionals sanitaris se senten impotents davant de les necessitats de resposta que l'ésser humà es planteja, en una situació de crisi com és la malaltia greu o la mort: «Perquè he de patir un càncer, perquè jo?» Aquesta necessitat

de trobar un sentit a la malaltia ateny l'espiritualitat, que, en paraules d'Alba Payàs, és una dimensió de l'ésser humà molt important perquè ho afecta tot, «n'és l'essència».

Per tant, l'objectiu de la jornada consistia a orientar els professionals sanitaris en la manera de descobrir aquesta dimensió de tota persona i proporcionar les eines per a partir d'ella fer sentir més bé el malalt i la seva família. «Tot professional que atén malalts en situació terminal ha d'estar obert a acompanyar i donar suport a les seves necessitats espirituals. Sovint, el malalt comparteix les seves preocupacions espirituals amb les infermeres, els metges o els auxiliars, bé perquè confia en aquesta persona concreta, bé perquè sent que el seu sentit espiritual no encaixa amb una iden-

tificació religiosa específica, o simplement perquè és la persona disponible en el moment que la qüestió emergeix. Per tant, és responsabilitat de tots l'atenció espiritual.»

Avui sabem que el fracàs en l'atenció a les necessitats espirituals dels pacients, creients i no creients, pot portar a una font de patiment adicional manifestada amb sentiments de fragmentació interna, d'intolerància al dolor, de desesperança i d'angoixa. L'Organització Mundial de la Salut incorpora la part espiritual en la definició de salut: estar sa no és únicament l'absència de malaltia, és mantenir una coherència interna. Coherència que es trenca al nostre interior, quan per exemple mor algú estimat. Apel·lant a la nostra espiritualitat es pot restablir aquesta coherència. (C.C.M.)

Barcelona

Curs sobre estratègies per educar en valors

BARCELONA.— El 27 de març vinent començarà el curs *Estratègies per educar en valors*, organitzat pel Moviment Cristià de Mestres i Professors. Anirà a càrrec del professor Albert Serrat, pedagog i formador de l'ICE de la Universitat de Barcelona. Tindrà lloc els dissabtes 27 de març, 17 i 24 d'abril de 10 a 13 h i de 15 a 17 h, al carrer Rivadeneyra, 6, 3r. Per a més informació: tel. 934 125 567 - mcristiapr@jazzfree.com (C.C.)

L'artista Siro López parlarà de «Pregar des de l'art»

BARCELONA.— Seguint amb el programa previst en el Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli el dimecres 17 de març tindrà lloc una nova ponència. Aquesta vegada el conferenciant serà Siro López, artista plàstic, molt conegut per les seves exposicions artístiques i amb gran contingut humà i cristià, autor també del recent llibre *Cuerpo y sangre*. El tema que presentarà serà *Pregar des de l'art*. Com en les edicions anteriors, les xerrades s'inicien a les 19.30 h i tenen lloc al Seminari Salesià Martí-Codolar: av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1, de Barcelona. Tel. 934 291 801. (C.C.)

La Facultat Eclesiàstica de Filosofia aborda textos filosòfics rellevants sobre Déu

BARCELONA.— La Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya (FEFC), de la Universitat Ramon Llull, proposa per a aquest mes de març un curs sobre *Textos filosòfics rellevants sobre Déu - XV*, a càrrec dels professors Virgil Arii, Vicent Igual, Armando Pegó i Josep-Lluís Vázquez. Els temes que es tractaran són *Agustí d'Hipona: Déu o la vida feliç* (9 i 11 de març); *Miguel de Unamuno: una reflexió sobre Déu des de l'estètica enfront del modernisme* (16 i 18 de març); *Dante Alighieri: les epifanies de Déu en el Poema Sacre* (23 i 25 de març), i *Emmanuel Mounier: dur a Déu sense poder ser Déu* (30 de març i 1 d'abril). Per a més informació: Secretaria de la Facultat de Filosofia de Catalunya. C/ Diputació, 231, de Barcelona. Tel. 934 534 338. (C.C.)

El cardenal Carles afirma la seva disponibilitat davant de la decisió del Papa

■ «Marxaré quan el Sant Pare em digui que he de marxar», va manifestar l'arquebisbe de Barcelona durant l'homilia del Dimecres de Cendra

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles, que ha reiniciat les seves activitats pastorals habituals a l'arquebisbat després d'haver estat sotmès a una interven-

ció quirúrgica, en l'homilia del Dimecres de Cendra va afirmar la seva disponibilitat davant de la decisió que el Sant Pare prengui sobre la diòcesi de Barcelona.

«Ja fa catorze anys que sóc entre votsaltres», va afirmar l'arquebisbe de Barcelona, «vaig venir per estricta obediència al Sant Pare, perquè ell m'ho va demanar. I marxaré quan el Sant Pare —que en principi em demanà que continués dos anys més, però ja en porto dos i mig— em digui que he de marxar. I, evidentment, de la mateixa manera que no vaig fer res per venir aquí, tampoc no faré res per romandre més temps del que el Sant Pare em demani».

El cardenal Carles es va referir també a la necessitat de fomentar la comunió en l'Església i va lamentar que manqui comunió amb l'ensenyament del Sant Pare. «Dins de l'Església hi ha persones que ja fa anys que estan en contra del Sant Pare i contra els seus bisbes», va dir el cardenal, «de vegades es diria que més que catòlics —que implica amor i respecte al Sant Pare, amor i respecte als sagraments, acceptar la interpretació autoritzada que l'Església fa de la doctrina de la Bíblia...— són cristians d'una confessió protestant, però catòlics, no».

I va afegir: «Una gran ajuda és treballar, tothom, per la comunió. Perquè a Déu s'hi arriba per l'Església. I dic l'Església sense més adjectius ni concrecions: l'Església. Perquè de vegades podem tenir una Església en la nostra ment que desitgem, que considerem millor que la que el Papa ens està indicant... I repeteixo que n'hi ha que ja porten diversos pontificats, també a Barcelona, anant en contra del Sant Pare o anant en contra dels seus bisbes.

El cardenal Ricard M. Carles en una imatge d'arxiu.

»Vull alertar-vos sobre aquesta situació, que es prolonga des de fa molts anys, i que afecta uns pocs, però convé romandre a l'aguait per no caure en aquestes situacions.»

Ordenació de 115 preveres

Com a fets positius del seu pontificat va esmentar que «durant aquests catorze anys he vist molta santedat i molt heroisme, molt heroisme. He vist moltes benediccions de Déu, per exemple en aquesta Barcelona que tants diuen que està molt secularitzada i que alguns la voldrien més secularitzada encara». I va fer referència al fet d'haver ordenat 115 preveres per a la diòcesi de Barcelona durant aquests darrers catorze anys; al fet que les aportaci-

ons a Càritas diocesana s'hagin duplicat, cosa que li permet fer una gran labor, especialment als barris marginals i entre els immigrants, i al fet de l'existència i del dinamisme de nous moviments, com el Moviment Cristià de Joves, i dels moviments tradicionals.

En l'homilia, l'arquebisbe de Barcelona també va fer referència a la crisi de vocacions: «Es diu que hi ha crisi de vocacions. No. Hi ha crisi al món occidental. Arreu del món, a mitjan segle xx, hi havia uns 35.000 seminaristes majors —quan hi havia moltes vocacions—; durant els anys seixanta aquests 35.000 es van doblar en 70.000 seminaristes majors. I ara resulta que tenim més de cent mil seminaristes majors arreu del món.

»Crisi de vocacions? Jo dic de vegades, com una broma: «Sí, hi ha crisi de vocacions entre Berlín i Lisboa, i una mica al Canadà i a Nord-amèrica, però arreu del món els seminaristes majors han passat de 35.000 a més de 100.000. Ni el sacerdot ni els seminaris no estan en crisi.»

Finalment, el cardenal Ricard M. Carles va acabar l'homilia amb la mirada posada en l'esperança de la resurrecció: «Hi ha resurrecció. Això vol dir que la història acaba bé. Acaba bé la història del món. I acabarà bé la història de l'Església. Per què? Perquè es troba en bones mans; es troba en mans del bon Déu. La nostra història personal també acabarà bé, perquè hem estat creats per un Déu que té sentiments de Pare. I és totpoderós.» (C.C.)

VIC

El Sant Crist d'Igualada, patrimoni d'un poble

IGUALADA.— Del 17 de març al 7 d'abril i excepcionalment el dimarts de Pasqua, festa del Sant Crist, de 12 h a 14 h es presentarà a la sala de la Biblioteca

Central l'exposició titulada *El Sant Crist d'Igualada, patrimoni d'un poble*.

Té com a objectius: palesar la implicació de la ciutat al voltant de la imatge, mostrar la presència del Sant Crist al llarg de generacions d'igualadins, exhibir la diversitat de material i documents que hi fan referència, i per sobre de tot, testimoniar la devoció d'un poble.

El material a exposar es repartirà en sis gran apartats: 1.— Els fets, on es mostraran documents originals de l'època de la suor de sang; actes notariais i municipals. 2.— La història. Exposició de les diferents històries del Sant Crist, així com revistes, diaris i programes de la festa. 3.— Literatura. Llibres de poemes i teatre. 4.— Arts plàstiques. Pintures i escultures que tenen

com a tema la imatge i la seva història. 5.— Música. Partitures de goigs, sonets, sardanes i altres composicions. 6.— Devoció. Medalles, estampes, devocionaris, rosaris, etc.

El muntatge serà sobri i racional, però no defugirà pas que es tracta d'un tema d'Església i sensible a creences personals i col·lectives. No cal dir que la mostra anirà dirigida a un públic ben plural perquè ajudi a difondre la devoció a l'Espòs de Sang, i alhora doni a conèixer i projecti la història des d'una vessant cultural i pedagògica.

El dia de la inauguració, a les 19.30 h, hi haurà una conferència a càrrec de l'escriptor Antoni Dalmau que versarà sobre *El Sant Crist com a font d'inspiració*. (Els priors del Sant Crist d'Igualada)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Girona

SANT POL DE MAR.— «La Pastoral de Santuaris es porta al cor», ens diu Mn. Salvador Batalla, i en el seu cas no hi ha dubte que és així. Fa una bona colla d'anys que es dedica a promoure els santuaris de casa nostra com a indrets d'evangelització i el resultat de tota aquesta tas-

ca és la celebració els dies 22 i 23 de març de la 25a Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears, que tindrà lloc al santuari de la Mare de Déu del Mont (Girona). Aquestes trobades, que van començar l'any 1981 a Montserrat i que van rebre la benedicció dels

bisbes de Girona, Jaume Camprodon, i de Tarragona, Josep Pont i Gol, han estat l'origen de la creació del Secretariat Interdiocesà de Santuaris de Catalunya i Balears de la Conferència Episcopal Tarraconense, del qual Mn. Salvador Batalla és coordinador.

Mn. Salvador Batalla ens parla de la 25a Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears

«El santuari avui està obert als més allunyats»

—Quin balanç fa d'aquestes vint-i-cinc trobades de rectores de santuaris de Catalunya i Balears?

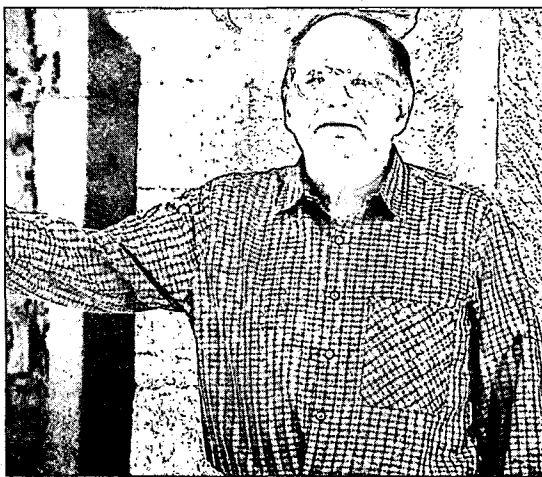
—Podria afirmar que positiu. Segurament es pot dir que hi ha hagut una evolució en aquests 26 anys en les nostres trobades, amb plantejaments més senzills en els seus inicis, fins a arribar ara amb programes pastorals rics en continguts, amb una nova actitud evangelitzadora dels rectores de santuaris, i amb la preocupació constant que la Pastoral dels Santuaris estigui totalment integrada a la pastoral ordinària dels bisbats.

Segurament ens ha ajudat en el nostre treball tot un seguit de documents de la Santa Seu, com *Orientacions i propostes per a la celebració de l'Any Maria*, la carta del cardenal Dadaglio sobre *La funció eclesial dels santuaris marians* i el document del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants *El santuari. Memòria, presència i profecia del Déu viu*, que és un veritable tractat de la Pastoral als Santuaris. D'altra banda, el fet de pujar al carro del moviment actual de santuaris

d'Europa ens ha ajudat a obrir-nos, a revisar les nostres actuacions i a un enriquiment mutu tot cercant perspectives de futur.

—Té una significació especial el fet que el santuari del Mont aculli justament la trobada del 25è aniversari?

—Sempre he tingut una predilecció per aquest santuari i per aquest motiu el vaig escollir, però hi ha altres motius. El santuari del Mont és un santuari marià situat a la cruïlla de les comarques de l'Alt Empordà, el Pla de l'Estany i la Garrotxa. Al cim de la serra de la Mare de Déu del Mont apareix un petit santuari i una hostatgeria que ha estat rehabilitada amb encert per part del patronat del santuari i pel seu rector, Mn. Enric Sala. És una mostra de com es pot millorar un santuari comarcal i tots els seus serveis d'hostatgeria, i de l'eficàcia i l'empenta del patronat per gestionar-lo. D'altra banda, el santuari del Mont és un santuari on Mn. Jacint Verdaguer va passar una temporada

Mn. Salvador Batalla és rector de Sant Pol de Mar.

i on segurament va començar a escriure el *Canigó*. Entorn, indret, paisatge, són encisadors. Un bon lloc per un millor aniversari.

—Quina és la importància dels santuaris com a punt d'evangelització?

—Als santuaris hi anem en peregrinació o romeria, sols o en grup, però hi ha molts altres visitants, com són els turistes o els muntanyencs, que hi van no per motius estrictament religiosos, sinó per motius culturals i de bellesa de l'entorn. El santuari avui està obert als més allunyats —indiferents, agnòstics i ateus—, i l'acolliment que es faci des del santuari pot esdevenir un bon punt d'evangelització.

—A hores d'ara, quins són els reptes que encara cal assolir en l'acollida que brinden els santuaris?

—Encara hi ha molt a fer en aquest camp, però els passos que es fan són engriscadors. L'acollida i l'hospitalitat ha de ser bona al temple i també en el conjunt de serveis que ofereix el santuari. D'altra ban-

El programa

La 25a Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears tindrà lloc els dies 22 i 23 de març al santuari de la Mare de Déu del Mont (Girona), i comptarà amb la presència de Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona i president del Secretariat de Santuaris de Catalunya i Balears, i de Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, que presidirà l'Eucaristia del dimarts 23.

Pel que fa a les conferències, els temes seran *Vida, història i pastoral del santuari del Mont*, per Mn. Enric Sala, rector del santuari; *Missió dels santuaris avui i reptes de futur*, pel P. Iñaki Beristain, rector del santuari d'Arantzazu, i *Història del secretariat, els seus homes, les seves idees i perspectives*, per Mn. Salvador Batalla, coordinador interdiocesà de Santuaris de Catalunya i Balears. També cal destacar la taula rodona *25 anys d'història, de camí compartit, a favor dels pelegrins i visitants dels santuaris de Catalunya i Balears*.

Per a més informació, cal posar-se en contacte amb el respectiu delegat diocesà de Santuaris.

Matinal de Pasqua convocada per la Delegació diocesana d'Educació

GIRONA.— El dissabte 7 de febrer es van reunir al Seminari de Girona un grup de professors de Religió de Primària i de Secundària convocats per la Delegació diocesana d'Educació en una matinal de preparació per a la Pasqua.

Els actes van començar amb una conferència-col·loqui sobre el tema *Vivència i resposta davant de la mort*, a càrrec d'Albert Parareda, autor del llibre publicat per l'Editorial Barcanova *Aprendre a viure, aprendre a morir*.

Parareda va reflexionar sobre el fet de la mort com una cosa real de la qual no ens hem d'amagar. La por de morir ens porta de vegades a no plantejar-nos el tema i a amagar el cap sota l'ala com fa l'estruç. Per això va animar a mirar la realitat des d'una altra perspectiva, amb uns altres ulls. Podem passar d'una actitud de por i de desesperança a una altra d'acceptació serena i reconfortant del fet de morir.

Si tinguéssim present la mort i no tinguéssim tanta pressa, amb tant d'estrès, podríem donar sentit a les coses que el tenen de debò. Si fóssim conscients que potser demà morirem ens prendríem la vida d'una altra manera, ens adonaríem que no cal córrer perquè hi ha temps per fer allò que volem de debò, comprendrí-

em que l'èxit, el prestigi, l'amor propi, no són essencials en la nostra vida. Podríem dedicar-nos a estimar els nostres éssers estimats, els que ens envolten, cosa que ens portaria a la felicitat. Si fóssim conscients de la mort valoraríem la nostra vida.

Després de l'exposició es va desenvolupar un col·loqui entre els assistents a la matinal en què cadascú va anar parlant sobre les seves vivències i experiències, cosa que va resultar enriquidora per a tothom.

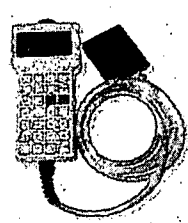
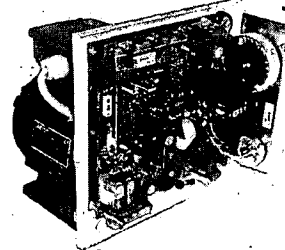
La matinal va continuar amb un taller pràctic sobre temes de Pasqua per treballar a classe: confecció d'ous de Pasqua, elaboració d'espelmes, imatges diverses sobre la Quaresma, la creu florida feta amb flors de paper de seda, comentari d'obres místiques del pintor Salvador Dalí, coincidint amb la celebració de l'Any Dalí en què moltes escoles treballaran la seva obra.

Els actes van acabar amb un aperitiu, mentre s'espera la pròxima trobada, a final de curs, que té prevista la Delegació d'Ensenyament de la diòcesi de Girona amb els professors de Religió que exerceixen la docència en centres públics. (M.G.)

da, en aquest acolliment tenen molt a dir-hi els seglars, en el grup de litúrgia, en l'equip d'acolliment, en els amics dels santuaris i els seus patronats, en els masovers o empleats que porten els serveis.

Com a responsable del Secretariat de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears, espero que aquest aniversari sigui un motiu d'agraïment a Déu per haver arribat on hem arribat, i una motivació per conquerir nous reptes dins de la Pastoral dels Santuaris.

Carme Munté

NOU MOTOR DE CAMPANES AMB PARADA DE LA CAMPANA CAP PER AMUNT!

(POSSIBILITAT DE FER ELS TOCS TÍPICS CATALANS QUE INCLOUEN LA PARADA CAP PER AMUNT D'UNA O DIFERENTS CAMPANES DE MÀNERA AUTOMÀTICA)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347 / 2001@servicam.com

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

GOIGS A LA LLAOR DE SANTA MARIA, MARE DE DÉU ASSUMPTA, TITULAR DE LA BASÍLICA DE SANTA MARÍA DEL MAR DE BARCELONA
Lletra i música: Mn. Albert Taulé, rector de la basílica

Prop del mar un far ens guia
al port de salvació.
Protegiu-nos, oh Maria,
dolça Mare del Senyor.

Déu envia el seu arcàngel
a una noia molt humil.
Li tramet el seu missatge;
ella accepta, i diu que sí.
Lluminós futur s'obria
des d'aquella decisió.
Protegiu-nos...

L'escollia Déu per Mare:
sense màcula nasqué.
Per a ser la mare nostra,
a la creu el Fill veié.
I ens ensenya dreta via
amb la seva Assumpció.
Protegiu-nos...

Les Arenes, Vilanova,
on les barques i el comerç
van i vénen, creixen ràpid,
mentre creix també la fe.
El fidel el temple amplia
com més creix la població.
Protegiu-nos...

Visigòtic i romànic,
finalment, l'art ogival,
temple gòtic, gran alçada,
que ens invita a mirar a dalt.
De la Mar l'Estel ens guia;
del vaixell n'és el timó.
Protegiu-nos...

Verge Assumpta, Mare nostra,
els fills vostres conduïu
pels camins de l'evangeli,
practicant un culte viu.
Si l'empenta defallia,
infoneu-nos nou braó.
Protegiu-nos...

Els qui són de La Ribera
i els qui hi vénen d'altres llocs,
trobin dins d'aquestes voltes
plenitud dins dels seus cors.
Nou coratge i valentia,
caritat i devoció.
Protegiu-nos...

Prop del mar un far ens guia
al port de salvació.
Protegiu-nos, oh Maria,
dolça Mare del Senyor.

La bellesa amagada de Santa Maria de

Amb motiu del 675 aniversari de la primera pedra, els responsables de la basílica n'impulsen la restauració

Entrar a Santa Maria implica inevitablement i d'una manera gairebé automàtica aixecar la mirada cap al cel. És un moviment instintiu, reflex, que permet contemplar la bonica volta en tota la seva esplendor. Si ens hi fixem bé, però, amb una mica de detall, observarem

uns quants elements d'aquesta obra extraordinària que no llueixen amb la força que podrien. El pas del temps i les agressions nombroses de la guerra civil han deixat seqüeles que encara avui dia continuen sense cicatritzar. Amb motiu del 675 aniversari de la col·locació de

la primera pedra, els responsables de la basílica n'impulsen la restauració

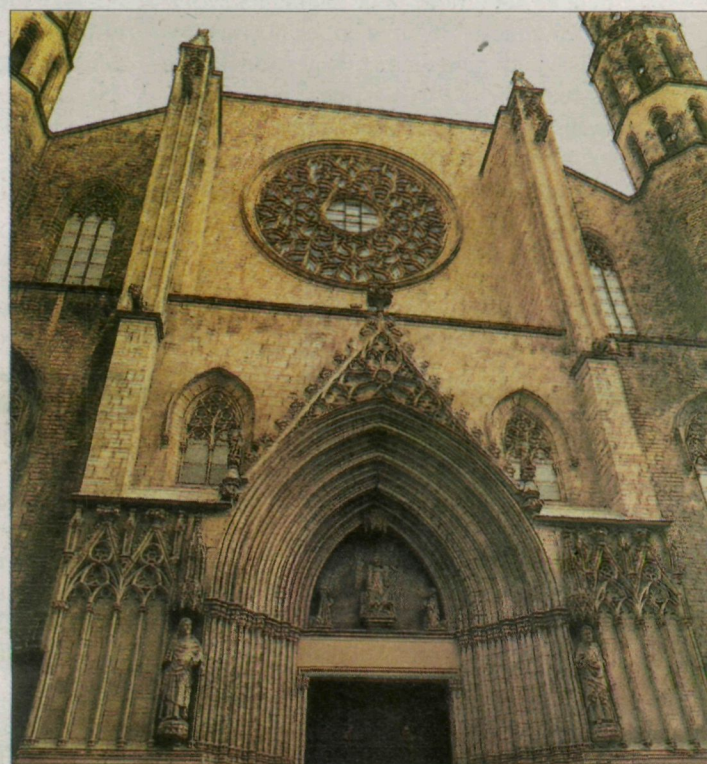
Qui no ha viscut mai una celebració a Santa Maria del Mar? La catedral del poble, com es coneix popularment aquesta bonica basílica, s'ha convertit amb el pas dels segles en un referent inexcusable en la vida religiosa de la diòcesi de Barcelona. Són pocs els que en un altre moment no s'han apropiat a Santa Maria del Mar i no hi han gaudit d'algun esdeveniment cultural o religiós. En un marc com aquest, qualsevol acte s'eleva uns quants esglaons de categoria. La bellesa de Santa Maria salta a la vista i això que actualment no llueix amb tota l'esplendor amb què podrien fer-ho les seves pedres majestuosos.

Com a conseqüència del pas inexorable dels segles i de la deterioració causada per la guerra civil, Santa Maria del Mar encara té unes quantes assignatures pendents: capelles laterals per restaurar, claus de volta cremades, columnes amb la pedra ennegrida, gàrgoles exteriors malmeses... No obstant això, pel cost i la importància d'aquestes actuacions, des de la parròquia de Santa Maria del Mar es creu que aquestes reformes han de dependre bàsicament de les administracions públiques, no només pel que fa a permisos, sinó també i sobretot en l'aspecte econòmic. Amb la celebració dels 675 anys de la col·locació de la primera pedra a la basílica, els responsables de la parròquia barcelonina volen donar un toc d'atenció a les administracions públiques, ja siguin estatals, autonòmiques o municipals, i als possibles espònsors, gremis, entitats o confraries vinculades a Santa Maria del Mar,

perquè s'impliquin a fons en la necessària restauració de la catedral del poble. I no només en la restauració, sinó també en el manteniment, ja que «és normal que un edifici de més de 600 anys demani actuacions continuades a causa del desgast natural del pas del temps». Totes aquestes necessitats, sosté Mn. Albert Taulé, rector de la basílica, «no haurien de dependre dels agents pastorals, com passa actualment».

675 anys des de la primera pedra

La petició d'inversió a la basílica s'emmarca dins del 675 aniversari de la col·locació de la primera pedra. Va ser el 25 de març del 1329 quan es van inaugurar les obres. En aquest cas, però, no va ser només una primera pedra, sinó que en van ser dues. Una amb la inscripció en català i una altra, en llatí, les que aleshores eren les dues llengües «oficials» de Catalunya. Encara avui es conserven amb estimació a banda i banda de la porta del carrer de Santa Maria. Es creu que el lloc elegit per construir-hi la basílica va ser una antiga necròpoli romana

Façana de la basílica.

on molts segles abans hi va ser enterrada la màrtir santa Eulàlia. L'artífex d'aquesta nova construcció en un lloc d'una activitat comercial creixent va ser l'arxidiaca Bernat Lluï, sent Ponç de Gualbes bisbe de Barcelona.

L'última clau de volta posada, i amb ella la conclusió de les obres, va tenir lloc el 3 de novembre del 1383. El temple va ser consagrat pel bisbe de Barcelona, Pere de Planella, el 15 d'agost del 1384, a la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu. A pesar d'haver de superar nombrosos contratemps i dificultats, el temple va ser construït sense interrupció durant un període de 55 anys i mig. Això va permetre mantenir el disseny inicial i conservar una unitat i una bellesa arquitectòniques extraordinàries per a una obra com aquesta.

Santa Maria del Mar s'ha convertit en el paradigma de l'anomenat gòtic català, tan senzill i nu, d'una banda, i tan majestuós de l'altra. Els complements d'anys posteriors només van realçar-ne el valor: els vitralls, l'altar barroc, els orgues o la tribuna real...

En la celebració dels 675 anys de la col·locació de la primera pedra, els responsables de Santa Maria del Mar volen destacar la proximitat d'aquest temple envers tot aquell que se submergeix sota la seva majestuosa volta. Tothom està convidat a par-

Les seves columnes altes són un tret característic.

da el Mar

onsables de la

pedra a Santa Maria del Mar, els seus res-
an decidit aprofitar l'efemèride per impul-
panya de restauració de la basílica. El lema
tació a la participació de tothom: «Santa
Mar també és teva.»

Fundació Amics de Santa Maria del Mar

Amb els aspectes jurídics encara per perfilar, un dels objectius d'aquest 675 aniversari de la col·locació de la primera pedra de la basílica és la creació de la Fundació d'Amics de Santa Maria del Mar. Aquesta Fundació, en la qual tothom hi serà convidat a participar, s'ocuparà a partir d'ara del manteniment i conservació del temple, alliberant els agents de la pastoral de la preocupació material de l'edifici i els permetrà dedicar-se més intensament a la tasca espiritual.

Les persones interessades a informar-se més àmpliament sobre aquesta Fundació ho poden fer al tel. 933 190 516, fax 933 192 192, santamaria205@arqbcn.org.

Dues de les claus de volta ja restaurades.

ticipar en els actes que durant tot l'any celebraran l'aniversari. També es prepara un reportatge audiovisual en DVD des del punt de vista històric i arquitectònic. Es preparen conferències i actes lúdics, amb la col·laboració dels geganters i altres entitats del barri.

Actes paral·lels

Coincidint amb la celebració a Barcelona del Fòrum de les Cultures 2004 i del Parlament de les Religions, s'acollirà a l'interior de la basílica durant els mesos de juliol, agost i setembre l'exposició d'art «Christus Splendor», organitzada per la

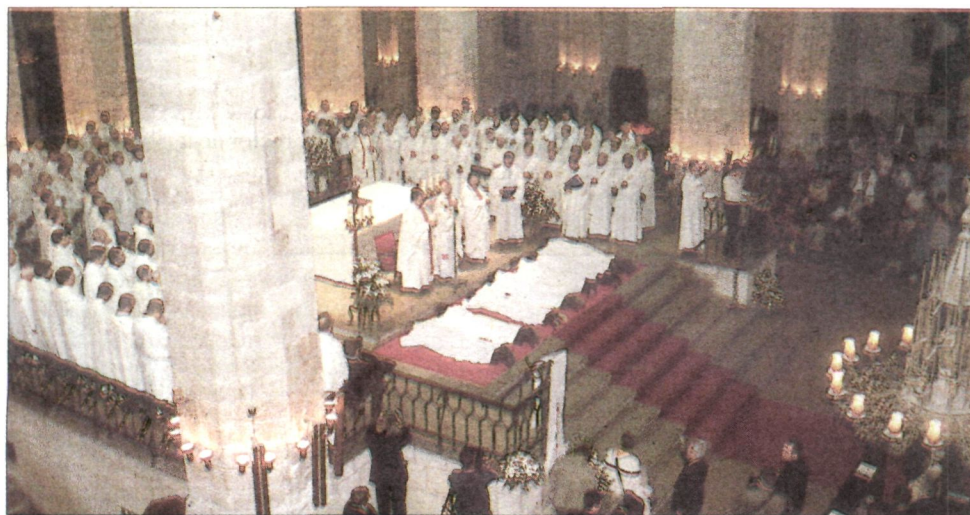
Conferència Episcopal Espanyola, que reunirà les obres d'art més rellevants de tot Espanya.

Els actes de l'aniversari comptaran amb la música com un dels grans protagonistes, donat en part a la condició de compositor de Mn. Albert Taulé, rector de la basílica. De fet, actualment se celebra a Santa Maria del Mar un concert rellevant cada mes, amb el segell de Mn. Taulé, que prioritza que sigui música sacra i de qualitat. Per exemple, el 18 i 19 de març propers, a les 21.00 h, el temple acollirà el *Rèquiem* de Verdi dins del cicle «Concerts a Barcelona».

Juntament amb les celebracions d'actes artístics i culturals durant aquest any

d'aniversari, la parròquia no s'oblidarà de l'àmbit més pròpiament pastoral, especialment pel que fa a la pastoral prematrimonial. Més de 250 parelles es casen cada any en aquest bonic temple, circumstància que s'aprofita per portar a terme una tasca d'apostolat intensa en aquest sentit. També en l'àmbit de la catequesi i de l'acció social. Això demostra que Santa Maria no és només un referent cultural de primer ordre a Barcelona, sinó que ho és, a més, en l'àmbit religiós. El desig ara és que després de més de sis segles d'història ho pugui continuar sent i de la millor manera possible, lluint tota aquesta bellesa amagada que avui dia no pot mostrar amb tota la seva esplendor.

Samuel Gutiérrez

Santa Maria és un marc incomparable per a celebracions importants.

Concelebració eucarística i concert d'aniversari

El 25 de març proper, a les 20.00 h, s'iniciarà a Santa Maria del Mar, amb tota la solemnitat que correspon, la celebració del 675 aniversari de la col·locació de la primera pedra. L'acte consistirà en una eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles, concelebrada per un bon nombre de sacerdots, seguida d'un concert del Cor Aurica, que ja haurà participat abans en els cants de l'eucaristia. Al final de la celebració eucarística i abans del concert pròpiament dit, també s'interpretaran uns goigs nous de Santa Maria amb lletra i música de Mn. Albert Taulé, rector de la basílica. El concert del Cor Aurica donarà a conèixer obres, la majoria inèdites, de Gabriel Menalt, organista de Santa Maria del Mar del 1679 al 1687. També es completarà amb l'audició d'unes quantes parts corals d'*El Messies* de Händel. El concert serà gratuït i els assistents seran obsequiats amb un exemplar dels goigs nous.

MN. ALBERT TAULÉ, RECTOR DE SANTA MARIA DEL MAR

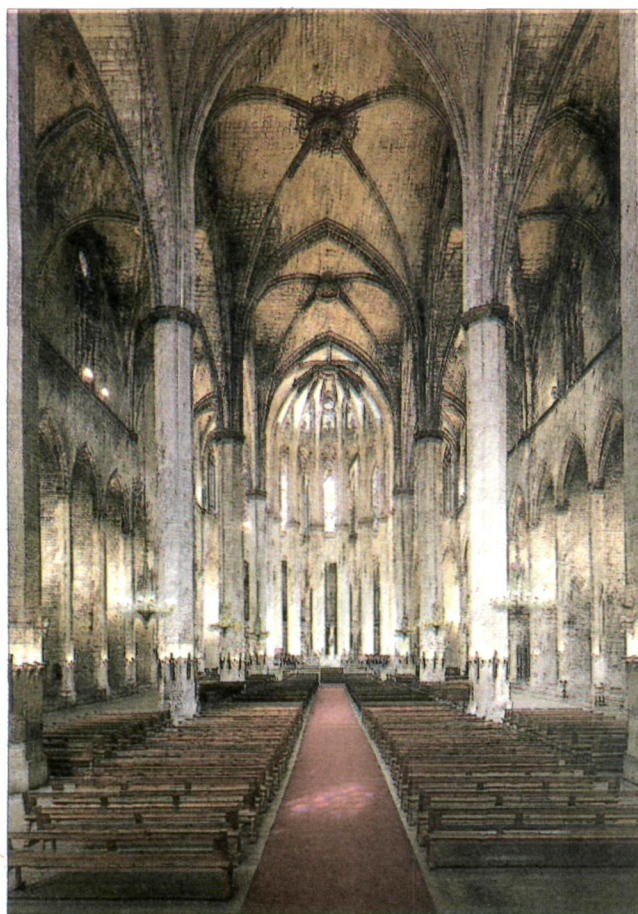
«Tota la basílica
és una invitació
a l'espiritualitat»

—Què té Santa Maria del Mar que agrada tant a la gent?

—Té una bellesa incomparable, amb aquestes columnes tan altes i sense motlures fins a gairebé la volta. Una massa tan imponent de pedra sembla que hauria de ser molt pesada; però, Santa Maria sembla volàtil. Constitueix un gòtic molt lluminós, vertical, que convida a mirar cap amunt. Tota ella és una invitació a l'espiritualitat.

—Tot i la gran afluència de turistes, a Santa Maria es conserva molt dignament el silenci i la pau.

—És cert, es manté gairebé sempre el silenci i la tranquil·litat tot i el gran moviment de gent, perquè no oblidem que és una església, és a dir, un lloc sagrat. De tota manera, també cal dir que aquesta afluència no és comparable amb la catedral, que mou quatre o cinc vegades més quantitat de persones. Tothom qui ve a la basílica queda gratament sorprès i se'n va amb una sensació molt agradable. Per això potser, durant els segles, s'ha vinculat tant a la vida de la gent i de la ciutat, i s'ha convertit d'alguna manera en la parròquia de tothom. Esperem que les reformes que necessita també tinguin l'ajuda de molta gent que n'ha gaudit.

Nau central del temple.

ecopiso®
Boutique Immobiliària

Compra, venda, lloguer

Pisos, àtics, lofts, locals, pàrquings

PLAÇA BONANOVA, 3 bis - Barcelona

Tel. 93 434 31 71

www.ecopisobonanova.com

Urgell

La Pasqua de les Avellanes fa la seva oferta als joves

■ Amb el lema «Okupats pel Krist», els Maristes proposen un oasi per viure i celebrar en comunitat la Pasqua de Crist

OS DE BALAGUER.— Abandonar durant uns dies el brogit eixordador i endinsar-se en un oasi per viure i celebrar en comunitat la Pasqua de Crist i també, per què no?, per compartir molts moments de gresca i d'animació musical. Aquesta és l'oferta que els Germans Maristes proposen en la 31a edició de la Pasqua jove de les Avellanes, amb el lema «Okupats pel Krist», per recordar-nos que val la pena viure en cristià.

Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes és un monestir situat dins del municipi d'Os de Balaguer, a la comarca de la Noguera. Com cada any, amb motiu de la celebració de la Pasqua, entre 400 i 500 joves començaran a *okupar* les Avellanes carregats amb motxilles, sacs de dormir, tota mena d'instruments musicals i, sobretot, amb moltes ganes d'integrar-se en una vivència personal i col·lectiva de fe. La trobada començarà el Dijous Sant, dia 8 d'abril, abans de les 12.30 h, i acabarà el diumenge de Pasqua, dia 11 d'abril, havent dinat.

El lema «Okupats pel Krist» convida els joves a deixar una mica de banda tantes coses que omplen el dia a dia i permetre que Crist *okupi* el lloc central de les seves vides. És un moment de tranquil·litat, de pausa, de revisar el camí fet i de trobar ànims i esperança per continuar endavant. El fet de congregar-se en un monestir com el de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes i de trobar l'acollida dels Germans Maris-

tes, també ajuda a recuperar aquest espai que facilita el compromís, la contemplació i el fet de compartir amb la gent.

«Els joves són molt conscients que viuen en una roda i que, de vegades, cal sortir-ne per canviar per dins i, al mateix torn, canviar el seu entorn més immediat», explica Josep M. Bové i Rabasa, laic i membre de l'Equip de Missió dels Maristes de Catalunya i membre també de l'Equip *Okupat* de la Pasqua.

Josep M. Bové creu que emprar un llenguatge proper als joves, i marcat com en aquest cas pels valors positius de l'*okupació*, és fonamental per acostar-se a ells. «Els joves saben moltes coses, però les saben d'una manera molt superficial», manifesta, «per això de vegades el testimoniatge de l'Església només els arriba a través dels mitjans de comunicació. Cal, doncs, trencar molts tòpics i ser més oberts a les accions positives de l'Església».

En aquest mateix sentit d'inculturació en el llenguatge dels joves, els Germans

Maristes donen molta importància a la presència de la música en la celebració de la Pasqua de les Avellanes. L'oferta d'estils és molt diversa i hi ha un equip que es dedica a tenir cura de l'oferta musical. D'aquí ha sorgit el servei que els Maristes fan a l'Església amb grups com Kairoi i amb cançons que moltes vegades han emanat de l'experiència pasqual. La música dels joves, doncs, pren una gran importància en les celebracions, alhora que cal destacar la Pasqua *unplugged*: cada dia hi haurà un moment i un lloc per compartir l'experiència de la fe a través de la cançó. Qui vulgui podrà cantar composicions seves o bé altres cançons.

Diferents opcions de grups

La iniciativa de la Pasqua jove de les Avellanes és preparada durant tot l'any per un equip de vint persones que pertanyen a diferents ciutats, moviments, comunitats i parròquies. En el moment de participar-hi,

els joves troben diferents opcions de grups segons la seva «militància». Així, hi ha els grups d'iniciació (per als qui tenen 17 anys i participen per primera vegada a la Pasqua de les Avellanes), els grups de creixement (per als qui tenen 18 o 19 anys i hi participen per segona vegada), els grups de recerca (per a les persones que es troben en un moment de recerca, de dubte, a l'entorn de les seves opcions...) i els grups d'aprofundiment (per als més grans de 19 anys que han participat més de dues vegades en la Pasqua o en experiències similars). Finalment, hi ha l'anomenat grup de Desert, per a persones a partir dels 23 anys que volen

L'indret convida de forma natural a la reflexió (Pasqua 2003).

viure un procés més personalitzat. Cal haver participat en la Pasqua de les Avellanes o en altres experiències similars, si més no, durant cinc anys.

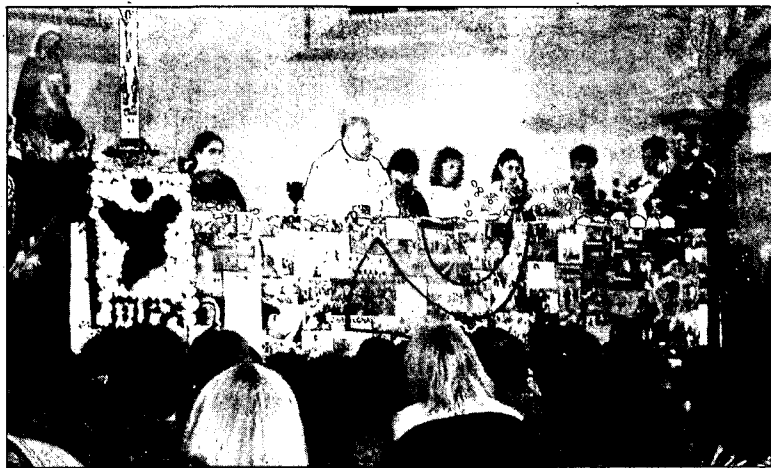
«L'Església ha d'aportar als joves sobretot esperança, que és el que ens fa moure de debò, i un sentit per viure», afirma a manera de conclusió Josep M. Bové. I afegeix: «Trobar el sentit de la vida també ens ajuda a trobar el sentit de la mort, de la decepció, de la tristesa, de continuar lluitant quan creus que no hi ha res a fer. I avui dia que els joves han sortit al carrer per proclamar que el botxí no ha de tenir la darrera paraula, l'Església els ha de donar cabuda.»

Les inscripcions poden fer-se fins al 19 de març. Per a més informació: Equip de Pastoral-Missió Marista. C/ Evarist Arnús, 44, 08014 Barcelona. Tel. 934 908 146. Fax 934 904 067. A/e: pasquavellanes@maristes-cat.es

Carme Munté

La música és un element fonamental de la celebració (Pasqua 2003).

La Vetlla Pasqual arriba a aplegar un miler de persones (Pasqua 2003).

GIRONA

Jornada formativa per a periodistes sobre «Església i comunicació»

GIRONA.— La Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Girona va organitzar el 21 de febrer passat una jornada de formació per a periodistes en col·laboració amb el Col·legi de Periodistes de Girona amb el lema «Església i comunicació».

A la seu del Col·legi de Periodistes de la ciutat, va tenir lloc aquesta jornada que va comptar amb nombrosos assistents, la majoria dels quals pertanyents al món del periodisme. Els actes van començar a les deu del matí amb la conferència de Joan Ferrer, professor de la Universitat de Girona

i de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, sobre *La Bíblia en el món contemporani*.

La seva intervenció es va centrar en la interpretació de la història i dels signes prodigiosos que apareixen en els textos bíblics. Això sense oblidar la importància de la Bíblia com a biblioteca del poble d'Israel i de les primeres comunitats cristianes; redactada al llarg de més d'un mil·lenni, escrita en les tres llengües del món antic: hebreu, arameu i grec. És considerada com una de les columnes bàsiques de la cultura del món occidental.

Després d'una pausa-café, el matí va continuar amb la conferència de Mn. Joan Baburés, canonge i mestre de cerimònies de la catedral i professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, sobre el tema *Parlar (informar) de l'Església, avui*. Va analitzar la importància i la quantitat de notícies referents a l'Església que es donen a través dels diferents mitjans de comunicació. La necessitat d'emprar un llenguatge precís, clar i concret ajuda a la informació, mentre que, al contrari, les nombroses imprecisions que es produeixen generen a la llarga un efecte de desin-

formació. El professor Baburés va explicar a grans trets les línies bàsiques de l'Església actual (Papa, cardenals, arquebisbes, bisbes, conferències episcopals, diòcesis, parròquies, monestirs, santuaris, etc.) i va parlar sobre les principals activitats de l'Església catòlica: evangelització o difusió del missatge cristià (catequesi, missions); litúrgia o celebració de la fe (sagraments, any litúrgic, ofici diví, pregària) i exercici de la caritat o vida cristiana (Càritas, escoles, hospitals, moviments apostòlics).

Després d'una sessió de preguntes la jornada va acabar cap a les 13 h. (M.G.)

Tortosa

Festa diocesana de Lourdes

■ El bisbe Salinas diu que els malalts són benaurats perquè amb la seva malaltia han posat el cor i l'esperança en Déu

TORTOSA.— Amb el lema «Lourdes a casa nostra», l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes de Tortosa va organitzar el diumenge 15 de febrer una jornada en honor de la Mare de Déu. Una missa a la catedral presidida pel bisbe diocesà, la processó del Santíssim, la benedicció dels malalts, un dinar al Seminari i un petit festival van ser els actes que van configurar la jornada.

A les 11.30 h del diumenge 15 de febrer, amb una catedral plena de gom a gom, s'iniciava l'Eucaristia que encapçalava els actes de la Festa Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes. El bisbe Xavier Salinas la va presidir. Amb ell van concelebrar Mn. Anastasi Soriano, consiliari de l'Hospitalitat diocesana, que va organitzar la jornada, dotze sacerdots més i dos diaques.

En un lloc destacat hi havia els trenta-un malalts que van arribar d'arreu de la diòcesi: de Vinaròs i de Móra, de l'Ampolla i de Sant Mateu. Ells eren els primers participants de tota aquella jornada que tenia per lema «Lourdes a casa nostra».

El bisbe Salinas, en l'homília, fent-se ressò de les benaurances que corresponien a l'Evangeli d'aquell diumenge, va recordar que «són l'estil de vida dels cristians. També dels malalts. Ells són benaurats perquè amb la seva malaltia han posat, per mitjà de Maria, el cor i l'esperança en Déu».

En la missa es va fer la cloenda del tema pastoral de Lourdes de l'any 2003 «Un poble de totes les nacions.» Això es va fer visible en el moment de les pregàries, quan van sortir estendards representant els cinc

El bisbe Xavier va presidir l'Eucaristia.

continents i, després de cadascun, es va fer una pregària per les necessitats més urgents del nostre món.

En acabar l'Eucaristia, va tenir lloc la processó del Santíssim, portat pel bisbe, pel claustre de la catedral. «La força i el consol que moltes vegades he sentit a Lourdes també l'he sentit aquí», comentava una participant. Després, i envoltat pels cinc estendards, el bisbe Salinas va fer la benedicció amb el Santíssim des de l'altar major de la seu.

Després d'aquella senzilla i emotiva celebració en la qual van participar malalts, joves, nens, famílies, grans... la jornada va continuar al Seminari Diocesà.

Els dos menjadors grans que té l'edifici van quedar menuts per acollir tots els assistents, però l'experiència de la casa i l'eficàcia del servei van fer que tots poguessin menjar. A la fi del dinar, la presidenta de l'Hospitalitat, Anna Maria Calvo, va lliurar un petit obsequi a Mn. Manuel Querol Querol, tot agraint i compartint la seva acció de gràcies a Déu pel seu 50è aniversari d'ordenació sacerdotal.

Romeria de 48 joves de la Terra Alta a Montserrat

GANDESA.— El 12 de febrer, des de la Terra Alta, 48 alumnes i tres professors de l'IES Terra Alta sortien a les nou del matí des de Gandesa per anar a Montserrat i passar-hi dos dies. Era la primera vegada que l'institut organitzava aquesta sortida. Cal destacar la visita a la Santa Cova i als misteris del Sant Rosari, al Museu de Montserrat i a la basílica i al cambril de la Mare de Déu de Montserrat, on els alumnes van llegir la història del monestir i van

cantar el *Virolai* de Mn. Cinto. L'endemà, dia 13 de febrer, van participar en la missa conventual, on van presentar la seva ofrena. Després, el monjo Josep Anton va tenir una conversa amb tot el grup, fonamentada en el diàleg. A les 13 h va arribar el moment esperat. La basílica era plena de gent i l'Escolania va cantar la *Salve* i el *Virolai*. Aquelles veus van impressionar l'auditori amb un silenci impactant. (Antonio Bordàs, professor de l'IES Terra Alta)

Curset d'Internet per a professors de Religió

TORTOSA.— Organitzat pel Centre de Recursos de la diòcesi i per l'Institut de Teologia a Distància Sant Agustí va tenir lloc a les aules del Col·legi Diocesà Sagrada Família, els dies 14 i 28 de febrer, un curset per a professors de Religió sobre eines i recursos d'Internet per a les classes de Religió.

Un grup de trenta professors de Religió d'arreu del bisbat van poder aprofundir, acompanyats per la germana Laura Rius, teresiana, en les moltes possibilitats i recursos que ofereix Internet per tal de millorar i completar les classes de religió a les escoles i als instituts.

Van ser dos matins maratonians, de 9 a 14 hores, que van donar la possibilitat de conèixer una de les moltes cares positives que presenta Internet. Emmarcats pel darrer document de la Santa Seu sobre el valor i la necessitat de fer ús d'Internet per a l'evangelització, després ja va ser qüestió de conèixer pàgines, adreces, configuracions, possibilitats... per a la classe de Religió.

Foren hores davant la pantalla que, sota la guia de la germana Laura, van brindar la possibilitat de conèixer i saber com fer servir algunes de les moltíssimes possibilitats que ens ofereix Internet.

Una de les concrecions va ser la creació d'un espai obert a la xarxa en què tots els professors de Religió de la diòcesi de Tortosa podran compartir i trobar recursos que els puguin servir per realitzar la seva tasca. (V.M.C.)

Víctor-Manuel Cardona

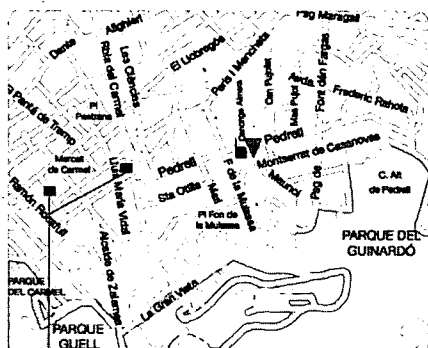
Residencia Geriátrica Bonavita

¿Busca lo mejor?

Las mejores instalaciones. Los mejores profesionales

51 plazas residenciales en un edificio de nueva construcción. El más moderno equipamiento geriátrico. Habitaciones exteriores con Calefacción, Aire acondicionado, Teléfono, Hilo Musical y Televisión.

- Módulo de demencias
- Atención Sanitaria
- Fisioterapia
- Animación
- Dietas especializadas
- Estancias permanentes y temporales

Visítenos o solicite información en :

RESIDENCIA BONAVITA

C/ Pedrell, 111 - 08032 - Barcelona

Tel. 93 357 00 55 - Fax 93 357 03 20

www.residenciabonavita.es

email: info@residenciabonavita.es

Parada autobús 39

Lleida

Funeral per Mn. Josep Farré, canonge emèrit de la catedral

■ Havia estat rector de vuit pobles de la diòcesi i delegat de Peregrinacions

LLEIDA.— «“Pere, m'estimes?” “Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.” Pregunta i resposta que són el resum de tota la vida sacerdotal de Mn. Josep Farré, el qual recordem, amb dolor i esperança, en aquesta celebració de comiat.» Amb aquestes paraules va iniciar la seva homilia el bisbe

de Lleida, Mòn. Francesc Xavier Ciuraneta, en l'Eucaristia de funeral que va presidir el 19 de febrer passat a la catedral de Lleida, tot acomiadant les despulles del canonge emèrit Mn. Josep Farré Badia, que va morir als 84 anys d'edat, després d'una llarga malaltia.

Prop de 70 preveres de tota la diòcesi de Lleida, a més del degà del Capítol Catedral, Mn. Josep M. Quintillà, i capitulars van concelebrar la missa de funeral. Els primers bancs del temple els ocuparen els cosins, els nebots i la resta de familiars de Mn. Josep Farré.

Mons. Ciuraneta va evocar la vida sacerdotal de Mn. Farré i va fer especial esment al fet que cap esdeveniment important de la seva vida no podia explicar-se sense la clau de l'amor al Senyor: «El seu ingrés al Seminari, als 11 anys, va ser una crida i una resposta d'amor incipient. La seva ordenació sacerdotal, el 1943, va ser una expressió més de la predilecció bondadosa de Déu envers ell. L'exercici del seu sacerdoci en les diverses parròquies que va servir... tots van ser compromisos rebuts del Senyor i oferts a Ell amb disponibilitat i generositat; és a dir, amb amor al Pare i als germans. Amb raó sant Agustí anomenava el ministeri sacerdotal “ofici d'amor”».

61 anys de vida sacerdotal

El bisbe de Lleida, tot recordant els 61 anys de vida sacerdotal de Mn. Farré, va dir als concelebrants que l'acompanyaven que era una gràcia mantenir durant tants anys la preocupació pastoral: «Germans preveres, mai no podem instal·lar-nos en la rutina. Demanem personalment i comunitàriament la gràcia de ser sempre pastors fidels i humils, segons el cor de Crist.»

Mons. Ciuraneta va acabar la seva sentida homilia tot pregant a Déu «que toqui el

cor d'alguns joves disposats a viure i a predicar la veritat i l'amor de l'Evangeli, seguint les petjades sacerdotals de Mn. Farré».

El canonge emèrit traspasat havia exercit el seu ministeri a cinc pobles de la diòcesi de Lleida. El primer d'ells va ser Tamarit de Llitera, a la Franja i aleshores encara pertanyent a la diòcesi de Lleida. També va estar a altres parròquies de la Noguera que avui tampoc no pertanyen a la diòcesi lleidatana com Monsonís i Foradada.

L'any 1954, proclamat Any Marià amb motiu del centenari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció de Maria, sent rector del Soleràs i com a conseqüència de la seva pietat mariana, Mn. Farré va impulsar la construcció d'una ermita commemorativa, dedicada al Cor de Maria, en aquest poble de les Garrigues. Avui és una bella realitat que al mes de maig d'enguany celebrarà el seu cinquantè ani-

versari. Altres parròquies van conèixer també el zel pastoral de Mn. Farré com Granyena de les Garrigues, Alcanó, Maials i Massalcoreig.

Tot i aquesta dedicació pastoral per diversos pobles de la diòcesi, Mn. Josep Farré era conegut i apreciat per la seva dedicació a la catedral de Lleida, primer com a beneficiat i darrerament com a canonge. Ell es va estimar molt la catedral, ja que hi tenia molts i bons records personals i familiars pel fet que el seu pare n'havia estat sagristà.

Així mateix, i durant molts anys, va ser delegat diocesà de Peregrinacions i un dels impulsors de les primeres peregrinacions

amb malalts a Lourdes, organitzades conjuntament amb la parròquia de Sant Pere, abans de la fundació de l'actual Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida. Al mateix temps, també va organitzar peregrinacions a Fàtima, Santiago de Compostel·la i Roma.

Finalment, cal destacar que des del 1967 va ser actuari del Tribunal Eclesiàstic de la Cúria Diocesana, així com delegat diocesà de Migracions i oficial de la secció de matrimonis. Des de l'any 1947 era beneficiat de la catedral de Lleida i el 12 d'octubre del 2002 el bisbe Ciuraneta el va nomenar canonge honorari emèrit.

Lliurat durant tota la seva vida en cos i ànima al Senyor, en paraules del bisbe Ciuraneta, «Mn. Farré ha fet el lliurament definitiu de la seva vida, per amor a Déu i als germans».

Jordi Curcó

El bisbe dirigirà uns exercicis espirituals oberts a tothom

LLEIDA.— El bisbat de Lleida ha anunciat que Mons. Francesc Xavier Ciuraneta dirigirà uns exercicis quaresmals del divendres 2 d'abril al dimarts dia 6, tot preparant la Pasqua amb intensitat espiritual.

Els exercicis, organitzats pels Grups d'Oració i Amistat, tindran lloc a la casa d'espiritualitat ubicada a l'edifici del Seminari i seu de l'Irel (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) i són oberts a tothom que vulgui participar-hi. També els joves tenen la possibilitat de fer exercicis espirituals adreçats a ells. Es realitzaran al Col·legi Claver de Raimat, organitzats per la Delegació de Pastoral de Joventut. Tindran lloc del 2 al 6 d'abril, dirigits per Dolors Tribó Trepas. (J.C.)

Mons. Ciuraneta: «La Quaresma ens convida a revisar el seguiment de Jesucrist»

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir la tarda del Dimecres de Cendra l'inici del temps quaresmal a la catedral de Lleida, en una celebració organitzada pels diversos arxiprestats de la ciutat.

Com ja és tradició, el rés del viacrucis, presidit pel Crist dels Portants de Sant Llorenç tot recorrent les naus de la catedral, va precedir l'Eucaristia concelebrada pel Capítol Catedral i diversos rectors en representació de les parròquies de la ciutat.

El bisbe Ciuraneta, en la seva homilia, va convidar els fidels a viure amb intensitat el temps quaresmal de preparació a la Pasqua del Crist: «La Quaresma ens convida a revisar el seguiment de Jesucrist.» Tot seguit, va procedir a beneir i imposar la cendra, acompanyat d'altres preveres, als nombrosos fidels que van assistir a la celebració litúrgica.

Eucaristia cada diumenge de Quaresma

Mons. Ciuraneta va tornar a la catedral el primer diumenge de Quaresma a dos quarts de vuit del vespre. I ho farà tots els diumenges del temps quaresmal per presidir l'Eucaristia concelebrada amb el Capítol Catedral. Celebració que des de fa un temps, cosa que ja ha esdevingut costum, acaba amb el cant solemne de Vespres.

El prelat, en l'homilia d'aquest primer diumenge quaresmal, tot reflexionant a la llum de la Paraula de Déu, es va referir a les temptacions que podem experimentar en el nostre seguiment de Jesús, tal com també les va experimentar Jesús mateix.

És en aquest sentit que Mons. Ciuraneta es va referir a la «temptació del pa», tot apuntant a la dificultat que avui s'experimenta en voler transmetre als infants una formació sòlida en virtuts humanes i cristianes: «Molts pares experimenten la temptació de delegar exclusivament la formació dels fills als professors dels col·legis, als catequistes i monitors de les parròquies. Els pares d'alguna manera són temptats a seguir el camí fàcil de delegar plenament la que ha de ser la seva primera obligació: l'educació dels fills. Viuen massa lligats al treball, a la professió, per poder assegurar a la família tots aquells béns materials que el consum reclama.»

El prelat va advertir que no podem oblidar que els pares han d'ajudar a créixer en la fe, l'esperança i la caritat els seus fills: «Una intensa experiència religiosa i espiritual és el que necessiten els nostres infants i nosaltres estem obligats a proposar-la honestament.»

Mons. Ciuraneta va acabar la seva homilia recordant les paraules del Papa, en el seu missatge quaresmal: «Els infants són un estímul per descobrir la senzillesa i la confiança que el creient ha de desenvolupar imitant el Fill de Déu.» (J.C.)

TERRA

Pelegrinatge

Any 2004

SANTA

per la pau

✓ DEL 18 AL 25 DE MARÇ 2004 - TERRA SANTA

- ✓ Del 13 al 22 abril - Ruta de sant Pau - Turquia
- ✓ De l'11 al 17 maig - Ruta de sant Pau - Malta / Sicília
- ✓ De l'1 al 8 de juny - Ruta de sant Pau - Grècia
- ✓ Del 21 al 28 agost - Romania
- ✓ Del 6 al 13 setembre - Polònia
- ✓ Del 5 al 14 octubre - Jordània / Síria
- ✓ Del 22 al 29 octubre - Egipte / Sinai (Ruta de l'Èxode)

Informació i inscripció:

Delegació de Terra Santa — c/ Santaló, 80 — 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 / 932 092 090 / Fax: 932 022 757

Tarraconense

Els bisbes demanen conviure en «veritat, justícia, llibertat i amor»

■ Comunicat de la reunió núm. 169 de la Conferència Episcopal Tarraconense

TIANA.— Els dies 23 i 24 de febrer va tenir lloc la reunió núm. 169 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada, de Tiana. La reunió va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres,

llevat del cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, que es recuperava favorablement d'una intervenció quirúrgica. Durant la trobada, els bisbes van tractar sobre l'actual clima polític i van advocar per una convivència basada en «la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor».

En començar, i en la pregària inicial, els bisbes van donar gràcies per la pròxima canonització del beat Josep Manyanet i Vives, fill de Tremp (Lleida), prevere d'Urgell, secretari del bisbe Caixal i fundador dels Instituts dels Fills i de les Filles de la Sagrada Família. Així mateix, van pregar per Rosa Deulofeu, directora del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut i delegada diocesana de Barcelona del mateix àmbit, traspasada recentment.

1. Passades les eleccions autonòmiques, sobre les quals van fer pública una nota en la reunió d'octubre del 2003, els bisbes de Catalunya van valorar positivament la normalitat democràtica i el bon índex de participació amb què es van celebrar. Van reiterar la seva constant voluntat de servei al país, en la nova legislatura, des de la fidelitat a la seva missió pastoral.

Esdeveniments posteriors que han agitat la vida pública els van moure també a expressar la seva solidaritat amb les víctimes del terrorisme i a reiterar la seva condemna de la violència terrorista, tant a Catalunya com arreu de l'Estat espanyol.

I van expressar el seu desig d'una convivència basada en «la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor», com postulava el beat Joan XXIII en l'encíclica *Pacem in terris*.

2. El matí del dimarts 24 de febrer, els bisbes el van dedicar a la XVI reunió conjunta amb representants de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), entorn del tema *La Pastoral Vocacional a la vida religiosa i consagrada*. Per part dels religiosos van assistir-hi la Gna. Magdalena Codony, missionera del Cor

de Maria i vicepresidenta de la URC; altres membres de la Comissió Permanent de la URC, i un nombrós grup de superiors i superiores majors.

Mons. Martínez Sistach va subratllar la importància del tema de la reunió, en ordre a col·laborar per dur a terme una Pastoral Vocacional conjunta entre les diòcesis i els instituts de vida religiosa.

Eduard Blasco, germà de les Escoles Cristianes, i M. Teresa Alegre, de la Companyia de Maria, van presentar la ponència *Vers una Pastoral Vocacional de conjunt*, i en ella, a partir de les realitats concretes que ara hi ha en aquest àmbit, van plantejar les estratègies a seguir per millorar-la i fer-la més eficaç. Per part seva, M. Antònia Bogónez, filla del Cor de Maria, i Santi Torres, de la Companyia de Jesús, van informar de la recent trobada de religiosos joves que es va celebrar a Barcelona, amb més de 250 participants de 65 instituts religiosos de tot Espanya.

En el diàleg posterior entre els bisbes i els religiosos es va posar de manifest la necessitat de continuar col·laborant en l'àmbit de la Pastoral Vocacional i de valorar totes aquelles iniciatives que mostren la presència de l'Esperit de Déu enmig dels joves.

3. Mons. Josep Àngel Sáiz va informar els bisbes de la pròxima celebració de la IV edició del Parlament de les Religions del Món, que tindrà lloc a Barcelona del 7 al 13 de juliol. vinent, en el si del Fòrum-Universal de les Cultures 2004. El lema del Parlament és «Camins per a la pau: la saviesa d'escoltar, la força del compromís». Serà una setmana de tre-

ball intens en la qual es combinarà l'activitat en petits grups amb sessions multitudinàries. Els participants podran aprofundir la diversitat d'entitats religioses presents en el Parlament, els recursos i les possibilitats del diàleg interreligiós i el potencial que tenen les religions per contribuir a la construcció d'un món millor.

4. Mons. Pere Tena va presentar als bisbes el projecte de cantoral litúrgic bàsic, elaborat per la Secció de Música de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, en compliment de la resolució núm. 52 del Concili Provincial Tarraconense. Els bisbes van valorar molt positivament el treball fet i van aprovar per unanimitat el cantoral, el qual serà editat pròximament.

5. Mons. Sáiz, bisbe delegat de la CET per a l'Ensenyament, i el P. Francesc Riü,

salesià, director del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, van informar els bisbes de la situació actual de l'ensenyament de la religió tant a l'escola pública com a l'escola concertada a Catalunya. Els bisbes van expressar el seu desig que sigui respectada la llibertat dels pares a escollir el centre escolar que desitgin per als seus fills i a facilitar l'opció que els pertoca per escollir per als seus fills l'ensenyament religiós catòlic en els diferents nivells educatius.

6. Mons. Joan Enric Vives, secretari de la CET, va presentar el balanç de l'any 2003 i el pressupost de l'any 2004 del Fons Comú Interdiocesà. Els bisbes els van estudiar i els van aprovar.

7. Mons. Vives també va informar els bisbes del seu recent viatge a Terra Santa com a delegat de la Conferència Episcopal Espanyola per assistir a una reunió de bisbes europeus i nord-americans per donar suport a les comunitats cristianes del país de Jesús. El bisbe d'Urgell va subratllar la difícil situació que viuen el país i els seus habitants i la necessitat de col·laborar activament des d'aquí per donar suport espiritual i material als cristians de Terra Santa. (C.C.)

TARRAGONA

Comencen les obres de restauració de l'església de Sarral

SARRAL.— Les obres de rehabilitació de la parròquia de Santa Maria de Sarral han començat fa unes setmanes. L'actuació pretén consolidar el terra i procedir a la vegada a la col·locació d'un enllosat de sis-cents metres aproximadament. A més, també es preveu l'obertura de dos grans finestrals, tot just al darrere de l'altar major.

Aquests treballs completaran tota una etapa de realització de petites obres de millora, efectuades els darrers anys i que han estat impulsades per l'actual rector, Mn. Jordi Díaz Moix. Cal recordar que el desembre passat ja es va inaugurar una gran portalada de ferro, al mur lateral sud, situada sota el timpà romànic de l'antiga església de Santa Maria, pertanyent als segles XII-XIII, recentment restaurat. Posteriorment, i a més llarg termini, es preveuen altres millores per realçar aquesta joia arquitectònica barroca que data del 1752, però que va ser enderrocada durant la guerra civil i posteriorment reconstruïda.

A hores d'ara, les celebracions eucarístiques i els actes de culte s'han traslladat, a causa de les obres, a una capella que hi ha a l'abadia i també a l'ermita dels Sants Metges, de Sarral. (J.B.)

L'església de Sarral.

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Nom: _____
Cognoms: _____
Adreça: _____
Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
Codi Postal: _____
Població: _____
Província: _____
E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Joves

VII Trobada General del Moviment Cristià de Joves

■ 17 joves fan el pas cap a la militància del moviment

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.— La parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat va acollir el 29 de febrer la VII Trobada General del Moviment Cristià de Joves (MCJ). Uns 200 joves de diferents parròquies vinculades al MCJ de la diòcesi de Barcelona es van trobar en l'assemblea anual. Durant la trobada es va retre un homenatge a Rosa Deulofeu, una de les principals impulsores del MCJ.

Comunió és la paraula que defineix més bé aquesta trobada. Comunió entre els joves i també comunió amb la comunitat parroquial que els acollia. Així es va viure en l'eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles, que presentava una església de Sant Isidre ben plena. A l'eucaristia, 17 joves del MCJ van fer el pas cap a la militància. «Mitjançant aquest acte públic, els joves es comprometen a seguir Jesús des d'una posició activa, adulta i responsable; en definitiva, i tal com assenyalava el cardenal, "ser portadors de llum i de pau enmig del món"», explica l'equip diocesà del MCJ.

En l'homilia, el cardenal va encoratjar els nous militants a saber nedar contra corrent, a no deixar-se endur pels corrents agressius i insatisfactoris del nostre entorn. L'equip diocesà del MCJ indica que «amb gran alegria, Ricard M. Carles va imposar a cadascun dels nous militants la creu de fusta senzilla, característica dels membres del moviment».

Prèviament a la trobada, el 28 de febrer, es va celebrar un recés per als joves

militants i per als que farien el pas. Unes 40 persones van treballar el lema «Servidors de l'Evangeli», el pla del curs 2003-2004. «Es tracta d'un pla bianual. En aquest segon any s'ha centrat en el servei als que ho necessiten més. El document de fons del curs és el de Joan Pau II *La preocupació per la qüestió social*», comenta l'equip del MCJ. Aquest tema va ocupar gran part de la trobada general i s'hi va aprofundir a través de quatre tallers: Quart Món (Càritas), Missions (Delegació diocesana de Pastoral de Missions), Apostolat de la Salut (Delegació diocesana de Salut) i Educació en el Lleure (Fundació Pere Tarrés). Totes aquestes activitats es van combinar amb el lleure i la bona convivència.

Acció Catòlica

El 1997 es va començar a organitzar el MCJ, l'objectiu del qual és introduir el jove en l'esperit de l'Acció Catòlica. Segons l'equip diocesà, cal descobrir el sentit de les tres paraules que el defi-

El cardenal va presidir l'eucaristia de la trobada.

neixen: «*Moviment*. Superació, doncs, de tota visió individualista o de grup tancat per sentir-se agermanats amb els altres grups diocesans. Obertura també a tota la joventut, per a l'evangelització de la qual hi ha el MCJ; *Cristià*. El MCJ gira entorn a la trobada personal amb Jesucrist, al coneixement del seu evangeli, del seu seguiment en l'Església. La celebració sacramental de la fe té una importància primordial; *de Joves*. El MCJ ha d'estar en relació amb tot el món dels joves i ha de tenir una presència significativa.»

El MCJ es defineix com un moviment d'Església, amb una vinculació especial

en l'àmbit parroquial i arxiprestal; és un moviment educatiu, és a dir, «es proposa la realització dels joves, com a homes i dones cristians». Té presents els diferents àmbits de la vida del jove i l'ajuda a prendre consciència de la seva realitat, a donar-li sentit a la llum de l'Evangeli, a prendre decisions... «Formar és ajudar els joves a fer seus, progressivament, "els mateixos sentiments que tingué Jesucrist" (Fl 2,5). Entenem la formació com un procés de "renovació d'esperit i de mentalitat" (Ef 4,12-14). El MCJ desenvolupa una pedagogia activa que aspira a no dissociar la fe i la vida, a descobrir la presència de l'Esperit en la història, a ser llevat dins de la realitat (Lg, 31).»

El MCJ també ofereix formació que va des de la lectura de la Paraula de Déu a una catequesi viva, passant per analitzar la societat «pel que fa a les exigències de la missió evangelitzadora de l'Església». El MCJ és un moviment evangelitzador ja que «no tan sols cerca la presència de joves en l'Església, sinó també la presència de l'Església al món dels joves. (...) Se sent enviat a una nova evangelització, a promoure una nova cultura i civilització de la vida i la veritat, i de la justícia i de la pau, de la solidaritat i de l'amor».

Rosa Maria Jané Chueca

La bona convivència va marcar la trobada.

- 1.— Com es va implantar el MCJ a la teva parròquia?
- 2.— Com t'has sentit en el teu pas cap a la militància?

Gustavo Castronuño i Garcia, 20 anys, estudiant d'INEF. Parròquia de Sant Andreu del Palomar (Barcelona)

- 1.— Ve de lluny, potser de fa cinc o sis anys, quan el nostre grup va rebre la Confirmació i vam decidir continuar vinculats a la parròquia. Els nostres animadors més veterans, la Lourdes i en Javi, ens van presentar el MCJ com una possibilitat d'involucrar-nos en una cosa més gran que la parròquia. Volíem que allò fos un punt i seguit, però no un punt final, per això ens hi vam abocar tots deu que formem el grup.
- 2.— Personalment, m'he trobat molt bé i m'he sentit molt content i orgullós. La felicitat és completa.

Núria González i Colom, 27 anys, advocada. Parròquia del Sant Esperit (Terrassa)

- 1.— A la meua parròquia hi ha un grup de joves, anomenat el Número 5, que té un perfil proper al de l'Acció Catòlica General de Joventut. Per això, quan la Delegació de Pastoral ens va proposar ajuntar-nos amb altres parròquies, vam decidir participar-hi i, de pas, conèixer i compartir experiències amb altres joves com nosaltres.
- 2.— Amb molta il·lusió. Fer el pas no és una formalitat, sinó una manera de confirmar-se com a cristiana en tots els moments de la vida, també en els de dificultat. Vaig gaudir molt de la realització del manifest amb els altres militants nous: tots teníem moltes coses a dir, però tots volíem dir el mateix.

«**E**stimats fills! També avui, com mai, us convido a obrir els vostres cors als meus missatges. Fills, sigueu d'aquells que atrauen les ànimes cap a Déu i no d'aquells que les allunyen. Sóc amb vosaltres i us estimo amb un amor particular. Aquest és un temps de penitència i de conversió. Des del fons del cor us convido: sigueu meus amb tot el cor, i aleshores veureu que el vostre Déu és gran, perquè Ell us donarà la benedicció i la pau en abundància. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de febrer del 2004

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Ajudant a envellir protegits

■ La Fundació Mare de Déu dels Àngels es dedica a les persones de la tercera edat

A la nostra societat l'esperança de vida és cada vegada més gran, cosa que ha donat lloc a un sobreenvelliment de la població i a un augment de les patologies cròniques que impedeixen una persona anciana sortir-se'n per ella mateixa. Vivim més anys, en quines condicions, però?

L'Anna Maria té 81 anys, en fa 15 que viu sola en un petit pis situat al centre de Barcelona, no té família i conviu amb 7 gats i amb piles d'escombraries. Desconfia dels veïns i de tothom qui truca a la seva porta. Menja quan ella ho creu necessari i cuina en un fogó que té en una taula plena de diaris, cartrons de llet, etc. Un dia arriba una persona a casa seva i li explica que els veïns estan amoïnats per la seva seguretat i per la d'ells mateixos, qualsevol dia podria passar un accident irremediable, així que decideixen denunciar la situació a un jutge. Aquest ha considerat que la Fundació Mare de Déu dels Àngels s'encarregui de tenir-ne cura, perquè no està capacitada per valer-se per ella mateixa. L'Anna Maria no vol escoltar ni saber res d'estrany, jutges, veïns i, sobretot, no vol saber res de deixar casa seva, el seu món.

L'Anna Maria no existeix, però hi ha moltes persones que s'ajusten a la seva descripció. Una gran part dels expedients que des del jutjat es presenta a aquesta Fundació reuneixen les mateixes característiques. Són els destinataris del programa de protecció integral: gent de 65 o més anys d'edat, judicialment incapacitada o en procés d'incapacitació, amb dificultats greus per autogovernar-se. Necessiten una tutela. N'hi ha de diversos tipus: la total, que suposa que el tutor és el representant legal de la persona, inclou la capacitat d'obrar de l'incapacitat i també té al seu càrrec la gestió patrimonial; la parcial, segons el que per expedient estigui capacitada la persona per fer o no, i finalment, la curadoria, on les persones poden fer moltes coses però necessiten algú que les ajudi, per exemple, per encarregar-se de les tasques administratives. El tutor és qui determina quin tipus d'assistència necessita l'atès, un cop que des del jutjat se l'incapacita o es dictamina

que està en procés d'incapacitació. De les 146 persones que el 2003 han estat tutelades per la Fundació, 5 s'han quedat a casa seva i la resta, en una residència adequada al seu cas.

Especial importància a la seva autonomia

Diverses persones grans i els voluntaris que els atenen celebrant un carnestoltes.

La Fundació entén que aquestes persones, malgrat la seva incapacitació, mereixen el màxim respecte i suport en el seu desenvolupament personal. En aquest sentit, es dona especial importància a la seva autonomia. Sempre que tinguin un mínim de coneixement, són informades directament sobre les actuacions a fer per part del tutor, curador o administrador. Parlem amb la presidenta de la Fundació, Encarnación Rodríguez Cerdá, que ho exemplifica de la manera següent: «Tenim un home de 96 anys del qual només som curadors perquè ell pugui fer moltes coses. Viu a casa seva acompanyat d'algú al qual paga, els diumenges el porta un voluntari a ballar a la Paloma, als matins li posem música i balla al gimnàs, i dina amb nosaltres tots els dies. Pràcticament, l'orientem i controlem les 24 hores i ell, alhora, se sent molt independent. Es tracta que estiguin protegits.»

La protecció pot ser exclusivament patrimonial, és a dir, efectuar aquelles

gestions patrimonials que li siguin encomanades, inclosa la guarda de fet, amb la finalitat d'evitar l'espoliació dels patrimonis, perquè puguin gaudir d'un estatus adaptat a les seves necessitats. El tutor és responsable de la representació, defensa i administració dels béns de la persona tutelada, sempre a favor dels seus inter-

essos. I és que, tal com ens explicava Encarnación, no és el primer cas que arriba a les seves mans d'una persona gran amb molts mitjans econòmics que és cuidada per un familiar que li roba diners. I tot i que el seu tutor a la Fundació li ho faci saber, no li importa, ja que com Encarnación ens va explicar, el tutelat acostuma a respondre el següent: «Vostè no es refia d'aquesta persona, però, i jo de vostè?, jo a vostè no el coneix.» A l'entitat es decideix posar una persona

que vigili que el tutelat rebi les cures adequades per part del familiar i, alhora, que estigui atent al fet que no robi més diners.

Les traves familiars

Aquestes són les principals dificultats que es troben a l'hora de fer la seva tasca: la familiar, quan hi ha diners per mig. «Si la persona és rica, llavors té família i estan barallats entre ells, arribem nosaltres perquè el jutge diu que no es refia de ningú de la família i prefereix lliurar la tutela a una entitat com la nostra. Hem de lluitar amb el tutelat, la família i fer de mitjancers en les baralles familiars. Si afegeixes a això el fet que la persona viu a casa seva amb algú de la família és, fins i tot, més complicat, perquè has de pactar com li dones els diners i vigilar que no se'n aprofitin.»

Quan els recursos de les persones són escassos hi ha menys traves al desenvolupament de la tasca d'aquesta entitat. Demanen als tutelats totes les seves dades

i documents personals perquè, entre altres coses, sol·licitaran una ajuda a la Generalitat per costejar la plaça a la residència que necessita, en el cas que la necessiti. De fet, la Fundació Mare de Déu dels Àngels tan sols rep ingressos per part de la Generalitat, no rep cap altra subvenció, ni té socis, per exemple.

Les tasques assistencials de la Fundació comprenen les visites domiciliàries mensuals, tant si es troben a casa seva com si es troben en una residència, per part dels assistents socials de l'entitat, els quals redacten informes socials després de cada visita; el seguiment psicològic quan el tutelat ho requereix; contacte amb els familiars de les persones tutelades, si els tenen, quan es considera convenient per al tutelat; també s'han organitzat alguns berenars al centre de dia de l'Obra Social Sanitària Cor de Maria; algunes de les persones tutelades són recollides cada matí al seu domicili (particular o a la residència) i són portades al centre de dia, on passen el dia. I és que, al cap de dos o tres mesos de ser tutelats, tant a residències com al domicili, les persones milloren moltíssim. Quan la millora és palpable, el tutor mira d'esbrinar allò que més agradaria al tutelat per ampliar-li les activitats que pugui fer.

La Marta feia tres mesos que havia estat ingressada en una residència als afores de Barcelona, però el que més desitjava era passejar pel centre de la ciutat. Se sentia forta, amb ganes de caminar i veure gent, botigues, vida... Així li ho va dir al seu tutor, que era conscient de la seva millora física i psicològica. Va decidir el seu trasllat a una residència del centre i actualment surt un o dos cops per setmana acompanyada d'un voluntari. És anar de passeig, però significa molt més que passejar.

Consuelo Chaves Mejuto

FUNDACIÓ MARE DE DÉU DELS ÀNGELS
C/ D'EN GRASSOT, 32, PRAL. 1R
08025 BARCELONA
TEL.: 932 075 250
FAX: 934 570 775

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

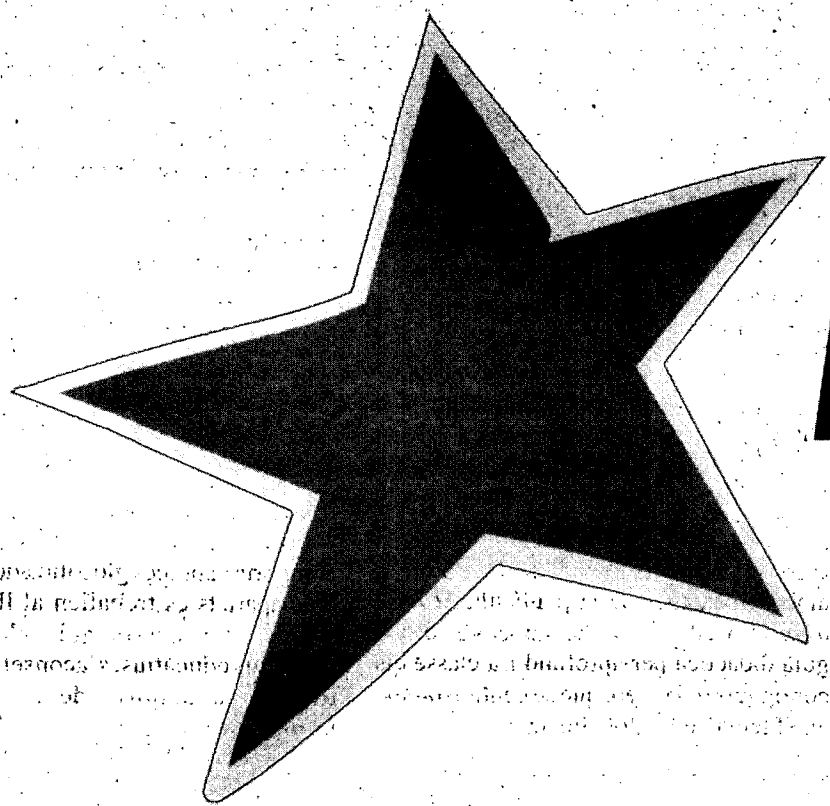
Persones i entitats

Per a més informació

012 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

la ràdio amable

**ràdio
estel**

t'estimo!

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4

- Lleida 90.9
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Mans Unides aposta per l'educació en valors

■ Elabora materials pedagògics per ser treballats a l'escola

BARCELONA.— Sota el lema genèric «Fem del món la terra de tothom», Mans Unides ofereix un programa d'educació en valors per als tres pròxims anys, en els nivells d'Infantil, Primària i Secundària. Els materials són gratuïts —es poden demanar a través de la web www.mansunides.org— i estan pensats per facilitar als educadors la seva tasca, oferint-los fitxes d'activitats fàcilment utilitzables a la classe.

Un any més, i ja en són dotze, Mans Unides presenta nous materials pedagògics per treballar l'educació per al desenvolupament dins de l'educació formal, com una part important d'una completa educació en valors. Els materials els agrupa en triennis temàtics, que coincideixen amb les seves campanyes de sensibilització.

El tema al qual Mans Unides dedicarà els pròxims tres cursos és el de la globalització, una paraula que s'ha ficat de ple en la vida quotidiana i que fa referència a un concepte del qual, sovint, resulta difícil tenir una idea clara. Vivim en un món cada cop més globalitzat i interdependent; la marxa d'aquest procés no es pot aturar, raó per la qual és important conèixer-ne el

significat. L'aspecte predominant de la globalització actual és l'econòmic i financer, amb tots els efectes negatius que produeix a escala mundial. La globalització es desenvolupa per atendre aquests aspectes economicistes, deixant de banda l'ésser humà, la qual cosa provoca que actualment la realitat més globalitzada, si atenem el nombre de persones que l'experimenten en el món, és la pobresa.

Posada al servei dels éssers humans, dels seus drets i necessitats, la globalització pot fer molt per canviar la injusta realitat del món actual. Mans Unides, en el compromís de construir un planeta més just i humà, vol treballar el tema de la globalització en tots els seus aspectes (so-

cials, culturals educatius, etc.) i aconseguir per a tothom els drets mínims de la persona: la salut, l'educació, la justícia, la pau... Aquesta és l'autèntica globalització, en un sentit humà, per la qual aposta Mans Unides i que farà possible el lema genèric d'aquest trienni: «Fem del món la terra de tothom.»

Els materials del trienni s'entreguen en bosses retractilades i es guarden en un mateix arxivador facilitat per Mans Unides. Estan constituïts per fitxes d'activitats i recursos, mida DIN-A4, que es lliuren anualment al professorat que ho hagi sol·licitat. Les fitxes d'activitats estan dividides en tres parts en tots els nivells (Infantil, Primària i Secundària): objectius, desenvolupament i pautes per a la reflexió. Les activitats estan unificades per ser treballades en tot el centre educatiu. Com a material complementari, hi ha una sèrie de tres vídeos per a nens i joves de 9 a 13 anys, amb personatges de la pel·lícula *El bosc animat*. Cada un va acompanyat d'una guia didàctica per aprofundir a classe els continguts del vídeo, que se centren també en el tema de la globalització.

Material destinat a l'ensenyament de Primària.

El contingut dels materials s'ha estructurat en cinc blocs fonamentals: el neoliberalisme, com a doctrina econòmica en què es basa i com a filosofia de la globalització; les multinacionals, com a grans divulgadores i beneficiàries; la tecnologia, com a pilar bàsic que permet agilitzar els intercanvis econòmics i financers; la preeminència dels EUA i, més genèricament, d'Occident en tot el procés, i la unificació cultural, cap a patrons occidentals, que comporta el procés globalitzador. Aquests cinc apartats es treballen al llarg de les fitxes. Per aconseguir al final els objectius educatius, s'aconseja realitzar totes o la majoria de les activitats proposades. (C.C.)

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

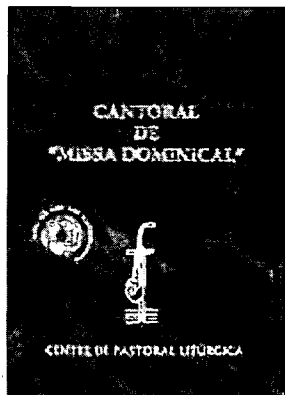
- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.
- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.
- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web: www.cpl.es / mail: cpl@cpl.es

Colònies de Setmana Santa per a infants diabètics

BARCELONA.— L'Associació de Diabètics de Catalunya ha anunciat la convocatòria de quaranta places per a les colònies que organitzarà durant aquesta Setmana Santa, concretament entre el 3 i el 7 d'abril. Van dirigides a infants de 6 a 12 anys amb diabetis, els quals participaran en activitats pròpies de la seva edat en colònies convencionals, però amb l'afegit que es vetllarà d'una forma especial per garantir-los un bon autocontrol dels seus nivells glucèmics.

Amb aquest objectiu, es compta amb metges, infermeres i dietistes que complementen el treball dels monitors, alguns dels quals també són diabètics. Es tracta d'ajudar en la formació dels nens i les nenes amb diabetis i donar-los els elements que els facilitin el coneixement de la malaltia i que s'esforcin a controlar-la per

tal de ser autosuficients i portar, així, una vida el més normal possible, tot mantenint a ratlla la diabetis i evitant les complicacions cròniques. En aquestes colònies també hi poden participar els germans, cosins o amics del nen o nena amb diabetis i que tinguin entre 6 i 12 anys.

Aquestes colònies es poden fer gràcies al suport i patrocini tant del Consell Assessor de la Diabetis del Departament de Sanitat de la Generalitat com de l'Associació Catalana de Diabetis, la Fundació Sardà Farriol i la Fundació Diabem, així com també per la participació de diversos centres hospitalaris i de diversos patrocinadors privats. Per a més informació: Secretaria tècnica, tel. 934 541 404 (de 16.00 a 20.00), Montserrat Soley, coordinadora de les colònies, tel. 670 211 995 (tardes) i web: www.diabetis.org (C.C.)

VII Simposi Internacional sobre Regulació Natural de la Fertilitat

BARCELONA.— Del 18 al 20 de març, Barcelona acollirà a la Universitat Internacional de Catalunya el VII Simposi Internacional sobre Regulació Natural de la Fertilitat. La finalitat del simposi és millorar la regulació de la fertilitat mitjançant la utilització de mètodes respectuosos amb la salut i la fisiologia femenina i, per tant, més ecològics i naturals.

Hi participaran 150 professionals europeus d'aquest àmbit que tractaran, entre altres, els temes següents: la investigació en la planificació familiar natural, l'aplicació clínica del coneixement de la fertilitat, el paper de la bioètica en la sexualitat, la fertilitat i la procreació humanes i la tasca informativa, assistencial, docent i investigadora de la infermeria. Per a més informació: Renafer, c/ Bonaplata, 42-54 - 08034 Barcelona, tel. 932 805 683, a/e: fertilidad@renafer.org (C.C.)

cultura

L'Evangeli en goma escuma

■ El grup Valiván difon un espectacle infantil amb guinyols sobre les paràboles de Jesús

A l'escenari, davant d'un fons negre, hi apareix lentament un home vestit de fosc, amb una Bíblia, i es dirigeix amb cara seriosa al públic, desenes de nens que escolten atents. «Us explica-

ré les paràboles de l'Evangeli —anuncia Iván, el misteriós actor, en to greu—. Són històries que ens va explicar Jesús, semblants a les endevinalles perquè vosaltres heu d'endevinar-ne el sentit

amagat.» Així comença l'espectacle que la companyia de teatre de titelles Valiván representa en diversos col·legis de la geografia espanyola des del mes de febrer passat fins al juny.

La funció fa un tomb tan bon punt comença, quan l'actor continua: «Les paràboles són com els contes...» En aquell moment apareix de sobte, davant la sorpresa d'Iván, un ninot de goma escuma, la Granota Leopoldo, que diu: «Contes? Per això he vingut jo!» Passat un estira-i-arronsa perquè el putxinel·li abandoni l'escenari, Iván li demana que es quedi en un racó, des d'on anirà fent preguntes als nens al llarg de tota la funció i hi afegirà un toc d'humor amb els seus comentaris. La granota diàloga amb els nens: és una manera de dirigir la seva atenció cap als punts clau que els permetran comprendre el significat de les paràboles. Així ho explica la guionista de l'espectacle, Valeria Olguín: «La fem servir juntament amb altres recursos, com la identificació dels nens amb alguns personatges, les explicacions directes dels titellaires i les cançons que segueixen cada paràbola, que resumeixen i afirmen el contingut.»

«Pel que fa als comentaris graciosos de la granota, he de reconèixer que al començament ens va costar molt afegir-hi un component d'humor, però ens vam esforçar especialment perquè volíem que els infants es divertissin, a més de rebre el contingut», explica Valeria.

Paràboles amb missatge

Després de la introducció, comença la primera paràbola de l'espectacle: l'ovella perduda. La història és explicada des del punt de vista de l'ovella desobedient que se separa del ramat quan es veu temptada per un llop disfressat d'herba que l'allunya de les seves companyes. El pastor la salva pels pèls, per a tranquil·litat dels assistents; just en el moment que el ferotge animal es disposava a devorar-la.

«Aquesta paràbola ens ha permès conduir els infants a pensar en les actituds de la solidaritat i l'obediència», explica Valeria, que recorda com els nens van saber respondre amb les seves paraules que el pastor era Jesús i l'ovella perduda ells mateixos, quan eren desobedients, deien mentides o pegaven a un company.

A continuació, la companyia representa la paràbola del bon samarità, en la qual els nens i nenes comprenen més bé el personatge que queda abandonat enmig del carrer, quan se'ls explica que va ser assetjat mentre portava a la seva família els diners que havia guanyat. En aquesta paràbola, es fan servir dos ninots diferents per representar l'home abans i després de ser agredit, un amb la cara llisa i l'altra amb ferides.

Tots els ninots han estat confeccionats al centre d'art cristià de Los Cabos, a Astúries, per la família Olguín Mesina. Valeria i Iván, que donen nom a la companyia, i els seus quatre fills, Jaime, María, José i María Valeria, han preparat les representacions teatrals durant dos mesos, donant veu i vida a cada personatge i al conjunt de l'obra. Hi ha titells que els serveixen per a diferents paràboles, com és el cas del bon samarità, que coincideix amb el bon pastor.

L'espectacle acaba amb la paràbola del Pare misericordiós, la més llarga i complexa, que mostra el fill necessitat del perdó del seu pare. «Al principi de la història, el fill pròdig apareix com un noi despreocupat que no vol treballar —explica Valeria—. Els nens del públic s'hi enfaden i li diuen mandrós a crits. Després les coses li comencen a anar malament, plora, i finalment els nens s'alegren que torni a casa i que el pare el perdoni.»

Tasca evangelitzadora

Fins ara, escolars de tres a dotze anys dels col·legis de la Presentació de Maria de Vitòria, Sant Sebastià i Urnieta han sentit ja els diàlegs dels guinyols entre ells o amb els mateixos titellaires, hi han cantat i corejat i han aplaudit el final feliç d'aquestes històries que Jesús explicava als seus deixebles fa dos mil anys.

La família Olguín ha destacat la bona acollida i la receptivitat dels infants en les primeres cinc representacions, «potser

La família Olguín al complet.

perquè es tracta de col·legis religiosos i també per la preparació anterior que els professors havien dut a terme, ensenyant els nens la cançó final de l'espectacle, per exemple», explica María.

Amb l'espectacle de les paràboles, la família Olguín ha pogut treballar per primer cop en un tema directament evangelitzador. «És com un regal, un privilegi —diu Valeria—, després d'haver treballat durant anys amb valors i virtuts.» La trajectòria professional de Valiván inclou una col·laboració per al programa infantil *Barrio Sésamo*, d'animacions amb plastil·lina i representacions al temple de

la Sagrada Família sobre l'arquitecte Antoni Gaudí.

«Ens hem enfrontat a aquest darrer projecte amb molt de respecte —diu Valeria—, conscients que estem mostrant el que Crist ens va ensenyar. La preparació ha estat esgotadora però també comptàvem amb gràcies abundants, perquè hi havia moltes persones de la nostra comunitat de Los Cabos pregant per l'èxit de les representacions.»

Les funcions de les paràboles formen part d'un projecte titulat *Jesús*

Cuentacuentos, los títeres al servicio de la pastoral infantil, una sèrie de tretze paràboles que, a més de representar-se en llocs diversos, seran registrades en vídeo digital per ser distribuïdes per televisions d'arreu del món. Ara, Valiván començarà a preparar el muntatge de les paràboles del sembrador, l'amic inoportú i el servent sense entranyes, que representaran en els mateixos col·legis on han actuat aquest mes. També han rebut diverses sol·licituds per actuar en escoles d'altres ciutats, entre elles Madrid.

Patricia Navas

La bona notícia...

Guardó per al Servei Jesuïta de Refugiats

La institució Servei Jesuïta de Refugiats (SJR) ha estat premiada per tercera vegada amb el Premi Internacional Navarra a la solidaritat, que està dotat amb 26.000 euros (prop de quatre milions i mig de pessetes).

El president del jurat, Ignasi Ramonet, director de *Le Monde Diplomatique*, així com la resta de membres, han manifestat el motiu d'aquesta concessió: «En consideració a la trajectòria de la Companyia de Jesús que durant més de vint anys ha fet un treball sòlid i seriós a favor de les poblacions refugiades i emigrades.» El guardó va acompanyar d'un diplomà acreditatiu. L'acte solemne de lliurament del premi se celebrarà durant la propera primavera.

Alfonso García, membre del jurat, va recordar l'esperança que aporta la tasca desinteressada de col·lectius com el Servei Jesuïta de Refugiats. «Reconforta —va dir— comprovar com en aquest temps, en què les guerres, la violència, el terrorisme i la violació dels drets fonamentals de l'home i la dona ocupen les primeres pàgines de tots els diaris i programes informatius de ràdio i televisió, encara hi hagi testimonis efectius: l'acció generosa, gratuïta i solidària d'homes i dones que centren tot el seu esforç per assolir una vida més digna a aquells que els ha tocat néixer i créixer en països desfavorits.»

Tant de bo s'instituís a Catalunya un premi semblant al de Navarra, perquè també aquí no manquen persones i col·lectius que malden per objectius semblants. Seria una bona notícia.

Francesc Gamissans

**VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?**

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió
Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant
Ignasi, en règim d'internat i silenci.

20 - 21 DE MARÇ

(Entrant el dia 19 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001. Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Celebració dels cent anys de l'Observatori de l'Ebre

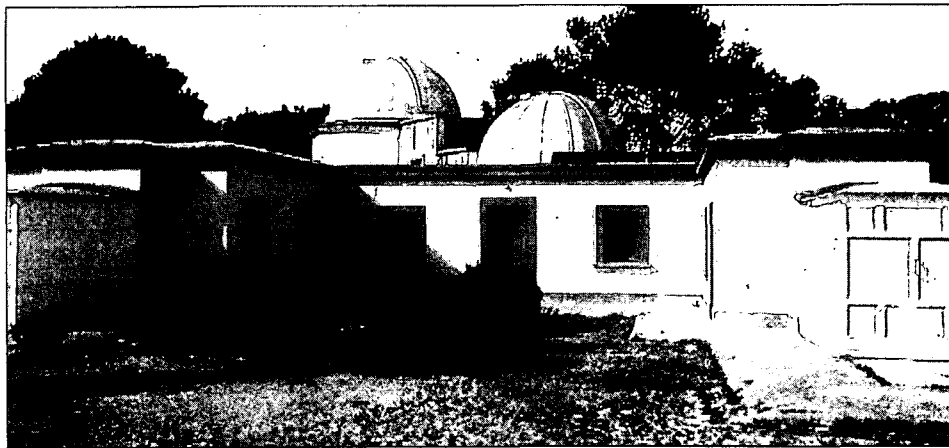
■ El P. Alberca i el P. Cardús van impartir una conferència a l'entorn d'aquesta rellevant institució científica d'investigació i anàlisi

ROQUETES.— El 28 de febrer passat es va celebrar la vuitena matinal de conferències-debat a l'Observatori de l'Ebre sota el títol *Per què i per a què* d'aquesta institució centenària, fundada per la Companyia de Jesús. La inauguració privada de l'Obser-

vatori de l'Ebre va tenir lloc el 8 de setembre del 1904 i la pública, el 28 d'agost del 1905, amb motiu d'un eclipsi solar. El seu objectiu és estudiar la connexió entre l'activitat solar i diversos fenòmens elèctrics i magnètics del nostre planeta.

Miquel Torta, actual director de l'Observatori de l'Ebre i primer laic que el dirigeix, va presentar l'acte de l'esmentada matinal. Va comentar els currículums dels dos conferenciant: el P. Lluís Felip Alberca, que ha destacat últimament en la projecció nacional d'aquesta institució científica i en la preparació d'investigadors laics, i el P. Josep Oriol Cardús, continuador de la projecció internacional de l'Observatori de l'Ebre i de la modernització dels instruments. Va quedar ben clar que aquesta institució no és una estació, ni un laboratori ni una universitat. És tot un complex d'investigació, d'anàlisi i de serveis d'alta divulgació d'àmbit internacional.

El P. Alberca va ser qui va encetar la primera part de la conferència, que va comptar amb el suport d'un audiovisual.

L'Institut Universitari de l'Observatori de l'Ebre.

Va dir que des del 1904 ja s'estudiaven les relacions entre les irradiacions solars i els fenòmens atmosfèrics, el que avui dia

s'anomena física solar. Dels 130 observatoris que hi ha arreu del món, 32 van ser fundats per la Companyia de Jesús.

«Va ser el P. Ricard Cirera —va explicar el ponent— el primer director de l'Observatori de l'Ebre, després de visitar molts observatoris regentats per jesuïtes.» El 1910 es van començar a editar els butlletins de l'observatori i el 1913 va néixer la revista *Ibérica*, d'alta divulgació. El 1920 el P. Lluís Rodés va substituir el P. Cirera al capdavant de l'Observatori de l'Ebre. Des d'aleshores va viatjar sovint als Estats Units, on impartia conferències i aconseguia diners per adquirir més instruments. «Cal destacar l'eficiència exemplar del P. Rodés durant els tres anys de guerra: 1936-1939», va afirmar el P. Alberca.

Per la seva banda, el P. Cardús, director de l'Observatori de l'Ebre entre els anys 1970 i 1985, va ser l'artífex de la modernització dels aparells, seguint l'estil del P. Antoni Romaña. El nucli del seu parlament —per cert, en un to força sentit— va ser la justificació de l'espiritualitat d'un jesuïta que no es dedica al ministeri sacerdotal pastoral i sí, en canvi, a servir l'Església en l'estudi de les coses creades segons la mentalitat del fundador Ignasi de Loiola.

Finalment, el president de la Fundació Manyà, organitzadora de l'acte, va recordar que durant els dies 2, 3, 4 i 5 d'abril es podrà assistir des de l'Observatori de l'Ebre —a través de la via televisiva— les conferències del 10è Congrés Europeu, organitzat per la Societat Europea per a l'Estudi de la Ciència i la Teologia, que se celebrarà a Barcelona amb el lema «Ciències i teologia en la dinàmica de les cultures. Corrents de saviesa?»

J. Blanc i Bahima

Ponència sobre salari just i globalització

BARCELONA.— El 19 de febrer passat, va tenir lloc a l'hotel Rívoli de Barcelona, dins d'un cicle de tertúlies-col·loquis a l'entorn de l'ètica empresarial, el primer «Cafè amb...» d'enguany, una iniciativa organitzada per Professionals per l'Ètica. El convidat va ser Mn. Joan Costa, doctor en Teologia Moral i enginyer en Telecomunicacions, que va parlar sobre *Salari just i globalització*.

Mn. Joan Costa es va referir, en un primer moment, a la perspectiva històrica de la doctrina social de l'Església en relació amb el salari i els diferents tractaments que se li ha donat des de l'encíclica *Rerum novarum*, de Lleó XIII, fins als nostres dies. Va destacar en la seva exposició que «la postura del magisteri social de l'Església es troba en oposició amb les tesis neocapitalistes actuals». També va al·ludir al «salari familiar», entenent com a tal la remuneració econòmica que ha de percebre una persona en atenció a les seves circumstàncies familiars, especialment en relació amb el nombre de fills.

Davant de les preguntes dels assistents, Mn. Costa va dir que «enfront de les tesis contraposades del capitalisme i del socia-

lisme, l'Església defensa la idea del contracte social», és a dir, aquell amb el qual el treballador sent i sap que l'empresa on treballa és cosa pròpia. Aquesta implicació del treballador en l'empresa pot aconseguir-se mitjançant diverses fórmules: «L'accionariat obrer, la participació del treballador en els beneficis de l'empresa o la cogestió.»

El ponent va encoratjar els empresaris assistents i els futurs empresaris a adoptar fórmules imaginatives i creatives per aconseguir la presència de les relacions laborals en el salari familiar. D'altra banda, va afirmar que «d'acord amb el principi de solidaritat, on no arribi l'empresari (empresari directe) ha d'arribar l'Estat (empresari indirecte), qui, a més, ha de promoure polítiques adients per conciliar la vida familiar i laboral». Finalment, Mn. Joan Costa va afegir que «la persona ha de ser el subjecte, el centre i el fi de tota activitat econòmica i no tan sols la consecució de beneficis o l'enriquiment dels accionistes majoritaris».

Josep Agudo

Secretari de Professionals per l'Ètica-Catalunya

Concurs de poesia i assaig de la Fundació Manyà

TORTOSA.— S'ha convocat recentment el III Concurs de poesia i el II Concurs d'assaig de la Fundació Manyà, del bisbat de Tortosa. El tema de la poesia és lliure i ha d'estar escrita en català. Es podran presentar d'un a tres poemes amb un total d'entre trenta i quaranta versos. La data límit per presentar els treballs és el 4 d'octubre. El lliurament dels premis —600 euros per a l'obra guanyadora i un lot de llibres per a l'accessit— tindrà lloc el 29 d'octubre. Pel que fa al Concurs d'assaig, el tema ha de ser *El feccisme a la diòcesi de Tortosa (1931-1936)*, amb una extensió de vint a vint-i-cinc folis. El premi serà de 2.200 euros i la publicació d'una recensió als setmanaris *Catalunya Cristiana* i *La Veu de l'Ebre*. Més informació: Fundació Manyà, apartat de correus 95 - 43500 Tortosa, tel. 977 441 147. (J.B.B.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El cacau

Hernán Cortés i els seus homes durant la conquesta de Mèxic van saber apreciar el producte que jo consumeixo cada dia després de menjar: el cacau dissolt en llet. Sí, ja sé que representa 330 calories per cada 100 grams, però és que ja m'hi vaig acostumar de ben petit. En lloc del clàssic tallat o cafè amb llet jo prenc la meua delícia preferida. Segons diu la història, va ser Cristòfor Colom qui va portar aquesta planta quan va tornar d'un dels seus viatges. Al principi tenia un gust molt amarg, com el caràcter d'un xef de cuina que havia tingut. Es deia Raül i vaig aprendre molt d'ell. S'ha d'agafar sempre la part positiva de les coses, no l'amarga.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Testimoni

Era un miracle!

Em dic Salvador Vilardell, Roger i vaig néixer l'any 1921 en una casa tocant a l'església parroquial de Sant Salvador, a Polinyà del Vallès. Vivia allà amb els meus pares, que eren campaners i sagristans. Als sis anys ja era escolà i ajudava a missa. Va ser casa nostra fins que va esclatar la guerra civil el 1936.

En aquells dies tràgics vam passar molta por i vam quedar sols com a guardians de l'església. El rector de la parròquia va marxar; les esglésies les cremaven totes... Nosaltres érem allà esperant que passaria. Després de tres o quatre dies, només restava la nostra per cremar. Un home va venir a casa (era ateu; molt bon home) i ens va oferir anar a una casa que ell tenia, on podríem viure. Li vam donar les gràcies; preferíem esperar. Aquell home ens va avisar que els qui vindrien a cremar l'església no serien els veïns del poble, sinó forasters.

El 18 de juliol del 1936 va començar la «Revolució». Van venir a cremar l'església un dia de festa per a la cristiandat. Era el 25 de juliol, diada de Sant Jaume. Aquella «festa pagana» (de crema i destrucció) va durar tota la tarda. Al meu pare, com que no

el coneixien, no li van fer res. Tan sols va ser obligat a treure tot allò que volien fer malbé; també la gent que s'ho mirava va haver de treure les figures dels sants i tot el que hi havia dintre de l'església.

Quan estaven a mig fer, es va sentir tocar una campana al vol; ningú no en feia cas. Una estona després, potser mitja hora, potser una mica menys, els agressors van començar a posar-se nerviosos. Jo estava allà, a la vora, quan un dels milicians va preguntar: «Què passa amb aquesta campana que no para mai?» Li vaig contestar: «Que vol que la faci parar?» I em va dir: «Si pots, fes-ho...» Suant, vaig pujar al campanar, per l'escala de cargol, tal que només podia passar-hi una persona rere l'altra. Quan em vaig trobar a dalt, tot sol, vaig veure la campana donant voltes com quan

Església parroquial de Sant Salvador a Polinyà del Vallès.

la tocàvem nosaltres (els meus pares i jo)... Vaig quedar que no sabia què fer. Mirava la campana, la corda amb què la fèiem voltar era com si algú la tibés. Vaig baixar mentre seguia tocant; no vaig veure ningú a l'escala. Baixat l'últim graó, la campana va parar en sec. Aleshores vaig dir als que s'ho miraven: «La campana ha estat picant tota sola!» Hi va haver comentaris... Era un miracle!...

Salvador Vilardell Roger

El Papa reivindica l'«autoritat moral» de l'ONU

ROMA.— Joan Pau II celebra la transformació de les Nacions Unides en una «autoritat moral» que gaudirà encara de més respecte dins la comunitat internacional, tal com va dir recentment Julian Robert Hume, president de la LVIII sessió de l'Assemblea General de les Nacions Unides. El Papa va rebre Hume i li va dir que «la Santa Seu considera les Nacions Unides com un mitjà significatiu per promoure el bé comú universal».

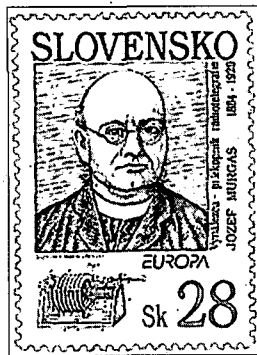
Segons el Sant Pare, la reestructuració encaminada a aconseguir un més bon funcionament d'aquest organisme mundial assegura que esdevingui una autoritat moral. El Papa també va fer referència al missatge de la Jornada Mundial per la Pau 2004, on va escriure que «la pau és una preciosa obligació moral i política que requereix prudència i determinació». A més, «constitueix un requisit previ per al desenvolupament de l'ordre internacional al servei de tota la família humana». (M.D.B.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

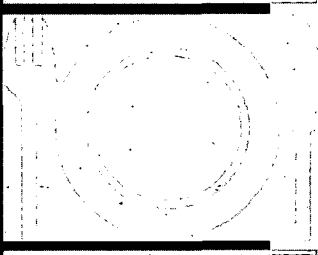
P. Jozef Murgas

El 1994 Eslovàquia va dedicar un segell al P. Jozef Murgas, pioner de la radiotelegrafia. Nascut a Tajov el 1864, dominava el dibuix i les ciències naturals. Va rebre una formació religiosa excel·lent. L'opressió hongaresa va fer que decidís marxar del país i anar cap a Amèrica. Va restar trenta anys a Wilkes Bare (Pennsilvània), on va treballar en la radiotelegrafia. El 1905 va crear a Philadelphia la Universal Eater Telegraph Company. Tot anava molt bé, però una tempesta de gran magnitud va arrasar totes les antenes que havia muntat. Esgotat i trist, va retornar a Eslovàquia per ensenyar a l'escola secundària. El P. Jozef Murgas va morir el 1929.

INGREDIENTS:

200 g mantega
150 g de xocolata
conyac
nou moscada
20 galetes
sucre

PREPARACIÓ:

Barregeu la mantega (no margarina), posada a temperatura ambient, amb una bona xocolata en pols, una copeta petita de conyac i una mica de nou moscada. A aquests 350 grams de massa, afegiu-hi 20 galetes moltes tipus Maria. Trebal·leu-ho tot bé amb la forquilla i afegiu-hi sucre al gust. Formeu unes boletes petites i poseu-les al congelador. És una cosa molt bona, ja ho veureu.

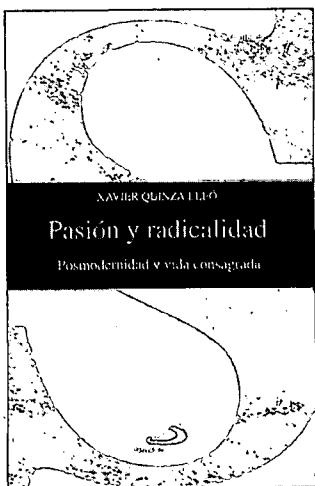
Boletes gelades del cel

LLIBRES

La cultura de la vida consagrada

Aquest llibre té com a objectiu primordial cridar l'atenció sobre la urgència de generar en la societat una cultura de la vida consagrada. «Per a això cal recrear una "cultura de la passió i de la radicalitat". Cal que recuperem els veritables nutrients que ens alimenten en la vida quotidiana i ens capaciten per mantenir les forces del cor i la vigilància de la mirada. No podem respondre a la nostra vocació, a la crida del senyor de la Vida que encara escoltem, sense atendre ni revisar els llocs de nutrició i d'arrelament», escriu al pròleg l'autor, Xavier Quinzà Lleó.

Doctor en Teologia i jesuïta, Quinzà és director del Centre Arrupe de València i ha escrit nombrosos llibres i articles d'investigació i divulgació. La postmodernitat i la vida consagrada no es poden donar l'esquena, sinó que, a través de les seves llums i ombres, han d'arribar a punts de trobada i reflexió per aconseguir una qualitat d'humanitat íntegra. «La vida consagrada és una escola de mirada, perquè hi aprenem a descobrir la força de Déu en la seva debilitat humana i a abraçar i desitjar amb tot el cor el que Jesús ha estimat i abraçat», afegeix Xavier Quinzà. (C.C.)

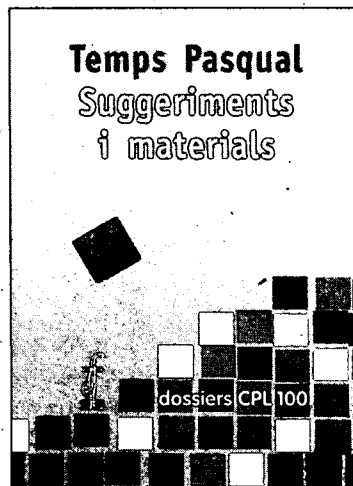

Xavier Quinzà Lleó, *Pasión y radicalidad. Posmodernidad y vida consagrada*. Editorial San Pablo, Col·lecció Sígueme, Madrid 2004, 215 pàg.

Per a una vivència cristiana autèntica

La celebració dels temps litúrgics és un dels mitjans més importants per potenciar una vivència cristiana profunda i autèntica. Per aquest motiu, els responsables de la col·lecció Dossiers CPL han procurat, des del començament, oferir el material adequat per dur a terme aquest propòsit. Ara renoven l'oferta amb una nova sèrie en què trobem suggeriments i materials que han estat revisats i actualitzats, i d'utilització més pràctica, mentre que molts altres són nous. El dedicat al temps pasqual és l'últim dels llibres d'aquesta

nova sèrie i el més important, perquè la vivència dels cinquanta dies pasquals és la més decisiva per a la fe cristiana. Per ajudar a la celebració, en aquestes pàgines es descriu un ampli conjunt d'orientacions, generals i concretes, tant per als diumenges com per als dies ferials. Pensant més concretament en aquests últims, destaca un formulari de pregària dels fidels per a cadascun dels dies de la cinquantena, formularis per a l'acte penitencial, la invitació al *Parenostre*, la pregària de la pau, etc. A més, un disquet, que inclou tot el material d'ús directe, en facilitarà l'adaptació a les diverses situacions i circumstàncies. (C.C.)

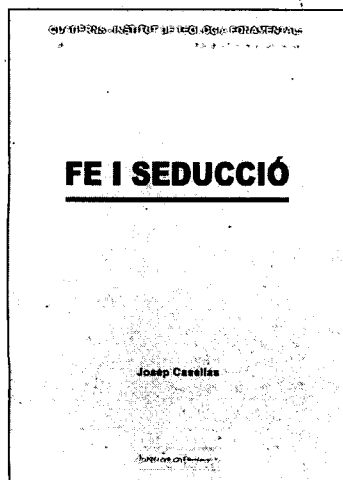
AA.DD., *Temps pasqual. Suggeriments i materials*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2004, 123 pàg.

Uns conceptes complementaris

Aquest quadern és un resum de la tesina de llicenciatura en Teologia Fonamental del sacerdot i periodista Josep Casellas i Matas. L'autor s'hi pregunta si el concepte de fe i el de seducció són irreconciliables o, al contrari, tenen més punts en comú del que en un començament hauria pogut semblar. En les Sagrades Escripures la paraula *seducció* sol tenir una connotació negativa, que l'equipara a l'engany. No obstant això, la seducció és una cosa tan vella com la humanitat, però durant tot el segle xx i en aquest inici del

xxi ha adquirit una rellevància considerable a través de la influència dels mitjans de comunicació. «Davant la possible sospita que l'àmplia difusió de l'experiència de la seducció sigui purament un obstacle per accedir a la fe cristiana, o per mantenir-la viva, és possible fonamentar, des d'un punt de vista teològic, la idea que aquest fenomen pot contribuir a fer que la fe resulti significativa per als homes i dones d'avui», explica Josep Casellas en la introducció del seu estudi. S'estructura en quatre parts: «La cara i la creu de la seducció», «Revelació i seducció», «Fer experiència de Déu en una cultura mediàtica» i «L'era de la seducció». (C.C.)

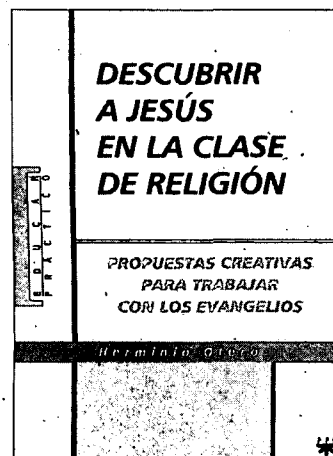
José Casellas, *Fe i seducció*. Edita Cristianisme i Justícia, Quaderns de Teologia Fonamental, Barcelona 2003, 32 pàg.

Acostar-se a la figura de Jesús

En aquesta obra s'ofereixen propostes experimentades i recursos creatius per ajudar a descobrir el sentit de la figura de Jesús alhora que es facilita la utilització de la Bíblia, especialment dels evangelis, sempre des de la classe de Religió, encara que els esquemes de treball poden servir per a d'altres àmbits. A més de proporcionar recursos i materials pràctics abundants, s'hi formulen propostes que impliquen una posada en pràctica personal i es recalquen les pautes per saber com fer, com crear i com recrear, de manera que es pugui treballar posteriorment amb altres materials. Les propostes s'estructuren a partir de la mort i la resurrecció de Jesús, des de la llum del qual es filtren totes les altres dades. S'ofereixen després orientacions per acostar-se a Jesús de manera nova i seguir el rastre de la seva presència en la nostra cultura i en la nostra societat a partir de notícies, imatges, cançons, refranys... Alguns jocs i exercicis fomentaran la motivació dels alumnes i són un exemple de molts altres recursos que es poden fer servir a la classe de Religió o fora d'ella. L'autor és Herminio Otero, llicenciat en Teologia Fonamental i en Ciències de la Informació (Periodisme). (C.C.)

Herminio Otero, *Descubrir a Jesús en la clase de Religión. Propuestas creativas para trabajar con los Evangelios*. Editorial PPC, Col·lecció Educar Práctico, Madrid 2003, 238 pàg.

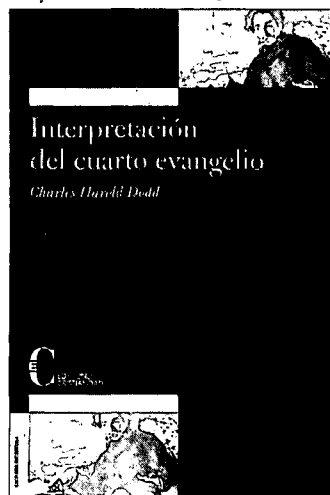

Anàlisi de l'evangelí de Joan

Charles Harold Dodd (1884-1973), biblista i filòsof britànic, va ser professor a les universitats d'Oxford, Manchester i Cambridge. Va aplicar la història de les formes als textos neotestamentaris i va fer atenció especial a la relació que estableixen amb la cultura literària de la seva època d'origen. La present obra de Dodd, que la crítica especialitzada considera la més notable de totes les seves, està formada per tres parts. La

primera repassa tots els mitjans culturals que van poder influir en el naixement de l'evangelí de Joan; la segona intenta fixar el sentit dels conceptes principals d'aquest text i la tercera analitza i comenta cadascuna de les tres parts de l'evangelí, evidenciant-ne l'estructura dramàtica que els atorga unitat i coherència. Després d'estudiar les relacions entre Joan i els evangelis sinòptics, l'autor «afirma que el material joànic es basa en una tradició paral·lela a la utilitzada pels sinòptics, si bé n'és independent, que gaudeix de no menys credibilitat històrica», comenta Alfonso de la Fuente a la presentació del llibre. A *Interpretación del cuarto evangelio*, Charles Harold Dodd cerca, per damunt de tot, entendre els documents cristians en tota la seva amplitud. (C.C.)

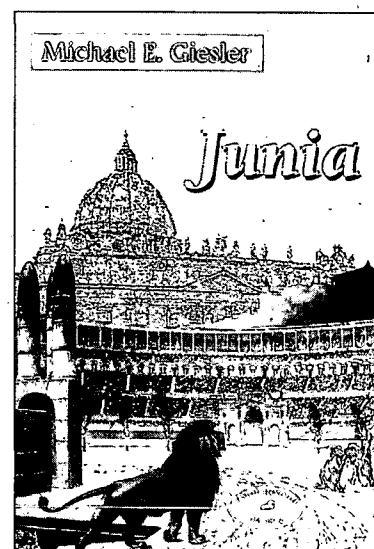
Charles Harold Dodd, *Interpretación del cuarto evangelio*. Edicions Cristiandad, Col·lecció Sagrada Escritura, Madrid 2004, 550 pàg.

Els inicis del cristianisme

Junia, la bonica filla d'un senador romà, gaudia del millor que la vida podia oferir-li en la Roma del segle primer. Era una jove orgullosa i privilegiada, però també obedient, agraïda i ansiosa per complaure la seva família. La seva vida es dirigia amb pas ferm cap al triomf humà i social, però un esdeveniment inesperat en la vida de la seva millor amiga, Marcia,

canviaria també radicalment la seva. Junia és l'exploració novel·lesca de la vida al començament del cristianisme a través de les vicissituds d'una noble i formosa adolescent. Ens mostra com la nova religió venia amb freqüència acompanyada de lluita social, de la divisió familiar i del risc d'una mort deshonrosa per a aquells que eren prou valents per abraçar-la. L'autor, Michael E. Giesler, dedica aquesta novel·la, destinada a un públic essencialment jove, «a les màrtirs cristianes Agnès, Llúcia i Cecília, l'alegria, el coratge i la fe indestructible de les quals van inspirar aquesta història. I a tots aquells homes i dones que volen trobar Crist en la seva vida quotidiana». (C.C.)

Michael E. Giesler, *Junia*. Editorial Palabra, Col·lecció Astor Juvenil, Madrid 2003, 143 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

El matrimoni com a model

Un dels grans esdeveniments dels últims temps en la vida de l'Església és la revalorització del matrimoni. El sagrament de la unió d'un home i d'una dona ha estat vist com el lloc predilecte de l'acció de Déu en la vida dels homes, ja que els comunica el misteri de la procreació, en un acte d'amor viscut en l'esperit. No és «per a la classe de tropa», és per a aquells que volen fer de la seva llar una Església domèstica, i viure l'amor amb què Crist va estimar la seva Església.

Battista Borsato, amb moltes hores d'apostolat parroquial a l'esquena, ha escrit unes pàgines boniques i profundes sobre aquest sagrament, partint de la base que la unió d'un home i d'una dona es fa sota el signe sacramental.

Viure l'amor, en aquesta conjuntura, és ja viure la fe. Podríem dir que, per ser creients abans cal aprendre a estimar. L'amor del home i de la dona és la base per descobrir com viure la fe.

Jesús, tot i haver elegit el celibat, no s'oposa a l'amor conjugal, sinó que el valora i l'erigeix en signe, ja que en l'amor de l'home i la dona ja hi ha present el Regne. I el seu exemple és el que dóna qualitat a l'amor conjugal, ja que és l'estereotip de l'amor en la societat dels

homes, i no n'hi ha cap altra més estimada per Ell que la societat familiar.

El sentit de l'ésser de l'Església és el de conservar i custodiar l'acció i les decisions de Jesús. La seva finalitat és fer que no manqui al món de tots els temps el coneixement de l'ardor i el coratge amb què Jesús va portar endavant el projecte del Pare, i que té com a objectiu la comunió dels homes. I és precisament aquesta comunió la que evoca l'amor esponsal, que es converteix en signe i paradigma de totes les relacions.

Però la parella no es realitza en un moviment involutiu. Necessita sentir-se en relació amb el món, amb la societat de què procedeix i a la qual, d'una manera o d'una altra, ha de tornar. I aquesta és la raó del compromís necessari amb aquesta societat, ja sigui civil ja sigui eclesial, que li donarà sentit, i de la qual no es pot desfer, si de veritat vol viure amb plenitud la seva pròpia dimensió humana.

Battista BORSATO

Imaginar el matrimonio.

Sal Terrae, Santander 2003, 173 pàg.

El matrimoni és un espai de llibertat per als cònjuges, però ha de ser viscut en relació amb les llibertats alienes. No se'n pot desentendre.

L'escola del matrimoni és escola d'acceptació de l'«altre», i és escola de generositat i de superació de l'egoisme. Per això si podem imaginar una societat amb base en el que és la societat conjugal, viscuda en plenitud, ens trobem davant

d'una utopia possible. I el paradigma es converteix en exigència. La pau entre els diferents elements de la societat conjugal, en els diferents nivells, serà la que es visqui també en la societat civil i eclesial, perquè és una estreta comunitat de vida i d'amor.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

I Concurs Musical Sardanes a Plaça

L'Ajuntament de Vilassar de Dalt, juntament amb el Consorci del Centre Teatral i Cultural La Massa i el grup sardanista d'aquesta població, convoca el I Concurs Musical Sardanes a Plaça per fomentar la composició i enriquir el patrimoni musicocultural de la nostra societat. La convocatòria estarà regulada per les bases següents:

Primera: podran concórrer al concurs tots els compositors, sense cap mena de limitació, amb el nombre de composicions que desitgin.

Segona: les composicions hauran de ser originals i inèdites. Si es comprovés que alguna de les obres participants no compleix aquestes indicacions seria desqualificada automàticament.

Tercera: les sardanes es presentaran instrumentades per a cobla d'onze músics, i les partitelles poden ser manuscrites o en suport informàtic. En tot cas ho seran a tinta negra i el grafisme haurà de ser clar, sense esmenes ni ratllades. No podran presentar ni firma ni cap mena de signe o d'inscripció que pugui suggerir el nom de l'autor. Cadascuna de les sardanes es presentarà sota un lema i amb el guió de direcció.

Quarta: les composicions es presentaran o s'enviaran al Registre de l'Ajuntament, situat a la plaça de la Vila, 08339 Vilassar de Dalt. Al sobre de remissió, a més de la destinació, només hi podrà constar la indicació següent: I Concurs Musical Sardanes a Plaça de Vilassar de Dalt, sense cap al·lusió al remitent. Les obres s'acompanyaran d'una plica tancada, a l'exterior de la qual únicament hi constarà el lema de la sardana. A l'interior hi figurarà el títol, de la composició, nom i cognoms de l'autor, adreça, telèfon, i una declaració formal firmada que acrediti que l'obra presentada no ha estat ni editada ni estrenada amb el títol actual o qualsevol altre.

Cinquena: el període de presentació de les composicions finalitzarà el dia 31 d'agost del 2004. Si les sardanes inscrites inicialment superessin el nombre de dotze, un jurat escollit per l'organització seleccionaria les dotze que s'adaptin millor a l'esperit d'aquest concurs per ser interpretades en la gala final que s'esmenta a la disposició sisena.

Com a màxim el 30 de setembre del 2004, es farà un sorteig públic per establir l'ordre en el qual seran interpretades les sardanes seleccio-

nades, a la vegada que s'anunciarà les cobles que participaran en la vetllada.

Sisena: en una data a determinar entre els mesos d'octubre i novembre del 2004, en el transcurs d'un concert al Teatre La Massa, s'interpretaran les sardanes participants a la final, amb el format de quatre tirades, numerades de l'u al dotze, seguint el resultat del sorteig realitzat d'antuvi.

Una vegada finalitzada la seva interpretació, i mitjançant targetons facilitats per l'organització, el públic assistent podrà valorar, de l'u al cinc, cadascuna de les sardanes. Acabada la recollida dels targetons, i mentre se'n fa el recompte, s'obriran les pliques corresponents a cadascuna de les sardanes per fer-ne públic el títol i l'autor.

Es confeccionarà una classificació d'acord amb la mitjana que cada sardana hagi obtingut, sent la guanyadora la que assoleixi la valoració més alta.

S'acabarà l'acte amb el lliurament de premis i la interpretació de la sardana guanyadora.

El procés de control i recompte de les valoracions estarà sempre a l'abast de qui vulgui comprovar-ne la veracitat.

Setena: s'estableix un únic premi de 1.000 euros i tants accessits com sardanes participants de 200 euros cadascun.

Totes les sardanes participants a la final seran enregistrades i publicades en un CD.

Vuitena: els autors de les sardanes participants conservaran tots els drets que la Llei de Propietat Intel·lectual els concedeix. La sardana guanyadora adoptarà el títol de Vilassar de Dalt 2004, i serà interpretada a l'Aplec de l'any 2005 com a sardana de conjunt.

Novena: les partitelles originals de les sardanes participants a la final passaran a formar part del fons del patrimoni de l'Ajuntament de Vilassar de Dalt, el qual podrà delegar-ne la custòdia.

Desena: el fet de participar en el concurs implica el coneixement i l'acceptació per part de tots els concursants d'aquestes bases.

Es nomenarà una comissió, formada per un representant de l'Ajuntament i un altre del grup sardanista, la qual tindrà la facultat de resoldre els dubtes que es presentin i prendre els acords necessaris per al bon ordre del concurs en tot allò no previst en aquestes bases. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelitzacióSubscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'anyDesitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)Edició en català ☐Edició en castellà ☐Nom Cognoms Adreça Població D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

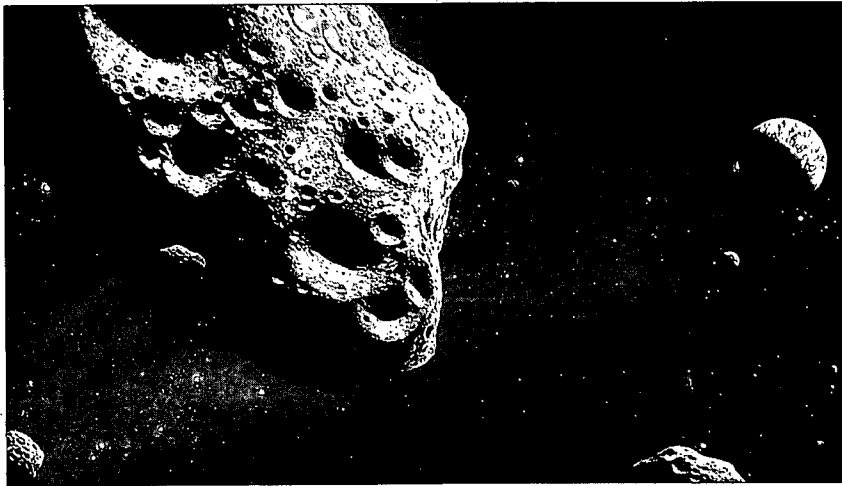
Titular Data Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Com evitar que un asteroide topi amb la Terra?

El meteorit-bòlid que va esclatar sobre la Península Ibèrica fa unes setmanes ha fet parlar molta gent i els mitjans de comunicació n'han anat plens. No cal que en parlem nosaltres. Només hi direm que no és cap fenomen extraordinari. Gairebé cada any s'enregistra, entre les arribades a la Terra de restes interplanetàries, la d'un bòlid de més de dos metres de diàmetre que esclata en mil trossos en entrar en contacte amb l'atmosfera terrestre. El que ha passat ara és que això ha ocorregut sobre el nostre país. Pensem que en una solà nit arriben a la Terra més de cent milions

de residus còsmics, en general molt petits, que es fan pols a l'alta atmosfera i, quan són una mica grandets, originen els estels fugaos, i no ens fan cap mal (en total sumen unes poques tones). De vegades, si són de més d'un metre de diàmetre i de constitució metàl·lica, no rocosa, poden arribar, com bòlids, a caure encara força sencers, després de fondre's en part pel camí. Un exemple: el bòlid enregistrat pel nostre Comas i Solà del 15 de maig del 1933, que es precipità al mar a un centenar de quilòmetres del litoral català. Els rocosos

lital d'aquesta catàstrofe. Com salvar-se del xoc si es veïés inevitable? S'havia dit enviant-hi una sonda, portadora d'una bomba nuclear, que hi xoqués fent-la esclatar o també llançant-n'hi una de gran pes que amb el seu impacte el fes desviar. Però ara s'estudia un projecte més senzill: enviar-hi un remolcador que en arribar-hi l'anés empenyent suaument a una altra òrbita. La NASA ja ho està estudiant per tenir aquest «remolcador espacial» a punt cap al 2015. Esperem que no calgui utilitzar-lo mai.

només arribaran en grans trossos si són d'uns quants metres.

El perill de xocar la Terra amb un cos de més de 100 metres de diàmetre es considera molt petit. Només en passa un cada 40.000 anys. Però pot passar. L'impacte d'aquest tipus que originà el final de l'era Secundària va extingir milers d'espècies, entre altres les dels dinosaures que encara hi havia, i si es repetís una cosa semblant s'acabaria la nostra civilització. L'impacte seria aleshores d'un asteroide i per això els científics n'estudien les òrbites per si s'aconsegueix veure a l'avançada la possibilitat

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Ja hem dit que al segle XIII hi hagué un cert increment d'interès per la medicina en diversos aspectes: es creen més centres per al seu estudi a tot Europa, a partir de l'Escola de Salern i de la de Montpeller, i apareixen noves tendències per millorar la sanitat de la humanitat. Ja vam mencionar Tadeo Florentino, que opta per una pràctica mèdica més lògica, més raonada, i que, a més, escriu un tractat sobre com conservar la salut, que venia a ser un conjunt de normes per prevenir malalties. Aquesta manera d'entendre la medicina, lògica i preventiva, no va ser només d'aquest italià. N'hi hagué d'altres que pensaven igual i un d'ells va ser un metge que arribà a Papa. No podem dir que fos un gran innovador, però que un professional d'aquesta ciència arribés al solí pontifici creiem que és un fet prou important per parlar-ne en aquesta nostra breu història de la medicina. És clar que l'Església no ha estat aliena al seu progrés.

Petrus Hispanus (1210-1277)

El seu nom, tal com ell es firmava, era Petrus Julianus, o sigui Pere Julià. Va néixer a Lisboa cap al 1210. El seu pare tenia la professió de metge i ell, des de jove, ja va poder familiaritzar-se amb la medicina. Després de fer els primers estudis a la seva ciutat natal, anà a estudiar a París. Allà començà a ser designat per Petrus Hispanus i així acabà anomenant-se també ell habitualment. Hispanus perquè en la mentalitat de l'època tota la Península Ibèrica era considerada «Hispania», i per això, encara que fos de Lisboa, es podia dir *hispanus* en veritat. Estant a París amb l'ajuda del bisbe Tempier va iniciar un treball clarificador de la doctrina catòlica per fer front a tendències

15 Un Papa del segle XIII que era metge

herètiques que s'estaven covant a França. Després de París anà a l'Escola de Salern. I es va graduar com a metge.

S'estigué sis anys a Siena exercint i escrivint alguns tractats com *De morte et vita* («Sobre la mort i la vida»), *Tractatus de febris* («Tractat de les febres»), *De oculis* («Sobre els ulls»), però el que es pot considerar més important va ser *Liber de conservanda sanitate* («Llibre sobre la conservació de la salut»), que va dedicar, segons sembla, al rei Frederic II. D'aquest llibre, se n'ha fet una edició moderna el 2003, a cura d'Ugo Carcassi pel Rotary International. Es tracta d'un munt de consells per prevenir malalties. S'hi afirmava el que avui dia és dit per tots els metges: que és més útil la prevenció que la utilització de fàrmacs. Hi ha algunes intuïcions molt interessants i alguns consells que dona poden semblar xocants però no són desencertats. Posem-ne un exemple: «La tardor és una estació freda i seca, en la qual apareix el còlera vermell, i per això convé nodrir-se amb aliments calents i humits com galetes, anyells, fruits dolços i delicats, i cal privar-se de tot allò que pugui provocar palpitations cardíques.»

Però el nostre home no es limità a la medicina. Precisament és més conegut per un tractat de lògica, *Summulae Logicales*, que va ser un llibre de text per a pràcticament totes les universitats europees durant anys. Se'n compten 48 edicions.

No es limità a sintetitzar pedagògicament la lògica d'Aristòtil sinó que hi afegí moltes qüestions noves. Tingué tant d'èxit que fins i tot fou traduït al grec (i no a l'inrevés, com algú havia dit creient que l'obra de l'Hispanus era una traducció d'aquesta altra llengua; s'ha vist que el text grec és posterior). També va escriure *Thesaurus pauperum* («Tresor dels pobres»), que era com una enciclopèdia de la medicina, i un comentari al *De animalibus* d'Aristòtil.

Quan retornà a Lisboa s'ordenà de sacerdot i se li concedí una canongia a la catedral i poc després n'era nomenat degà. No s'hi estigué gaire temps. El 1272 el papa Gregori el reclamà a Roma perquè fes d'arquiatra, és a dir, de cap dels metges pontificis, el feu bisbe de Braga i després cardenal de Túsculum. El 1274 va participar en el concili de Lió II.

Papa Joan XXI

El 1276 moria el papa Adrià V, successor de Gregori X, i els cardenals no volien reunir-se en conclave perquè, deien, Adrià V havia revocat la constitució de Gregori X, però els prelatos, els oficials i el poble de Viterbo els van obligar a tancar-se. Eren només deu cardenals els qui constituïen aquell senat apostòlic. I el 17 de setembre del 1276 era elegit papa Petrus Hispanus, que prengué el nom de Joan XXI (en realitat havia de dir-se Joan XX, però ell cregué que

Joan XIX (1024-1032), l'últim papa Joan anterior; s'havia dit Joan XX).

Va tenir un pontificat curt però amb moltes activitats. La primera cosa que va fer va ser ratificar la Constitució de Gregori X relativa al conclave. Envià llegats a l'emperador d'Orient, Miquel Paleòleg, perquè fes complir el que els ambaixadors havien jurat al concili de Lió. Procurà la pau entre Felip de França i Alfons de Castella. Aconseguí que el rei de Portugal, Alfons III, deixés d'oprimir l'Església del seu país. Envià nuncis als sobirans d'Alemanya, França, Espanya, Hongria i al kan dels tàrtars perquè intervinguessin a salvar les possessions que els cristians tenien a Terra Santa i que es veien amenaçades. Reorganitzà les finances pontificies. Lluità per extirpar les desviacions doctrinals causades per les influències averroístiques sobre la cultura de catòlics seguidors de Sigieri Bramante, d'idees herètiques (el qual, però, és posat al paradís per Dante). Reformà la universitat de París i en condemnà la falsa filosofia. Es posà ferm contra l'heretgia dels càtars. Ajudà Carles I de Nàpols a posar fi a la rivalitat que mantenia amb Rodolf d'Absburg. També fou el Papa que va aprovar l'erecció del Col·legi Missioner de Miramar (Mallorca).

Només va poder exercir el pontificat mig any. Va morir d'accident el 16 de març del 1277. Havia decidit fer obres al seu palau de Viterbo. Aleshores no es prenen les mesures de seguretat que prenem ara. I mentre era a la biblioteca consultant algun tema que l'interessava es va ensorrar el sostre i li produí una ferida al cap que el dugué al sepulcre. Tenia 67 anys i es trobava en plena salut. La seva coneixença de la medicina no li va evitar la mort i els historiadors ens diuen que fou molt sentida, perquè ja s'havia fet estimar.

Pensadors cristians del segle xx (100)

Santiago Alberione: apòstol dels «mass-media»

SEMINARISTA EXEMPLAR

Beatificat per Joan Pau II el diumenge 27 d'abril del 2003, el pare Santiago Alberione va ser un testimoni incansable de la fe cristiana al llarg del segle xx.

Va néixer a San Lorenzo di Fossano (Cuneo, Itàlia) el 1884. Va rebre el baptisme el 5 d'abril del 1884 a la capella dedicada a sant Llorenç. Va créixer al si d'una família molt creient i ja en el primer any d'escola va manifestar el desig sincer de ser sacerdot, després de ser interrogat per la seva mestra Rosa sobre què volia ser de gran.

Va ingressar molt jove al Seminari. La seva vida de seminarista es va caracteritzar per l'exemple i el bon comportament. Ja, al final de l'Any Sant del 1900, va reflexionar profundament sobre l'encíclica del papa Lleó XIII *Tametsi futura*, Santiago segueix la invitació papal i de la gràcia divina. La nit del 31 de desembre del 1900, nit divisora de dos segles, va passar quatre hores en adoració davant del Santíssim Sagrament, solemnement exposat a la catedral d'Alba. Una llum celeste, com ell mateix ens explica, provinent de l'Hòstia, va envair el seu pit. Des d'aquell dia, Santiago Alberione se sent «profundament obligat a fer alguna cosa pel Senyor i pels homes del nou segle».

Santiago va reflexionar, dia a dia, sobre aquest esdeveniment, i cerca respondre-hi amb coherència i autenticitat. L'itinerari formatiu del jove seminarista va prosseguir amb gran intensitat en els anys de Filosofia i de Teologia. El 29 de juny del 1907 va rebre la sagrada ordenació sacerdotal.

EN ELS AREÒPAGS MODERNS

Ja ordenat sacerdot, Santiago Alberione és exemple per a tothom de consagrat orant, zelós, gran predicador i catequista, i un bon conferenciant. Fa conferències per

les parròquies de la diòcesi a la qual és destinat com a sacerdot. Reflexiona sobre el missatge de l'Evangeli i el posa en pràctica en tot moment.

També dedica molt de temps a l'estudi, aprofundeix concretament en els textos que l'il·luminen i l'actualitzen sobre la situació de la societat civil i eclesial del seu temps, i sobre les necessitats materials i espirituals de l'home actual.

Per això, un dels pilars de la seva missió tracta de la recerca de nous mitjans i camins per presentar l'Evangeli a l'home modern.

Un home cada vegada més allunyat de Déu i menys necessitat de la seva presència, segons proven els fets i les expressions que emergeixen de la seva boca. Santiago es preocupa de dur l'Evangeli a tothom, i fa servir els mètodes més eficaços, des del do de la paraula. La concreció d'aquesta preocupació és l'apropament dels homes a Déu i Déu als homes, fent servir els moderns mitjans de comunicació.

El 20 d'agost del 1914, mentre a Roma mor el Sant Pontífex Pius X, a la ciutat d'Alba, el pare Alberione comença la Família Paulina, amb la fundació de la Pia Societat de Sant Pau.

FAMÍLIA PAULINA I EVANGELITZACIÓ UNIVERSAL

El 1926 es fa realitat la fundació de la primera Casa a Roma, seguida, en els anys successius, per diferents fundacions a Itàlia i en altres països d'Europa. Alhora, el nombre de publicacions creades per la Família Paulina creix geomètricament.

L'objectiu de Santiago Alberione és que els seus col·laboradors adquireixin un compromís permanent en la conformació plena amb Crist: acollir Crist camí i veritat i vida en tota la persona (ment, voluntat, cor i forces físiques).

«Mireu-lo: humil, silenciós, incansable, sempre alerta, sempre concentrat en els seus pensaments, que van de la pregària a l'acció, sempre atent a escrutar els signes dels temps, és a dir, les formes més genials d'arribar a les ànimes...» (Pau VI).

Santiago Alberione.

A finals del 1945, un cop acabada la II Guerra Mundial, el pare Alberione reinicia la seva activitat incansable per estendre l'Evangeli de Crist arreu del món. A exemple de Pau de Tars, viatja a països tan allunyats de la seva terra natal com l'Índia, la Xina, Filipines... estenent la presència de la Família Paulina per tot arreu. Santiago Alberione repetia contínuament a qui l'escoltava: «Em llenço endavant. No s'ha de pensar en el que s'ha fet, sinó més aviat en el que resta per fer.»

La dècada dels anys cinquanta és el període d'or en la consolidació de la Família Paulina, segons ens testimonia Luigi Valtorta, postulant general de la Família Paulina: «Tot floreix en vocacions, fundacions, edicions, iniciatives múltiples, esforç en la formació, en l'estudi, en la pobresa. El pare Alberione es troba al capdavant d'unes deu mil persones, unides totes entre elles pel mateix ideal de santedat i d'apostolat: l'arribada de Crist, camí, veritat, vida, a les ànimes i al món, mitjançant els instruments de la comunicació social.»

VATICA II I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ

En els anys 1962-1965 té lloc en la

història de l'Església catòlica el Concili Vaticà II. Santiago és protagonista silenciós i atent, i participa en les sessions diàries amb compromís veritable.

El 4 de desembre del 1963 es promulga el decret conciliar *Inter mirifica*. El decret tracta l'ús de l'Església i dels creients dels

mitjans de comunicació social com a mitjans, ni més ni menys, d'evangelització. Santiago Alberione ho va veure claríssim: «Ara ja no podeu tenir dubtes. L'Església ha parlat.»

Tota la seva trajectòria apostòlica i espiritual s'identificava encara més plenament amb el sentir de la mare Església. Era la prova definitiva de l'autenticitat del seu

carisma apostòlic, de la certesa de les seves inspiracions divines, el premi viscut d'una lluita que va començar en els anys com a seminarista.

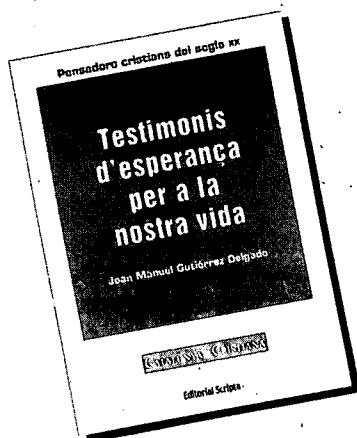
Un dels pilars d'èxit de la seva Família Paulina va ser la vida interior. Columna del seu apostolat, Alberione considerava que sense una profunda i conreada vida espiritual, l'apòstol és un home o dona de façana, infèrtil, i esdevé un mer filantrop. Una vida interior on l'únic element és Crist, on exclamaria repetidament a exemple de sant Pau: «La meua vida és Crist.»

El venerable Santiago Alberione va viure 87 anys. Va deixar aquest món per anar a la Casa del Pare el 26 de novembre del 1971. Als darrers moments el pare Alberione va tenir el consol de la visita del papa Pau VI, que mai no va ocultar la seva admiració i veneració per la persona i el carisma del pare Alberione, i que va exclamar: «El nostre pare Alberione ha donat a l'Església instruments nous per vigoritzar i ampliar l'apostolat, nova capacitat i nova consciència de la validesa i la possibilitat de la seva missió en el món modern i amb els mitjans més moderns.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat

☐ Oficina

☐ DC

☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
 Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
 Santoral, a les 7.54 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat (informatiu)
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna (magazín)
 19.00-20.00 Sessió contínua (cinema)
 20.00-21.00 Joc net (esports)
 21.00-21.30 Artilletra (literatura)
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes (informatiu)
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència (selecció musical)
 01.00-02.00 Ressonans (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 Dóna'm la mà (adopció)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Ressonans

Dimecres

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 L'hora de la salut (medicina)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Radiofórmula
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Ressonans

Dijous

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 Temps d'oci (lleure)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist
 21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Superàvit (economia)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Ressonans

Divendres

08.00-09.00 El Primer Cafè
 09.00-14.00 Radiofórmula
 14.00-14.30 Catalunya actualitat
 14.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 La Tribuna
 19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 Joc net
 21.00-21.30 Vist i no vist

21.30-22.00 Qui tingui oïdes
 22.00-23.00 Qui tingui oïdes
 23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Ressonans

Dissabte

08.00-08.30 Radiofórmula
 08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
 09.00-10.00 Radiofórmula
 10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
 11.00-13.00 Trotamundos (turisme rural)
 13.00-13.30 Radiomotor (automobilisme)
 13.30-18.00 Radiofórmula
 18.00-19.00 Espectacle
 19.00-20.00 El temps de la música
 20.00-00.00 Radiofórmula
 00.00-00.07 Pregària de Completes
 00.07-01.00 La gran diferència
 01.00-02.00 Ressonans

Diumenge

08.00-08.30 Radiofórmula
 08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
 09.00-10.00 Tot sardana
 10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
 12.00-18.00 Radiofórmula
 18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
 21.00-23.00 Música cristiana
 23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
 23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 La cova del Country
 00.30-01.00 Cova de Jazz
 01.00-01.07 Pregària de Completes
 01.07-02.00 La gran diferència

* (en període de proves)

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 Informatiu matí + el temps + agenda
 10.30 Agenda
 11.00 Butlletí informatiu
 13.00-13.15 Informatiu migdia + el temps + agenda
 15.00 Butlletí informatiu
 17.00 Butlletí informatiu
 17.30 Agenda
 20.00-20.30 Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 Els Tresors de la Història

Dijous

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

20.30-21.00 Església d'Urgell

Dissabte

08.00 Agenda
 13.00-14.00 In Corpore Sano
 15.00 Agenda
 17.00 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
 15.00 Agenda
 17.00 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
 91.3 FM Osona*
 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
 96.8 FM Garraf*
 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
 90.9 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
 104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

TELEVISIÓ

2

Diumenge 14

08.30 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 08.40 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 08.50 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 8)
 «Mali, el desierto verde.»
 Els reporters del programa s'han endinsat al País Dogon, regió incomunicada en què es conserva una de les cultures més antigues d'Àfrica, el patrimoni artesanal i folklòric de la qual constitueix la seva única riquesa, ja que la infrautilització de les aigües del riu Níger impedeix una producció agrícola que alimenti la població.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Los franciscanos hoy.»
 Entrevista al pare José Rodríguez Carballo, ministre general dels Germans Menors Franciscans.
 Com és la família franciscana? Quina tasca desenvolupa? Quin és el missatge de sant Francesc?
 10.25 *Testimonio*
 «Me gusta el fútbol.»

El programa compta amb la presència de Jorge Morillo, tot un personatge a Sevilla. Teòleg i futbolista, treballa als barris més pobres de la ciutat del Guadalquivir, i educa en els valors amb només un xandall i una pilota de futbol.

10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral Flor de Lis de Montblanc (la Conca de Barberà), sota la direcció de Xavier Morgades.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 15

19.00 *Pueblo de Dios*
 «Voluntarios de frontera.»
 El reportatge mostra la tasca de suport i d'orientació d'immigrants que porta a terme l'associació Melilla Acoge.

TV 3

Diumenge 14

10.00 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*
 Programà de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
 Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

14.15 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **EVANGELI EN ÀRAB.**— www.alingilalyawmi.org ofereix un servei en àrab: l'evangeli del dia, lectures litúrgiques, reflexions dels pares de l'Església i una biografia del sant del dia.

• **ESGLÉSIA NAVARRESA.**— www.iglesianavarra.org és la pàgina web de les diòcesis de Pamplona o Tudela. Des d'allí es pot accedir a la revista diocesana *La Verdad*, a l'Institut Superior de Ciències Religioses, al directori de la diòcesi, etc.

Altres bisbats

• **FAMÍLIA.**— El 18 de març conferència del Dr. Luis Riesgo (psicòleg) sobre *Padres*, a la parròquia Maria Verge Mare (av. Machupichu, 50 - Madrid).

• **CINEMA.**— El 22 de març tindrà lloc a Madrid una jornada sobre *La influencia del cine en la sociedad del siglo XXI*, organitzada per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social. Més informació: tel. 913 439 739, fax 913 439 727.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a sacerdots del 12 al 17 d'abril, dirigits per José Antonio Figaldo Herranz, a Valde-la-fuente-Riaza (Segòvia). Més informació: tel. 949 216 202.

Barcelona

• **RECÉS QUARESIMAL.**— El 13 de març, a les 17.00, inici del recés al Teatre del Centre Parroquial de la parròquia de Sant Joan Baptista de Viladecans. El recés anirà a càrrec de Mons. Joan Martí Alanís, bisbe emèrit d'Urgell i copríncep d'Andorra. Els assistents podran participar a la missa familiar a les 19.00.

• **CONFERÈNCIA QUARESIMAL.**— El 14 de març, a les 19.00, conferència del pare Hilari Raguer, monjo de Montserrat, sobre *Joan XXIII, mestre espiritual. El Papa de la pau*; a les 19.45, silenci i possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació o d'entrevistar-se amb el conferenciant; a les 20.00, vespres solem-

nes i a les 20.30, eucaristia o possibilitat de celebrar el sagrament de la Reconciliació. Hi haurà guarderia. Parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 932 037 446. En col·laboració amb la parròquia Mare de Déu dels Àngels i la parròquia de Sant Francesc de Sales.

• **CÀTARS.**— Fins al 15 de març, de 10.00 a 20.00, es pot visitar la mostra «Paisatges de l'Aude, País Càtar». Lloc: Maison du Languedoc Rousillon, c/ Pau Claris, 77 - Barcelona, tel. 933 427 225, fax 933 174 983, a/e: cultura@prodexport.es

• **CIÈNCIA.**— El Museu Geològic del Seminari de Barcelona i els Amics del Museu Geològic del Seminari organitzen el cicle de conferències sobre «Història de l'astronomia (II)», que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL). El 15 de març, a les 18.30, el tema serà *La descoberta de les galàxies*. Sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **ESCOLA DE TEOLOGIA.**— El 15 de març, a les 21.00, Escola de Teologia sobre *El servei de la comunicació*, amb Francesc Grané (periodista) al saló d'actes maristes La Immaculada, c/ València, 370 - Barcelona.

• **PARES TEATINS.**— El 15 de març, a les 21.30, conferència-diàleg entorn del tema *Origen de la eucaristia*, segons l'evangelista sant Lluc. Coordina: P. M. Bonet, c.r. Lloc: casal Sant Gaietà, c/ Enric Granados, 6 - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL CAIXA TERRASSA.**— El 15 de març, a les 19.30, conferència *Els residus urbans i la recollida selectiva* amb Jordi Renom; el 17, a les 18.30, música amb el cor de veus blanques i banda del Conservatori de Terrassa. Més informació: tel. 937 804 122, fax 937 331 393.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL CIC.**— El 15 de març, a les 17.00, dins de l'aula d'extensió universitària per a la gent gran, Montserrat Lamúa (Història de l'Art, UB) parlarà sobre *El sentit del gòtic en la pintura i l'escultura*; el 17, visita guiada al Museu Episcopal de Vic i al Museu de la Pell. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 de març, a les 20.45, escola de pregària sobre *Encara des de la injustícia*, amb J. I. González Faus, s.j.; el 19 de març, a les 19.30, cinefòrum amb Josep Mària, s.j. (professor de Filosofia Social a ESADE), Ignasi Salvat, s.j. (professor de Moral a la FTC) i Quim Pons, s.j. (de Migra Studium). Més informació: www.fespinal.com

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 15 de març, a les 19.30, reflexió sobre l'actualitat cultural i religiosa amb Ignasi Aragay, cap de cultura del diari *Avui*; del 22 al 26 de març, curs sobre *Mística i humanisme*, amb Juan Martín Velasco; fins al 25 d'octubre es poden presentar els treballs sobre *Cristianisme i cultura* que optin al XV Premi Joan Maragall. Més informació: c/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888, fax 934 882 444, a/e: fjm@fundaciojoanmaragall.org, web: www.fundaciojoanmaragall.org

• **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El 16 de març, a les 19.45, conferència quaresmal de Mn. Josep M. Turull sobre *Convertir-se a Jesucrist. Convertir-se a l'Església*. Rbla. de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 16 de març, a les 20.00, Antoni Matabosch, director de l'ISCREB i president de la Fundació Joan Maragall, reflexionarà sobre el debat conduït per Àngel Casas al programa *Última sessió* de BTV sobre el tema de la nova llei aprovada a França que prohibeix els símbols religiosos ostentosos a les escoles laiques; el 21, excursió Sant Cugat-Montserrat. Més informació: tel. 933 233 368.

• **FÒRUM JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— Organitzat pel Centre Teològic Salesià Martí-Codolar i l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco, el 17 de març, a les 19.30, xerrada sobre *Rezar desde el arte*, amb Siro López (artista plàstic). Més informació: tel. 934 291 801, fax 934 208 817, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE GRÀCIA.**— El 17 de març, a les 20.30, conferència quaresmal a càrrec de Mn. Domènec Sangés. C/ Santa Creu, 2 - Barcelona.

• **MEDITERRÀNIA.**— El 18 de març, a les 19.00, conferència sobre *En contra de*

la fabricació de la figura del enemic: hacia un diálogo cultural renovado en el Mediterráneo, amb Bichara Khader, director del Centre d'Études et Recherches sur le Monde Arabe Contemporain de la Universitat Catòlica de Lovaina. Més informació: tel. 932 449 850.

• **CENTRE CULTURAL DE MARA-TA.**— El 18 de març, a les 21.30, Jaume Botey (professor d'Història Contemporània de la UAB) parlarà sobre *Trobem-nos i parlem-ne... de l'Iraq: hipocresia, falsedat, mentides i fracàs de la política de George Bush*.

• **FERTILITAT.**— Del 18 al 20 de març Barcelona acull a la Universitat Internacional de Catalunya el VII Simposi Internacional sobre Regulació Natural de la Fertilitat. Més informació: c/ Bonaplata, 42-54 - Barcelona, tel. 932 805 683, a/e: fertilidad@renafer.org

• **TIBIDABO.**— El 20 de març organitza una sortida a Vic: visita guiada al Museu Episcopal, Mercat Setmanal i monestir romànic de Casserres amb dinar. Se sortirà a les 8.00 i es tornarà a les 18.00. Més informació: tel. 934 175 686.

• **AULA DE TEOLOGIA.**— El 20 de març, a les 12.00, Albert Barceló parlarà sobre *La cristologia de san Josemaría*, a l'oratori de Santa Maria de Bonaigua.

• **DIA DEL SEMINARI.**— El 20 de març, de 17.00 a 20.00, jornada de portes obertes: visita guiada a l'edifici i comunitats dels seminaristes; vetlla de pregària per les vocacions sacerdotals a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, de 20.00 a 22.00, dirigida pel rector del Seminari i delegat episcopal de Pastoral Vocacional, Mn. Francesc Prieto.

• **FEDERACIÓ DE LES ASSOCIACIONS CATALANES DE VÍDUES.**— Els dies 20 i 21 de març, jornades de formació a la casa d'exercicis dels jesuïtes de Sarrià. El dissabte 20, conferència del P. Joan Botam, caputxí, sobre *Cristians en el IV Parlament de les Religions del Món*; el diumenge 21, conferència de Laura Servent i Batlle, advocada, sobre *Ens convé fer un testament vital?* Més informació: tel. 933 400 549.

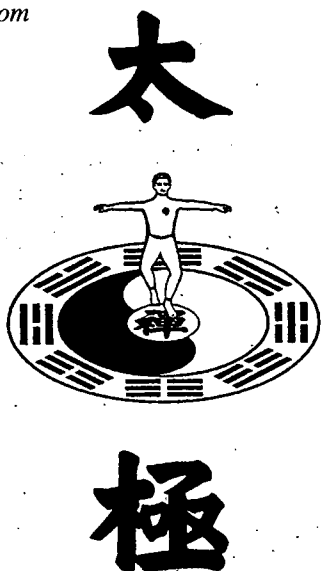
• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 20 de març, a les 19.30, Marta Farrés (piano), Imma Guàrdia (violí) i Eulàlia Nosàs (violoncel) interpretaran obres de Haydn,

天地之間其猶橐籥乎虛而不
屈動而愈出多言數窮不如守中

L'espai entre el cel i la terra és com
una manxa,
exhala buit sense parar.
Com més es mou més n'exhala.
Més se'n parla
i menys se'n agafa.
Val més mantenir-se al centre.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte 20
de març a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A
NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

El barceloní Jaume Bordonis forma part del grup de 44 nous sacerdots Legionaris de Crist ordenats el Nadal passat a Roma. Aquest català comenta per a «Catalunya Cristiana» què significa per a ell ser sacerdot, i explica com veu les crítiques que algunes persones han fet a la congregació a la qual pertany, una de les florents, vocacionalment parlant.

Jaume Bordonis, Legionari de Crist recent ordenat

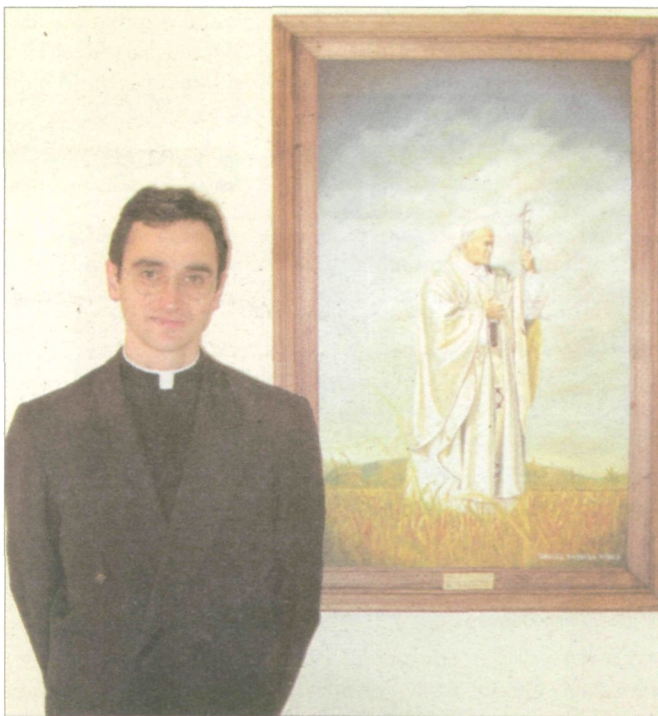

Foto: M.D.

«Hi ha prejudicis que cauen sols quan la gent ens coneix»

—Com va conèixer els Legionaris de Crist?

—Vaig formar part durant vuit anys d'un grup de joves a Barcelona dirigit espiritualment per un sacerdot legionari. Per mitjà d'ell vaig conèixer la congregació i sempre li estaré agraït per aquest fet. Va ser l'instrument bo i fidel del Senyor per poder trobar la meua vocació.

—Què ha significat per a vostè l'ordenació sacerdotal?

—Ha significat molt, ho està significat tot. El sacerdot és un home que ha rebut el gran do de ser configurat amb Crist; la imatge sacerdotal de Crist ha estat plasmada en la seva ànima i per això pot actuar «en la persona de Crist». Per mitjà de la humanitat del sacerdot Crist perdona els pecats en el sagrament de la Reconciliació; per mitjà del sacerdot Crist continua oferint-se al Pare en cada celebració de l'Eucaristia per la remissió dels nostres pecats; per mitjà del sacerdot Crist continua predicant la bona nova, consolant els qui pateixen i donant el seu amor i la seva gràcia en els sagraments. En poques paraules, per mitjà del sacerdot Crist es fa present entre nosaltres. Ser conscient d'aquest do que he rebut sense cap mèrit de la meua part ho està significat tot per a mi, i l'única resposta possible no pot ser altra que la fidelitat. Es tracta de ser

sacerdot segons el Cor de Crist.

—Què l'il·lusiona més del seu nou ministeri?

—Doncs, precisament això, el fet de saber que per l'ordenació sacerdotal puc ajudar d'una manera més plena Jesucrist a estendre el seu Regne d'amor i de pau en aquest món, i fent-ho estic ajudant que els homes i dones d'aquest món trobin en el Crist la felicitat temporal i eterna que només Déu ens pot donar.

—En quin àmbit pastoral creu que pot oferir més bon servei?

—La veritat és que això hauríem de preguntar-ho a l'Esperit Sant. És qui crida, qui acompanya en els anys de formació i qui envia, tal com va enviar els apòstols Pau, Bernabé i cadascun de nosaltres. És l'Esperit Sant qui ens dona els seus carismes per posar-los al servei de l'Església. En els dotze anys i mig que fa que sóc a la congregació, a més d'estudiar, el Senyor ha volgut que en diversos països d'Europa i d'Amèrica Llatina fes d'administrador, d'orientador de joves. He treballat amb famílies, he donat classes de moral, he cercat vocacions, he pogut fer missions d'evangelització, servei social, he fet catequesi a joves i adults. Puc dir de veritat que sempre he trobat a prop el Senyor en cada missió que Ell m'ha encarregat per mitjà dels meus superiors i que sóc feliç. Per tant, prefereixo que triï Ell, m'ha anat molt bé

fent-ho així. Sé prou bé que allà on Ell m'envia i portant a terme la missió que m'encarregui, és on estaré més bé.

—Per què s'acusa sovint els Legionaris de ser ultraconservadors?

—El Legionari de Crist és un home com qualsevol altre home, però és un home que Déu en la seva Providència ha volgut que formi part d'aquesta congregació religiosa jove i dinàmica, que viu una espiritualitat que uneix d'una manera tan harmònica la rica tradició de l'Església amb una manera actual de realitzar la nova evangelització, tal com ha demanat el Sant Pare. Sobre el tema de ser ultraconservadors, personalment no estic d'acord a fer servir conceptes polítics com pot ser de dretes o d'esquerreres, conservador o progressista, dins de realitats eclesials. Penso que no és això el que el Senyor ha volgut per a cap sacerdot ni religiós en la seva Església. Aquesta crítica ens pot venir pel nostre desig de ser sempre fidels a Déu i a qui ha donat l'autoritat en la seva Església: el papa Joan Pau II i els bisbes en l'exercici del seu magisteri. Per a nosaltres, l'important és caminar sempre al pas de l'Església. Puc dir, per experiència, que a vegades m'he trobat amb gent que pensava això que es diu de nosaltres, però quan ens han conegut realment, han vist que l'únic que pretenem és ser fidels al carisma que Déu ens ha donat per ajudar la seva Església, principi del Regne de Déu en aquest món. Hi ha prejudicis que cauen sols quan la gent ens coneix pel que som i no solament pel que diuen de nosaltres.

Miriam Díez i Bosch

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

A propòsit de la deslocalització

Un nou problema social sacseja la nostra societat, la deslocalització d'empreses. Nou, però no tant com tendim a creure: algunes d'aquestes empreses ja van arribar aquí «deslocalitzant-se» d'altres indrets, a la recerca de salaris més baixos i d'exigències socials més laxes. Les mateixes raons que ara les porten a establir-se en països econòmicament menys avançats. No és nou, sobretot, perquè respon a la vella concepció liberal de l'economia, que ha generat situacions tan amargues com conegudes en els últims dos segles.

No és admissible basar les relacions laborals entre empresa i treballador en una falsa llibertat que, de fet, només la primera serà en condicions d'exercir, perquè el segon es troba amenaçat en la seva supervivència. Equival, de fet, a la llibertat del peix gros per engolir el peix petit.

Ara fa un mes, recordant en aquesta mateixa columna el centenari de Giorgio La Pira, esmentava aquestes paraules d'una carta seva adreçada a Joan XXIII el 1958: «Adoneu-vos, Sant Pare, de la força demoníaca del diner concentrat en poques mans. La sort dels treballadors és a mans d'aquests patrons anònims que disposen del seu destí sense control... Una empresa tanca: dos mil obrers al carrer... Qui ho controla? És d'aquí d'on neix el comunisme!» No cal dir que, de Lleó XIII a Joan Pau II, la doctrina social catòlica s'ha posicionat clarament contra aquest liberalisme.

Un posicionament que s'ha mantingut viu en la consciència dels catòlics més sensibles, potser amb més vigoria ara fa unes dècades que no pas avui. Són diversos els factors que han contribuït a un cert refredament. Després de l'anomenada «caiguda del mur» no tothom va adonar-se prou de la realitat que recordava la carta encíclica del centenari de la *Rerum novarum*: «La crisi del marxisme no elimina en el món les situacions d'injustícia i d'opressió que encara hi ha.» Al contrari, la brillantor d'algunes conquestes positives, com l'assoliment de la Unió Europea, ha enlluernat molts, fins al punt de no adonar-se de la nova estratègia liberal: a través del poder de les multinacionals... amb la independència de la banca europea respecte del control polític... s'ha anat configurant un poder econòmic transversal que recupera parcel·les d'immunitat que l'estat modern havia anat acotant progressivament.

Val a dir que és una declaració que escau plenament a l'esperit d'aquest temps de Quaresma. «El dejuni que jo aprecio, diu el Senyor, és aquest: allibera els oprimits, fes a miques els jous de tota mena» (Is 58).

Ara mateix

Porta oberta

La campanya electoral que estem patint aquest cop és altament insidiosa per part de la majoria de protagonistes. Entre els infinits disbarats i mentides que s'han deixat anar hem pogut observar com un partit d'una manera prou declarada pretén posar en un mateix sac religió cristiana i govern espanyol actual. Aquesta manera de tacar el cristianisme —implicant-lo directament amb la política— es contradiu flagrantment amb les idees que tant propugna aquest mateix partit: tolerància, diàleg, respecte...

Als qui ara només volen veure en l'Església fosc se'ls ha de recordar que durant el franquisme el seu partit, llavors clandestí, es reunia d'amagat en sagristies i monestirs de Catalunya, on sempre tenia la porta oberta. En pocs llocs més trobava aixopluc i la seva trajectòria no es podria entendre sense aquest ajut. D'altra banda, aquests mateixos polítics que ara tant s'interessen pel vot de les persones immigrants també haurien de prendre bona nota de l'acollida que van fer les parròquies —no pas els locals del partit— a centenars d'estrangers sense papers setmanes senceres l'any 2001. Per tot això és profundament injust voler fer veure l'Església i el cristianisme en general només com a antidemocràtics. Però, malgrat tot, la porta de la sagristia continua oberta a tothom.

Eduard Brufau

Rauxa